

A kapitalizmus motorja az élősködés

Tartalom:

A kínai „demokrácia” sikere
A szocializmus alkotmányának gondolata
Demokrácia és diktatúra megvalósulása az osztálytársadalmakban
Kína felemelkedése
Milyen ember a kapitalizmus híve?
A kapitalizmus arca
Kik viselik a terheket a kapitalizmusban?
A kapitalizmus tovább él a fasizmusban
Milyen demokrácia a polgári demokrácia?
A kapitalisták és proletárok osztályháborúja
A demokrácia lehetősége a kapitalizmusban illúzió csupán
Miért nem előnyös az emberiségnek a kapitalizmus?
A kapitalizmus demagógia fegyvere
A kizsákmányoláshoz vezető út
A kapitalizmus motorja az élősködés

Az érdek meghatározó szerepe az ember(iség) fejlődésében
A kapitalizmus nem működik kizsákmányolás nélkül!
A tőkés jövedelme nem a munkája eredménye!
Vállalkozó szellem a kapitalizmusban
A felsőbbrendűség
Önkényuralom kialakulása
Önkényuralom helyett demokrácia!
Bérrabszolgaság
A pénztőkés ragadozók
Lét határozza meg a tudatot
A hit, az idealizmus, a hamis világnézet agymosó ereje
Mi segíti elő a proletárok öntudatlanná válását?
A filozófia alapvető kérdése.
Röviden és leegyszerűsítve az értéktöbblet keletkezése a kapitalizmusban
Az értéktörvény torzulása a kapitalizmusban
Jog megszerzése a kizsákmányolásra és az élősködésre
Meddig tart a kizsákmányolás?
A kapitalista világrend tömegbázisa
Haladás a fasizmus vagy a kommunizmus irányába?
A kizsákmányolás fokozódása út a fasizmus felé!
Előre vagy hátra?
Az emberiség kipusztulása vagy a forradalom
A megosztott emberiség
De mi vezet a kizsákmányoláshoz?
Mi a megoldás a kizsákmányolás és az élősködés megszüntetésére?
Hogyan lehet a vállalkozó szellemet a kizsákmányolástól mentesíteni és társadalom ellenőrzése alá venni?
A vállalkozó képesség ereje
A kapitalizmus elvezet(het) az emberiség kipusztulására

*

A kínai „demokrácia” sikere

Demokrácia nélkül lehetetlen az emberré válás, de ahol szolgaság van, ott nem lehet demokrácia!
Ahol kapitalizmus van, ott szolgaság, kizsákmányolás, felsőbbrendűség, élősködés, gyarmatosítás is van!
A kapitalizmus megosztja az embereket felsőbb és alsóbbrendűekre, urakra és szolgákra, ezért embertelen!
A kapitalizmus osztálytársadalom, ahol az uralkodó tőkésosztály kizsákmányolja a dolgozó proletariátust!
A kapitalista gazdasági modellben a termelés célja a minél nagyobb profit a tőkéseknek.
A tőkések profitjához a proletárok kíméletlen kizsákmányolása szükséges!
Osztálytársadalomban nem lehet mindenki számára demokrácia, mert van uralkodó és elnyomott osztály!
A demokráciához osztály nélküli társadalom a kommunizmus szükséges, mert különben elpusztul az emberiség!
A szocializmus az osztály nélküli társadalom felé vezető út, csak így válhat demokratikus emberré az emberiség!

Marxista fogalomlexikon: **Kizsákmányolás:** idegen munkatermékek ellenszolgáltatás nélküli elcsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerőjét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

Marxista fogalomlexikon - **Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés

anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elcsúsztatás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletáriátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.

Filozófiai kislexikon (1980) – **szocializmus**: „... A **szocializmus** olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A **szocializmus**-ban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember kizsákmányolását. ...”

Az USA gyors csodálatos gazdasági növekedése a „polgári-demokratikus diktatúra” keretében működő kapitalizmusban, az elenyésző kisebbségben lévő tőkések hatalma, profitja érdekében történt. Célja, mint a kapitalizmusnak és a fasizmusnak, az elenyésző kisebbségben lévő tőkések számára a minél nagyobb profit és a világuralom megszerzése. Módszerét a gyarmatosítás modern változatával valósítja meg, a világ dolgozó népeinek kizsákmányolása az üzleti, a pénzügyi, a gazdasági szankciók, az embargók alapján, az erősebb rabló jogán, de ha szükséges a háború és a népiirtás is mindennapos jelenség, mint a kapitalizmusban általában. Ez a „mosolygó fasizmus”, a „polgári-demokratikus diktatúra” keretében a demokrácia álcájában, célja megegyezik a hitleri fasizmus céljaival, világuralom a föld népeinek kifosztására.

Amíg az amerikai nép nem érti, vagy nem szenved meg a kapitalizmusnak az emberiség elleni bűneit, addig résztvesz az emberiség kifosztásában, a népiirtásban, mert ez vélt vagy valós az érdeke, de így nem válhat emberré, akárcsak Hitler népe. Ugyanez mondható a többi „civilizált” nyugati népeire, az imperialista nemzetekre is - Anglia, Franciaország, stb., és Japánra is. Az amerikai nép millió számra irtotta az őslakosságot a „civilizáció” terjesztéséért, mint a többi gyarmatosító - Anglia, Franciaország, Spanyolország, stb., és ezt folytatja a föld népei ellen most is a kapitalizmus jármában, de gyorsan fejlődik, és sokat tehet(ne) a demokrácia megvalósításában. Azonban az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy a civilizált nyugati valóban sokat tett a demokrácia és az emberré válás megvalósítására, a legtöbb humánus, emberséges, demokratikus gondolat ott született - de megrekedt a kapitalizmusban. A fejlett, csodálatos technika, az F35-ös gyilkoló gép még nem elegendő az emberré váláshoz, ez csak agyar a ragadozásra és ezért nem a nép a felelős, hanem a kapitalizmus.

A hitleri Tigris tank, amelyik talán a második világháború legjobb tankja volt, egy csodálatos gyilkoló gépezet a világuralomra, amelyik ugyanazt a célt szolgálta, mint ahogyan az irigyelt amerikai gazdasági csoda teszi lehetővé: a világ népei felett az élőködést, a totális hatalmat a kizsákmányolásra. Bár az amerikai nép eredményei valóban csodálatraméltóak, de az egyik szemünk sír és a másik nevet. A modern kapitalista gyarmatosítás módszere az USA, EU, Anglia, Japán, stb., tőkései, monopóliumai számára az egyenlőtlen üzlet vagy szerződés, adócsapda politika, a szankciók, a blokádnak a gyengébb nemzetek kifosztására, amit okos szakemberekkel, gazdasági, katonai erőfölénnyel valósít meg a gyarmatokon, félgymarkokon, a gyengébb népeken, akár a szövetségesein is, amiktől sokmilliárd ember szenved a földön. Az imperializmus él, sőt visszaél hatalmával, kihasználja előnyös helyzetét és gátlástalanul, embertelenül, állati könyörtelenséggel fosztogatja a föld lakosságát. Ez a politika antidemokratikus és embertelen, amilyen a kapitalizmus. A kapitalizmus törvényszerűen elfajul a fasizmusba a totális diktatúrába, ami az imperializmus legdühödtebb, leggátlástalanabb diktatúrája a szervezett proletáriátus, és a világ dolgozó népei ellen, amilyen a „mosolygó fasizmus” is.

A kapitalizmusban, a „polgári-demokratikus diktatúrában”, ha egy nemzet előnyre tesz szert, azt feltétlenül más nemzetek kifosztására használja. Lásd az imperialista gyarmatosító hatalmakat: Amerika, Anglia, Franciaország, Japán, stb. Olyan ez, mint az állatvilágban, az erősebb ragadozó állat, megeszi gyengébbet, de ez az állatvilágban természetes. A kapitalizmusban, mint az állatvilágban, a nagyhal megeszi a kishalát, az ember farkasa embertársainak! Ha az emberiség állatként viselkedik, akkor még messze van a humánus, az emberséges emberré válástól. A gondolkodó képesség csak lehetőség az emberséges emberré válásra, de demokrácia nélkül ez nem valósulhat meg. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” nélkül a demokrácia, az emberséges emberré, válás nem lehetséges.

Wikipédia: „... A **gyarmatosítás** (latin eredetű szóval *kolonizáció*, illetve *kolonializmus*) az idegen területek, a gyarmatok megszerzésére, lakóinak alávetésére, természeti kincseinek az anyaország érdekében történő kiaknázására, munkaerejének kizsákmányolására irányuló tevékenység. ...”

Wikipédia: „... Az **egyenlőtlen szerződés** nemzetközi jogi fogalma azokra a szerződésekre vonatkozik, amelyek a 19. században és a 20. század első felében főleg a nagyhatalmak (Nagy-Britannia, Franciaország, Oroszország, Poroszország, Amerikai Egyesült Államok, Osztrák-Magyar Monarchia) és egyes elmaradottabb ázsiai államok (Kína, Japán, Korea) között jöttek létre. ...”

Kínában, a „nép-demokratikus diktatúrában” is gyors a fejlődés, sőt gyorsabb, mint a polgári „demokráciában”, a „polgári-demokratikus diktatúrában”. Azonban Mao Ce-tung súlyos hibákat követett el, de ebben az egész emberiség - Amerika, Anglia, Franciaország, Japán, stb., - az imperialisták, a polgári „demokrácia” bűne is benne volt és elsősorban ez vezetett a hibákra. A földön a kapitalista diktatúra uralkodott, csak a Sztálini Szovjetunió volt képes demokráciát adni a népeknek, Kína pedig nyögte az imperialisták uralmát.

Kína különleges körzete: – (kiadva: 1976, Tudósítás 1942-45 eseményeiről Jenanban) „...A marxista párt, amely természetét tekintve az osztályharc eszköze, nem lehet meg minden láncszemének centralizált és fegyelmezett vezetése nélkül. Amde ez nem jelenti azt, hogy a párt a vezetői akaratának néma és engedelmessé eszköze. A vezető akaratát a párt akaratának koncentrált kifejezése kell hogy legyen. A párt akaratát pedig a demokratikus centralizmus módszerével alakítják ki. A demokratikus centralizmus módszere nélkül a marxista párt nem

lehet reális erő, múlhatatlanul fecsegők és udvaroncok gyülekezetévé fajul, és könnyű zsákmányává válik a jól szervezett burzsoá államapparátusnak. A demokratikus centralizmus elvét a KKP-ban olyan módszer váltja fel, amely elnyom minden „Mao elnökkel” szemben álló véleményt, s azzá az elvi rabsággá fajul, amelyről oly gúnyosan írt annak idején Marx. Mao Ce-tung ismeri az ókori kínai irodalmat, és sok tekintetben ennek köszönheti honfitársai tiszteletét. Csak felületesen ismeri viszont a nyugati filozófiát, és vulgáris elképzelései vannak a marxizmusról. ... A kínai nép a kommunista párttal és vezetőinek nevével kapcsolja össze az új élet reményét. Egy olyan életét, amely nem ismeri a szegénységet, a nemzeti elnyomást és a feudális-kapitalista rablást. Az objektív történelmi szükségszerűség Kína egyik vezető politikai erejévé változtatja a KKP-t. A leigázott népek tiltakozásként a nacionalizmushoz fordulnak, mint olyan erőhöz, amely ösztönösen egyesíti az országot. De csak egyetlen lépés - és a „tiltakozó” nacionalizmus már sovinizmus és fajelmélet! ... Jenanba olyan emberek érkeztek, akik a szocialista Kínáról álmodoztak. Ha tudatlanok és megtévesztettek is, készek harcolni hazájukért. Az a spekuláció, amelyet Mao Ce-tung a haza mindenki számára kedves eszméjével űz, kitűnő eszköz a kezében a marxizmus-leninizmus internacionalista lényege ellen vívott harchoz. A patriotizmust a KKP-ban észrevétlenül a nacionalizmus váltja fel. ... Mao a szocializmus nevében elárulja a szocializmust, a kommunista párt nevében megsemmisíti a kommunista pártot, a demokrácia nevében meghonosítja a terrort! A történelemhamisítás és a félrevezetés - ezek Mao Ce-tung eszközei a hatalomért vívott harcban. ...”

Az imperializmus, a tőkések profitja érdekében, mint egy brutális vadállat fojtogatta és fojtogatja a föld népeit, csak hasonló módon lehet szembeszállni vele, irgalmatlanul, ami sok hibával és embertelenséggel jár. Az imperialista gyarmatosító „civilizált” nyugat tőkése a dolgozó nép demokráciájának az ellensége, ezért a haladó emberséges, demokratikus gondolatokat, a marxizmus-leninizmust, a tudományos materialista világnézetet eltiporják. Ezért nem lehet elítélni Kínát, sőt a Szovjetuniót sem, mert a vadállattal, az imperializmussal szemben szükséges a kíméletlen harc és ez nem lehet demokratikus módszer csak háború, békeharc a demokráciáért, harc a demokrácia ellenségei, a hamis világnézet, a kapitalizmus ellen a dolgozó nép, az emberiség érdekében.

Összehasonlításban az USA a kisebbség érdekében, a tőkések a „polgári-demokratikus diktatúrájában”, Kína a többség demokráciája érdekében fejlődött és fejlődik. Az USA és szövetségesei eljutottak a polgári „demokráciában” a „mosolygó fasizmus” totális kapitalista diktatúrájához, ahol a legnagyobb ellenség a népi demokrácia és általában a demokrácia. Így a földön a fasizmus és a demokrácia kegyetlen harca dühöng minden borzalmával, ami a kapitalizmus és a szocializmus, a reakció és a haladás háborúja.

Politikai kisszótár (1980) - **népi demokrácia**: népi hatalom, amely biztosítja, hogy a demokratikus forradalom átnőjön szocialista forradalomba.

Hitler nyíltan a demokrácia ellensége volt, de a hitleri és az amerikai proli érdekeit akkor sem és most sem képviseli senki a hatalomban.

Milyen érdekes hasonlóság ez?

A dolgozó nép feletti diktatúra, a gyarmatosítás és a világalomra törekvés a kapitalizmusban törvényszerű!

Diktatúra a dolgozó proletárokkal szemben!

Világalom a fosztogatásra!

Ez a kapitalizmus és a fasizmus lényege is!

Az USA a földön az emberiség feletti totális diktatúrára tör!

alternativhitek.com (2019) Az USA elismerte, hogy nyíltan beavatkozik a hongkongi tüntetéseken keresztül Kína bomlasztásába. Peking azzal vádolja Washingtonot, hogy erőszakos bűnözőket támogat Hongkongban és alássa az „egy ország, két rendszer” alapelveit.

24.hu **Amerika gigantikus ürfegyverkezésbe kezd (2019)**: „... „Ez igazán történelmi nap az amerikai haderő számára” – hangoztatta rövid beszédében Trump. Mint fogalmazott, nagy büszkeséggel tölti el, hogy aláírhatja ezt a törvényt, amely szerinte a valaha volt legnagyobb beruházás az amerikai haderő fejlesztésébe. ...”

sg.hu: (2020) „... **Létrejött az Űrhaderő** Trump elnök 2019. december 20-án aláírta a Védelmi Minisztérium 2020. évi költségvetéséről szóló törvényt (NDAA, *National Defense Authorization Act*), ezzel az USA hadseregének önálló fegyvernemeként ténylegesen létrejött az Űrhaderő. ...”

Az USA háborúja a világalomért maga a „mosolygó faizmus”!

napi.hu (2019): „... Donald Trump, az Egyesült Államok elnöke kitalálta, hogy országa hogyan tudja sanyargatni a világot anélkül, hogy be kellene vetnie a hadsereget. ... a gazdasági szankciók, az embargók és a feketelistára tett országok, amelyeknek leállítják a gazdasági vérkeringését. ...”

orientalista.hu (2020): „... az amerikai légierő egy dróncsapásban meggyilkolta Kassem Suleymani, tábornokot és az iraki Hashd Al-Shaabi önkéntes erők helyettes parancsnokát Abu Mahdi Al-Mohandiszt ...”

Az USA a „polgári-demokratikus diktatúrája” a „mosolygó fasizmus” népi háborúi több tízmillió áldozatot követelt a földön és most is erre törekszik, bármi áron kifosztani a föld lakosságát, uralkodni a föld népein. Az Egyesült Államok 2020-ban várhatóan 738 milliárd dollárt költ katonai célokra. Ez a „mosolygó fasizmus” harcára kell a demokrácia ellen, a világalomért. A kapitalizmus másként nem működik, csak a dolgozó emberiség elleni diktatúrával.

A totális diktatúrába fajuló kapitalizmus a fasizmus, ami jelenleg még csak „mosolygó fasizmus”. Ezért **antifasiszta** összefogásra lenne szükség a demokrácia megteremtésére, mert kipusztulhat az emberiség! Vezetője lehetne (?) akár **Kína**, és szövetségese Oroszország, India, Észak-Korea, Vietnám, Kuba, stb., ez 2-3 milliárd ember összefogása lehetne a demokráciáért, akár a szocializmusért is. A totális hatalomra, diktatúrára törő

polgári „demokrácia”, az imperializmus vezetője az USA, fő szövetségese az EU, Japán, Dél-Korea, stb., ez lehet vagy 2 milliárd gyarmatosításban érdekelt „ember”. Jó politikával - Kína talán ezt csinálja, akárcsak Sztálin -, kihasználva az imperialista ellentéteket, akár szövetségesei is lehetnek a polgári „demokrácia” táborából az antifasiszta összefogásra. A polgári „demokrácia” hívei között is lehetnek olyanok, akik rájönnek, ráéreznek, hogy valódi demokrácia csak a valódi egyenlőség megvalósításával lehetséges és ez az emberiség túlélésének egyetlen útja. (sg.hu: [Jobban megadóztatná a gazdagokat Bill Gates](#)) De ez már nem a Sztálini mértékű eredményes antifasiszta harc, így a demokrácia jelenleg vesztesre áll. Nincs nagy különbség az USA, EU, Japán, Anglia, és Oroszország (és Kína?) között, mert erősebb a magánérdek az emberiség érdekénél. Kommunisták nélkül lehetetlen a demokrácia megteremtése, a kapitalizmus hívóinek a kapitalizmus működési modellje miatt erre nincs valódi lehetőségük. A kapitalizmusban csak diktatúra lehetséges a nép, az emberiség számára! Kizsákmányolni, élősködni csak diktatúrával lehetséges! Jelenleg a kizsákmányolásra épülő kapitalista gazdaság eredményes, erős, fejlődik, de embertelen, az ellentmondások változást követelnek, demokráciát. Demokráciát csak a kommunizmusban lehet megvalósítani, ehhez szükséges a szocializmus, ahol a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” érvényesülhet.

De honnan indult Kína felemelkedése?

A második világháborúban Amerika tőkései meggazdagodtak a szövetségesei segítségével a hitleri és a japán fasizmus elleni háborúban. Amerika a Japán fasizmus legyőzése után fegyverekkel támogatta Csang Kai-seket a polgárháborúban a kommunisták vezette nép ellen. A fasizmus és a polgárháború Kínának több tízmillió éhenhalt, legyilkolt áldozatába került, amiben a japánok mellett Amerikának, Angliának, Franciaországnak a polgári „demokrácia” zászlóvivőinek a keze is benne volt. Mao Ce-tung sem volt hibátlan, de elindította Kína felemelkedését, bár botladozva, de a hibái mellett amiben nem ő az egyetlen felelős, sőt inkább a „civilizált” imperialista nemzetek. Így indult Kína a nyomorból, a szinte semmilyen gazdaságból a feudális és gyarmati sor felszámolása után a dolgozó nép demokráciájának a felépítésére. A harc Koreában folytatódott az Amerika vezette kommunista és Szovjetellenes háborúban, ami legalább 3 millió Kínai pusztulását okozta. Gyors fejlődésre volt szüksége Kínának, de az imperializmus, élén Amerikával, mindent megtett, hogy ez ne sikerüljön, maradjon a gyarmati sor. Mellesleg most is erre törekszik! Mao Kínája tükrözi a történelmi múltat, a szegény elmaradott tudatlan nép, a feudális és félgymati sors terheit, az imperializmus, a gyarmatosítás, a fasizmus, a háborúi miatt kialakult állapotokat. Ezért a „civilizált” nyugat bűnei nagyobbak, mint Mao hibái, sokkal nagyobbak!

Az új Kína a haladás útján – (1951): „... A falut a bábkormány és a Kuomintang rendszere a szó szoros értelmében elsöpörte a föld színéről. Több mint 500 házat semmisítettek meg. A felszabadulás idején az egész falu vagyona hét ösztövére tehető, néhány más háziállat és egy törött szekér volt. A parasztok meztelenül jártak és az éhhalál határán voltak.

A Népi Kormány rögtön a felszabadulás után 30 000 csin (1 csin = 604,5 gr.) élelmiszert és 65 igásállatot küldött a falu lakosainak kölcsönként. Ezután a faluban megvalósították az agrárreformot.

Miben változott meg a helyzet Hucsienensie faluban a felszabadulás után? Bár az 1949. évi terménybegyűjtés idején a faluban még mindig kevés volt az élelmiszer, mégis már mindegyik paraszt tudott magának téli tűzött vattaruhát venni. 1950-ben minden házat helyreállítottak, a parasztoknak most 141 szamara, 20 tehene, 600 sertése van. Ezenkívül a faluban 61 szekér is van. Az élelmiszeri viszonyok egyre jobbak és 1951-ben már minden lakosnak egy teljesen új ruhája volt. ...

... Egyike a legkellemesebb tényeknek, hogy Északkeleten nem láthatunk éhez, fagyoskodó vagy mogorva embereket. Ellenkezőleg, mindenütt mosolygó parasztokkal találkozunk, új anyagból, új béléssel készült ruháikban. A parasztok most mind arról beszélnek, hogy életükben először van gabona- és más élelmiszerfeleslegük, pénzük a bankban.”

Világtörténelmi kisenciklopédia: „... Az SZKP XX. kongresszusa után mind nyilvánvalóbbá vált, hogy a Mao Cetung körül csoportosuló kínai vezetés kalandor, antileninista vonalat próbál ráerőszakolni a nemzetközi kommunista mozgalomra, s ez az irányzat nem zárta ki a háborút, mint a szocializmus világméretű megvalósításának eszközt. ... **Mao Cetung csoportjának antileninista és szovjetellenes irányvonala (1958-tól).** 1958-ban Mao Cetung és hívei elérkezettnek látták az időt, hogy a párton és államon belül végrehajtott tisztogatási hullám előkészítése után 1958 májusában a VIII. pártkongresszus 2. ülészakán keresztülvigyék a KP új, fő irányvonalát, a „nagy ugrás” politikáját, 1958 augusztusában pedig a „népi kommunák” politikáját is. ... A „kulturális forradalom” folyamán a népi demokratikus rend politikai felépítményét gyakorlatilag szétrombolták, helyére pedig katonai-bürokratikus diktatúrát állítottak. ...”

De hova jutott Kína?

[wikipedia.org](#): GDP (nominal). Values are given in millions of United States dollars (USD) and have not been adjusted for inflation.

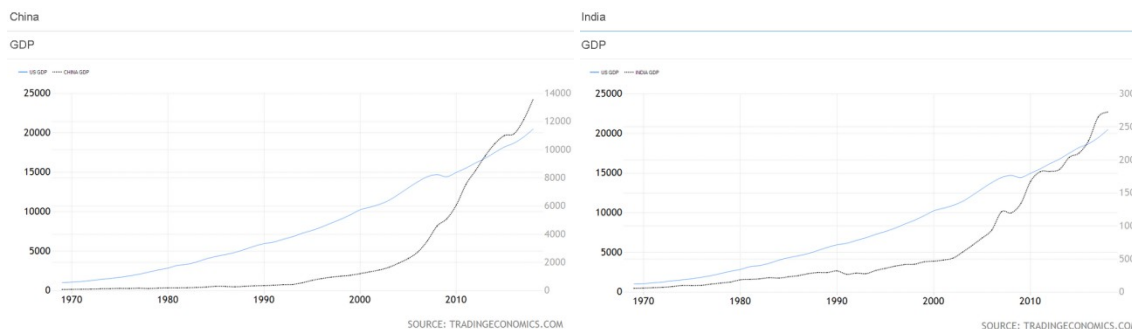
Dátum	USA	Japán	EU	Oroszország/ Szovjetunió	Kína	India	Kína/ India	Kína/USA	Kína/ Japan
1970	1,024,800	209,071	-	-	91,039	61,470	1,48	0,08	0,43
1990	5,233,300	1,914,100	7,33 trill.	2,659,500		333,000			
2000	10,284,750	4,887,301	8,51 trill.	279,033	1,214,912	476,636	2,54	0,11	0,24
2018	20,494,050	4,971,929	18,736,855	1,630,659	13,407,398	2,716,746	4,93	0,65	2,69

2019	21,344,667	5,176,205	-	1,610,381	14,216,503	2,971,996	4,78	0,66	2,74
2019/1970	20,8	24,7	-	-	156,15	48,34			
2024	25,728,734	6,848,808	-	1,920,937	21,309,503	4,729,319			

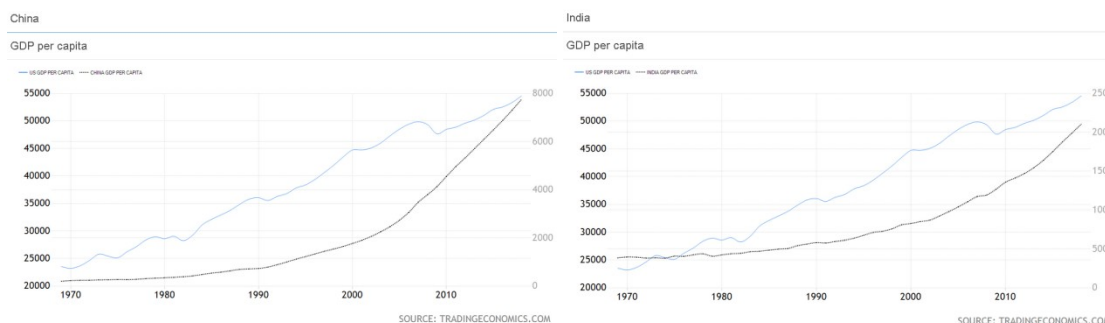
Kína 1970-től 156 szorosára növelte GDP-jét, ami a földön jelenlegi leoptimalisabb gazdasági-politikai társadalmi formát jelenti és a cél a szocializmus, majd a kommunizmus. Ehhez az egyéni érdekeltség és a társadalmi érdek összhangját a kommunista vezetés adja meg, felhasználva a marxizmus-leninizmus tudományát.

[alternativhitek.com](#) **Felébredt az alvó sárkány: Kína hamarosan a legerősebb tengeri hatalommá válik és átveszi az USA helyét! Példátlan fejlődés van!**

USA-Kína-India [GDP](#) USD - Billion

USA-Kína-India [GDP per capita](#) GDP/fő - USD Billion

Wikipédia: „... 1978-től kezdve a Kínai Kommunista Párt folyamatos lépéseket tett a tervgazdaság piactudatossá alakításáért. A mezőgazdaságban felhagytak a korábbi erőszakos kollektivizálással, helyette áttértek az állami gazdaságokra. A szolgáltatásban és a könnyűiparban megjelenhetett a magánszféra, amely az ország meghatározott területein egyben külföldi vállalkozók odatelephetését is jelentette. A párt befolyását a gazdaság minden területén csökkentették, a helyi hatóságok, illetve a vállalatok vezetősége kapta kézbe az irányítást. Így Kínában létrejött a *szocialista piacgazdaság*. ...”

Wikipédia: „... Az alkotmány első fejezete szerint a Kínai Népköztársaság szocialista állam, a munkásosztály által vezetett, a munkáspárt szövetségén alapuló „népi demokratikus diktatúra”. A KNK-ban – az alaptörvény szerint – minden hatalom a népe. ...”

ujgyenloseg.hu: „... Kína a szocializmus kezdeti szakaszában van, ezért használhatják a kapitalista módszereket, legalább is a Kínai Kommunista Párt ideológiája szerint. A kínai gazdasági reform Teng Hsziao-ping irányításával kezdődött 1979-ben, és négy évtizede tart. **„Nem érdekes, hogy a macska fekete vagy fehér, amíg megfogja az egeret”** – Teng mondása jól érzékelteti a kínai modell lényegét. Politikai rendszerváltás nélkül keresték és keresik a kínaiak a gazdasági fejlődés leggyorsabb útjait. Állami irányítással és szabályozással magán és állami vállalatok egymás mellett élése gazdasági fejlődés motorja. Minden bank állami bank továbbra is. **A kínai fejlesztő állami modell** mutatja, hogy vegyes gazdaság is képes fejlődni és **nem igaz az a liberális nézet, hogy az állam minden körülmények között rossz gazda.** ...”

A Kínai Kommunista Párt: „... A Kínai Kommunista Párt a kínai munkásosztály élcsapata, egyben a kínai nép és a kínai nemzet élcsapata is, a kínai sajátos szocializmus ügyeinek vezető testülete, amely képviseli a korszerű termelőerők fejlődésének irányát, a korszerű kultúra haladási irányát és a néptömegek legszélesebb körének alapvető érdekeit Kínában. A Kínai Kommunista Párt legmagasabb eszményképe és végső célja a kommunizmus megvalósítása. A párt szabályzata előírja: A Kínai Kommunista Pártnak a marxizmus-leninizmus, Mao Ce-tung eszméi, Teng Hsziao-ping elmélete és a „három képviselő” koncepció a cselekvési irányelve. ...

Kína közelről (1959): „...A Kínai Népköztársaság szocialista rendszerének fölnye, életereje egyenrangú partner, azonos start esetében mutatkozik meg igazán.

India és Kína, Ázsia két legnagyobb lélekszámú országa, egyenrangú versenytársnak tekinthető.

A két ország éghajlata, természeti viszonyai hasonlóak. India lakossága is igen nagy, közel 400 millió. Kultúrája ősrégi, a kínai néphez hasonló szorgalma, szerénysége, leleményessége közismert.

A múltban, a felszabadulás, tehát 1947-1949 előtt, India és Kína a gazdasági fejlődésnek körülbelül ugyanazon a fokon állott. Iparilag India talán még valamivel fejlettebb is volt, mint Kína. Lényegében azonban mindkét országnak elmaradott ipara volt, s a falvakban tovább éltek a feudális viszonyok.

India 1947-ben, Kína 1949-ben, tehát mindkét ország nagyjából egy időben szabadult fel a gyarmati uralom alól.

A független Indiai Köztársaság megalakulása - a haladó emberiség közös nagy győzelme. Indiának a felszabadulás óta elért eredményei mindenkor örömmel töltik el a szocialista országokat.

Mindez azonban még távol van az indiai dolgozók, a munkások, a parasztok társadalmi felszabadulásától, az ország súlyos gyarmati örökségének, elmaradottságának teljes felszámolásától.

Ha összehasonlítjuk India és Kína egy évtizedes gazdasági fejlődését, úgy azt látjuk, hogy az eredményeket tekintve a *Kínai Népköztársaság egy teljes történelmi korszakkal hagyta maga mögött Indiát*. ...

	1939		1949		1957		1958	
	Kína*	India**	Kína	India	Kína	India	Kína	India
Acél (millió tonnában)	0,9	0,94	0,15	1,38	5,35	1,75	11	1,82
Szén (millió tonnában)	61,8	25,5	31,0	32,2	130	39,9	270	46,0
Villamosenergia (milliárd kWó-ban)	5,9	2,53	4,31	4,9	19,3	10,8	27,5	12,3

* A felszabadulás előtti legmagasabb színvonal.

** India 1947 előtti egész termelése, beleértve a mai Pakisztánt is.

Az indiai kormányzat 1960-ra 4,3 millió tonna acél és 60 millió tonna szén termelését tervezi. A Kínai Népköztársaság kohói viszont már 1959-ben - óvatos előirányzat szerint is - 18 millió tonna acélt és 380 millió tonna szenet fognak adni. ...

... Mint látható, India a felszabadulás utáni időkből jelentős lépésekkel jutott előbbre, de az ugrásszerűen haladó Kínához viszonyítva jóval kisebb sikereket ért el. ...

... Választ kívánnak kapni arra, hogy az azonos szintről startoló két nagy ázsiai országban hirdetett „szocialista” építés miért jár az iparban ilyen szembetűnően eltérő eredményekkel. Mi az oka annak, hogy ugyanabban az esztendőben, 1957-58-ban Kínában 100%-kal növekedett a gabonanevelés hozama, Indiában viszont az előző évnél közel hétmillió tonnával kevesebb gabonát takarítottak be és az éhség Damoklész kardja változatlanul ott függ a hatalmas indiai tömegek feje fölött? Hogyan tudják a kínaiak már ma az iskolaköteles gyerekek 90%-át iskolapadba ültetni, holnap pedig, azaz három-öt éven belül teljesen felszámolni az analfabetizmust?

Mindmégannyi magyarázatot igénylő probléma.

És a választ csakis a két ország eltérő társadalmi, gazdasági rendszerében lehet megtalálni.

A társadalmi viszonyok terén a függetlenség kivívása után Indiában alig történt változás. A parasztoknak ma sincs földjük, a föld jelenleg is a feudálisok birtokában van, a munkásokat változatlanul kizsákmányolják a tőkésék. A burzsoázia ma is kezében tartja a gyárakat és a bankokat - úgy mint azelőtt.

Indiában tőkés rendszer van, a burzsoázia van hatalmon. A városokban burzsoá viszonyok, a falun pedig feudális viszonyok uralkodnak. Az angol gyarmatosítók kivonulásának leginkább az indiai burzsoázia látja hasznát. ...

Kínában viszont megszüntették az egyik osztálynak a másik által való kizsákmányolását, a városban és a falun egyaránt szocialista viszonyokat teremtettek.

A kínai nép nemcsak a nemzeti elnyomás, hanem mindennemű társadalmi elnyomás alól is felszabadult. A kivívott nemzeti függetlenség birtokában a kínai paraszt a föld, a munkás pedig a gyár tulajdonosa lett.

Ez az új Kína bámulatosan gyors fejlődésének a titka.

Ez a magyarázata annak, hogy Kína ilyen csodálatos eredményeket ér el, India pedig viszonylag lassú ütemben fejlődik.

Kínában a szocializmus a legegyszerűbb tömegek számára is kézzelfogható valóság. ...” ***

A fal mögött Kína (1975): „... A KNK a Szovjetunióval szövetségben, a szocialista országok segítségét élvezve kezdte meg az új társadalom építését, a pártot irányító Mao Ce-tung és hívei azonban az ötvenes évek végén szakadár irányvonalat dolgoztak ki, és a hatvanas években szovjetellenes, a szocialista közösség ellen irányuló politika útjára vezették az országot. 1958-ban befognak a kommunizmus gyorsított építésének voluntarista kísérletébe, a „nagy ugrás” azonban kudarcba, gazdasági katasztrófába torkollik. 1966-ban a vezető apparátusban levő ellenfelek eltávolítására kirobbantják a „Nagy Proletár Kulturális Forradalmat” ...

... A KKP VII. kongresszusát 1945-ben tartották — ekkor állították hivatalosan is „Mao Ce-tung eszméit” a kínai pártban a marxizmus klasszikusai mellé —, majd később, 1966-ban föléljük. 1956-ban került sor a VIII. kongresszusra, amelynek határozatait azonban 1958-ban a „nagy ugrás” szentesítésére összehívott második ülésszakon felülvizsgálták. 1969-ben a „kulturális forradalom” győztesei a párt romjain tartották meg az úgynevezett IX. kongresszust, amely legalizálni próbálta Lin Piao hadügyminiszter felemelkedését, s még a szervezeti szabályzatba is belefoglalta, hogy ő Mao Ce-tung utóda. 1971 őszén Lin Piao és a többi vezető kulisszák mögötti harca véres leszámolással ért véget. ...”

A Gyarmatosítás feletti győzelem, harc a demokráciáért!

A volt gyarmatok még mindig nem heverték ki a civilizált nemzetek, a gyarmatosítók – Anglia, Franciaország, USA, Japán, Németország, Spanyolország, Hollandia, stb., gaztetteit!

Miért kellene megkülönböztetni a „mosolygó fasiszták” bűneit a hitleritől?
A céljuk ugyanaz, felsőbbrendűség, diktatúra, világuralom, élősködés, népirtás!

Kína felemelkedése a gyarmati sorból: urvilag.hu: 2019-ben a kínai hordozórakéták indultak legtöbbször a világűrbe.

India a gyarmati felemelkedése után: urvilag.hu Z ISRO napkutató szonda, az emberes űrrepülést előkészítő kísérlet és egy új hordozórakéta bemutatkozása mellett legalább tíz, újdonságot már nem jelentő startot tervez 2020-ra.

*

A szocializmus alkotmányának gondolata

Nehéz megértenie azoknak az emberré válás útját, akinek ez nem az érdeke, mert a kapitalista ragadozó híveknek nem érdeke ez és ezért nincs is szüksége az emberséges emberré válásra. Nem értik, hogy a kapitalizmus egyenlő a szolgasággal és a szolgaságban tartott emberiség az maga az embertelenség. Vagy még is értik? Ez a kapitalista erkölcs!?

A cápák 400 millió év alatt szinte semmit sem változtak, tökéletes ragadozó lények, miért változnának. Az ember nem tökéletes ezért változnia, fejlődnie, emberséges emberré kell válnia, különben a gazdasági-politikai erőforrások és fegyverek a kevesek magánérdekében történő használata miatt kipusztulhat az emberiség. A jobboldali felsőbbrendű kapitalizmus hívók azt hiszik magukról, hogy tökéletesek és ezért joguk van uralkodni, élősködni a tökéletlenebb, elmaradtabb, a halomból kizárt embertársaik felett. Így viszont magukkal rántathatják az emberiséget az állatvilágba, ezért változnia kell a világnak! Az emberséges emberré válása az emberiségnek a demokrácia megvalósításával lehetséges, amihez a szocializmuson keresztül lehet csak eljutni és a kommunizmusban az emberséges társadalomban teljesedik ki a földön a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!”, a szolgaság, háborúk nélküli demokratikus társadalom.

haziallat.hu: „...A cápák több mint 400 millió évvel ezelőtt éltek - 200 millió évvel korábban jelentek meg, mint az első dinoszauruszok. Nagyon kevés változáson estek át az évmilliók során. ...

Mi a lényeges különbség a kapitalizmus és a szocializmus között?

A szocializmus a dolgozók érdekében működő humánus társadalmi-gazdasági rendszer, ellentétben a kapitalista rendszerrel, ami a tőkések érdekében működik. A társadalmi rendszerek alkotmányának, az alaptörvénynek a különbsége ezt tükrözi. Az alkotmányból kiderül, hogy kizsákmányoló vagy demokratikus a társadalom.

A kapitalizmusban a közösség, az emberiség érdeke alá van rendelve egy kisebbség, a tőkések magánérdekének, a szocializmusban a többség, a közösség, az emberiség érdeke az első. A kapitalizmusban a gazdaság anarchikus, háborúkkal, válságokkal terhes a magánérdekeltség miatt, a szocializmusban a nép szükségletei a meghatározóak, ezért tervszerűen, tudományosan, emberségesen szervezett. Az ember az emberiség közössége nélkül csak egy állat, ezért meghatározó az ember számára a közösség érdeke, így lesz a közösség érdeke az ember érdeke is. Természetesen az ember és az emberi közösség nem ugyanaz, érdekellentétek vannak, de a közösség együttműködésének az emberséges emberi érdeket, értékeket kell szolgálnia, ami demokrácia nélkül elképzelhetetlen. A többség demokráciáját megvalósító társadalmi modell a legoptimálisabb az emberséges emberré válásra, ami a kommunizmus.

A kapitalizmusban lehetetlen, de mindenképpen korlátozott a demokrácia a nép számára, ezért szükséges a szocializmus, ami a dolgozó nép, a többség demokráciája, a kommunizmus felé vezető út.

... „A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé. ... A Magyar Népköztársaságban a kizsákmányoló osztályok megszüntetésével uralkodóvá váltak a szocialista termelési viszonyok. A gazdasági rend alapja a termelési eszközök társadalmi tulajdona.”

Politikai kisszótár (1980) - **demokrácia** [gör.]: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. ...

Az osztálytársadalomban a demokrácia lehet a többségé és lehet csak egy kisebbségé is. A szocializmusban a demokrácia a túlnyomó többségé a dolgozóké, a kapitalizmusban pedig az elenyésző kisebbségé a tőkéseké. Így a kapitalista parlamentben nincs képviselve a dolgozó nép érdeke, ellenben a szocialista parlamentben a dolgozó nép érdeke a meghatározó. A kapitalista parlamentben a tőkések érdekében a kapitalizmus hívei, a szocialista parlamentben pedig a dolgozók érdekében a dolgozók képviselői hozzák a törvényeket.

Mivel a demokrácia és a diktatúra összetartozók az osztálytársadalmakban, ezért a diktatúra lehet a többség érdekében és lehet csak egy kisebbségében is. A szocializmusban a proletárdiktatúra a túlnyomó többség a dolgozók érdekében a kizsákmányoló hívók elnyomására szükséges.

Filozófiai kislexikon (1980) – **demokrácia**: ... a demokrácia és diktatúra nem egymással ellentétes, nem egymást kizáró fogalmak. Marx, Engels és Lenin bebizonyították, hogy a **demokrácia**, mint politikai rendszer semmiképpen nem választható el az osztályuralomtól. A szocialista **demokrácia** a **demokrácia** legmagasabb formája: a politikai egyenlőséget a gazdasági-társadalmi egyenlőséggel alapozza meg; a nép többsége, a dolgozó tömegek számára **demokrácia**; ...

Marxista fogalomlexikon – **Proletárdiktatúra**: a proletariátus államhatalma, amely a tőkés rendszer megszüntetése és a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A proletárdiktatúra alkotja a szocialista forradalom fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. ...

Ezért lehet „népi-demokratikus diktatúra” és „polgári-demokratikus diktatúra” is és ez egyáltalán nem ellentmondás, mert az osztálytársadalmakban a demokrácia és a diktatúra összetartoznak.

Az alkotmány az adott társadalmi-gazdasági rendszer alaptörvénye, mely szorosan összefügg világnézetével, osztályviszonyaival, értékrendjével, erkölcsével. A kizsákmányoló osztálytársadalom garantálja a törvényes kizsákmányolás lehetőségét, a hozzátartozó kizsákmányoló és kizsákmányolt osztályok létét és a kizsákmányoláshoz szükséges állami, politikai-gazdasági erőforrásokat. A kizsákmányolástól mentes társadalom az ellenkezőjét garantálja, törvényesen megszünteti a kizsákmányolás lehetőségét. Így a kizsákmányoló társadalom alacsonyabb fokon áll az emberré válás útján, mert embertelenebb a kizsákmányolás-mentesnél.

Azonban semelyik társadalmi-gazdasági rendszer sem hibátlan, olyan ez, mint a gyógyszer, van fő és vannak mellékhatása is, de a fő hatás miatt el kell szenvedni a mellékhatásokat is. A szocializmusban az egyéni érdekeltiséget nehezebb megvalósítani, mint a kapitalizmusban, de sokkal emberségesebb és nincs szolgaság, kizsákmányolás, élösködés, a válságokkal szemben sokkal ellenállóbb, mert a társadalom érdeke az első, nem a kevesek magánérékének a harca akár a többség kárára is.

Tehát mit kell tartalmaznia a szocialista alkotmánynak? A kizsákmányoló társadalmak alapvető embertelenségének az okát kell megszüntetni. Másként fogalmazva, megszüntetni a kizsákmányolásért felelős okokat, amihez diktatúra - proletárdiktatúra - szükséges valamint a dolgozó nép számára demokráciát - szocialista demokráciát - kell biztosítani. A kizsákmányolásért felelős ok a kapitalista modell működéséből adódik, ami a kapitalizmus alapvető ellentmondása: a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. Ezért kell megváltoztatni a termelési - tulajdon - viszonyokat. „... A gazdasági rend alapja a termelési eszközök társadalmi tulajdona. ...” [A Magyar Népköztársaság Alkotmánya](#)

Ma Cao Tung - Az ellentmondásokról (1952): „... Amikor Marx és Engels a jelenségekben meglévő ellentmondások törvényét a társadalmi-történeti folyamat tanulmányozására alkalmazták, ellentmondást fedeztek fel a termelőerők és a termelési viszonyok, a kizsákmányoló osztályok és a kizsákmányolt osztályok között, úgyszintén felfedezték a fenti ellentmondások alapján létrejött ellentmondást a gazdasági alap és a politikai, ideológiai stb. felépítmény között. Meglátták, hogy a különböző osztálytársadalmak ellentmondásai elkerülhetetlenül társadalmi forradalmakat idéznek elő, amelyek jellegükben különböznek egymástól.

Amikor Marx a tőkés társadalom gazdasági szerkezetének tanulmányozására alkalmazta ezt a törvényt, felfedezte, hogy e társadalom alapvető ellentmondása: a termelés társadalmi jellege és az elsajátítás egyéni formája közötti ellentmondás. Ez az ellentmondás abban az ellentmondásban nyilvánul meg, mely az egyes vállalatokon belül szervezett és az egész társadalom méretében anarchikus termelés között áll fenn. Az osztályviszonyokban pedig ez az ellentmondás a tőkésosztály és a proletariátus közötti ellentmondásban jut kifejezésre. ...”

Kizsákmányoló és kizsákmányolt között nem lehetséges osztálybéke, legfeljebb együttműködés, de csak a kommunisták vezetésével a társadalom érdekében hasznos tervszerű munkával. Az államkapitalizmus erre nem képes, mert a kapitalista modellben a kapitalisták vezetésével csak a kizsákmányolók érdekei valósulhatnak meg, bárhogyan is másként akarnák, erre kevés az emberséges akarat. A kapitalizmusban csak az embertelenség valamilyen formája valósulhat meg, mert ez a működési módja szerint szükséges.

[Sg.hu \(2019\): Bizalmi válságban van a Szilícium-völgy](#) „... Marc Benioff, a Salesforce vezetője többek között azt ecsetelte, hogy meg kell változnia a vagyon igazságtalan elosztásának. Elfogadhatatlan ugyanis az, hogy a világ 26 leggazdagabb embere több vagyont birtokol, mint a Föld legszegényebb 1,3 milliárd lakosa. A leggazdagabb amerikaiak birtokában van az USA vagyonának 20 százaléka. Ahhoz, hogy ez módosuljon nem elegendőek az IT-óriások szándéknyilatkozatai, hanem a kormányoknak szigorú szabályokat kell kidolgozniuk és alkalmazniuk. ...”

A kizsákmányolás mentesség elérése érdekében a gazdasági működési modellt és a hozzátartozó politikai hatalmi viszonyokat kell emberséggé, demokratikussá tenni. Minden társadalom alapja a létfeltételek megteremtéséhez szükséges munka és eredményének az elosztása. A kizsákmányoló társadalmakban ez nem igazságosan történik, mert nincs tulajdonosi kapcsolat a termelést végző dolgozók és a megtermelt érték elosztása között, éppen hogy nincs. Nem is lehet, mert nem a termelést végzőké, amit megtermelnek, hanem egy a termelésen kívülálló a termelőeszköz tulajdonosáé, a kizsákmányoló tőkésé a munka eredménye is, és az eredmény elosztásának a joga is, ami a kizsákmányolás alapja, és ez meg is valósul, ezért hívják a társadalmat kizsákmányolóknak. A kizsákmányoló társadalomban a termeléshez szükséges minden a kizsákmányoló tulajdona, még a termelést végző megvásárolt proletár munkaképességével is rendelkezik, ezért tud kizsákmányolni és az ilyen társadalom alaptörvényében ez szent és sérthetetlen jog. Emiatt az igazságtalanság miatt szükséges a diktatúrát gyakorolnia - a kizsákmányoló - a termelőeszköz tulajdonosoknak, ami így lesz a termelésben dolgozók számára diktatúra. De ez egyszerűen csak érdekviszony, nem tűri az emberiséget, ez üzlet, ez csak így működhet a kapitalizmusban.

A szocializmusban az alaptörvény megszünteti a munka és az elosztás szétválasztását dolgozókra és élösködőkre, csak dolgozók vannak - kivéve a rászorulókat. Ehhez a gazdasági működési modellt meg kell változtatni, a munkavégzők közös tulajdonába kerülnek a gazdaság működéséhez szükséges tényezők, kihagyva a

kizsákmányolókat. A termelés célja pedig a dolgozók szükségleteinek tervszerű, emberséges kielégítése. Mert nincs szükség a gazdaság működéséhez élőködőkre csak dolgozókra. Így érvényesülhet a mindenki képessége szerinti munka és a mindenki munkája értéke szerinti elosztás, kihagyva a tulajdon szerinti jövedelmezőséget.

A kizsákmányolás megszüntetéséhez, az emberséges emberré váláshoz, a demokráciához ez kell!

A Magyar Népköztársaság Alkotmánya: (részlet) ,...

1. §. Magyarország: népköztársaság.
2. §. (1) A Magyar Népköztársaság szocialista állam.
 - (2) A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népé.
 - (3) A Magyar Népköztársaságban a társadalom vezető osztálya a munkásosztály, amely a hatalmat a szövetkezetekbe tömörült parasztsággal szövetségben, az értelmiséggel és a társadalom többi dolgozó rétegével együtt gyakorolja.
3. §. A munkásosztály marxista—leninista pártja a társadalom vezető ereje.
5. §. (1) A Magyar Népköztársaság állama védi a dolgozó nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét, harcol az ember ember általi kizsákmányolásának minden formája ellen, szervezi a társadalom erőit a szocializmus teljes felépítésére.
6. §. (1) A Magyar Népköztársaságban a kizsákmányoló osztályok megszüntetésével uralkodóvá váltak a szocialista termelési viszonyok. A gazdasági rend alapja a termelési eszközök társadalmi tulajdona. ...
11. §. A Magyar Népköztársaság elismeri és védi a személyi tulajdont.
12. §. Az állam elismeri a kisáru termelők társadalmilag hasznos gazdasági tevékenységét. A magántulajdon és magánkezdeményezés azonban nem sértheti a köz érdekeit.”

Marxista fogalomlexikon - **Alkotmány:** az állam társadalmi és államrendjét, választási rendszerét, az államhatalom és az államigazgatás szerveinek tevékenységét és szervezetét, az állampolgárok jogait és kötelességeit meghatározó alaptörvény. Magyarországon nem volt írott polgári alkotmány. Az első magyar alkotmányi törvényt 1919-ben a Tanácsköztársaság idején hozták. 1949. augusztus 20.-án lépett életbe a Magyar Népköztársaság alkotmánya, amely alaptörvénnyé emeli a felszabadulás óta elért vívmányokat és megjelöli a szocialista fejlődés útját.

Az Alkotmány az állam alaptörvénye, a legmagasabb szintű jogi norma, amely tartalmazza az állam felépítésével és működésével kapcsolatos legfontosabb szabályokat. kormany.hu

Alkotmány alatt általában a társadalom működésével kapcsolatos érdekek és célok, az állam belső szabályozására és külkapcsolatára vonatkozó alapelvek, a jogforrási rangsor csúcán elhelyezkedő, egy alaptörvényben megjelenő összességét értjük. Wikipédia

Világpolitikai kislexikon (1980) – **népi demokratikus forradalom:** összefüggő forradalmi folyamat, amely megvalósítja az antiimperialista, antifeudális, demokratikus és szocialista forradalmi feladatokat. A második világháború után Kelet-Európa és Ázsia több országában bontakozott ki. Az alapvetően azonos forradalmi folyamatban voltak eltérő sajátosságok is. A népi demokratikus országok többségében először munkás-paraszt forradalmi demokratikus diktatúra jött létre. A munkásosztály és pártja vezetésével mélyreható változtatásokat hajtottak végre a gazdasági, politikai és társadalmi életben. A földreformmal felszámolták a feudális maradványokat és ezzel megerősítették a munkás-paraszt szövetség alapját. A munkásosztály és pártja megerősödésével egyre jobban beavatkoztak a tőkés gazdaságba (államosítások). A forradalmi változások fokozatosan kiszorították a burzsoáziát a hatalomból, és így lehetővé vált a viszonylag békés átnövés a szocialista forradalomba. Ezekben az országokban a **népi demokratikus forradalom** tehát két szakaszban ment végbe: az elsőben a demokratikus forradalmi feladatok domináltak, a másodikban pedig a szocialista forradalmi feladatok. Más országokban (Jugoszlávia, Bulgária, Albánia), ahol a kommunista pártok vezetésével széles fegyveres ellenállás és felszabadító harc bontakozott ki a fasiszta megszállók ellen, a két forradalmi (demokratikus és szocialista) folyamat a fegyveres harcban összefonódott, már 1945-re megvalósították a proletárdiktatúrát, s ennek a keretein belül oldották meg demokratikus forradalmi feladatokat is.

Politikai kissszótár (1980) - **demokrácia** [gör.]: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a **demokrácia** fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól, és főleg a formális jelek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a **demokráciát** konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a **demokrácia**, a valóságos népuralom sohasem valósulhat meg. A polgári **demokráciákban** a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviselői intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.), de ha uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A **demokrácia** új, magasabb rendű formája a — *proletárdiktatúra*, ill. a — *szocialista demokrácia*, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a **demokráciája**.

Filozófiai kislexikon (1980) – **demokrácia:** demokrácia (gör. *démokratia* — népuralom): a hatalom egyik formája, amely hivatalosan kinyilvánítja a többség uralmának, az állampolgárok szabadsága és egyenjogúsága elismerésének elvét. A **demokrácia** fogalmának újkori fejlődésében és értelmezésében élesen elkülönül két irányzat. Az egyik a szó klasszikus, hagyományos értelmezéséhez kapcsolódik, mely elsősorban a plebejus-proletár mozgalmakban és ideológiájukban él tovább. A másik a liberális burzsoázia értelmezése. A **demokrácia** plebejus-proletár, majd később marxista koncepciójában mindvégig az uralom problémáján, a „kié a hatalom?” kérdésén volt a hangsúly. A liberális burzsoá koncepció viszont a kormányzati kérdéseket helyezte előtérbe: miképpen történik a kormányzás, milyen módszereket alkalmaznak a hatalom gyakorlásában? A polgári társadalomtudományokban legelterjedtebb verzió a **demokráciáról** a többségi kormányzás elve. Ez azonban semmiképpen sem jelenti a többség érdekében folytatott kormányzást, hanem csupán a többség egyetértésével való kormányzást. A polgári álláspont szerint a **demokrácia** olyan politikai rendszer, amelyben a politikát közvetlenül vagy közvetve a többség határozza el, és a kisebbségnek, melynek véleménye különbözik a többségétől, joga van politikája kifejtésére és ezáltal többséggé válásra. Ez az álláspont lehetővé teszi a tőkés politikai csoportok szabad játékát, amit „alternatíváknak” neveznek. Az állampolgárok azonban többnyire hamis alternatívák között hányódnak, miközben igyekeznek elhiteni velük, hogy tevékeny, alkotó részesei a politikai folyamatoknak. **Demokrácián** a burzsoázia nem lényegi-uralmi viszonyokat ért, hanem csupán az uralomhoz kapcsolódó formai oldalt. E korlátozott értelmezés kereteit a polgári **demokrácia** és annak elmélete saját talaján soha nem léphette túl, sőt, csak ritka történelmi pillanatban tudta ezeket a kereteket is kitölteni. A marxizmus — szemben a polgári társadalomtudománnyal — mindig a **demokrácia** és uralom kapcsolatát tette első helyre és a demokrácia osztálytartalmát kutatta. Ebben a felfogásban a demokrácia és diktatúra nem egymással ellentétes, nem egymást kizáró fogalmak. Marx, Engels és Lenin bebizonyították, hogy a **demokrácia**, mint politikai rendszer semmiképpen nem választható el az osztályuralomtól. A szocialista **demokrácia** a **demokrácia** legmagasabb formája: a politikai egyenlőséget a gazdasági-társadalmi egyenlőséggel alapozza meg; a nép többsége, a dolgozó tömegek számára **demokrácia**; a demokratizálás folyamatában az állam elhalását készíti elő. (Lásd még: *proletárdiktatúra*.)

Marxista fogalomlexikon – **Proletárdiktatúra:** a proletariátus államhatalma, amely a tőkés rendszer megszüntetése és a burzsoá államgépezet széthúzása eredményeképpen jön létre. A proletárdiktatúra alkotja a szocialista forradalom fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a proletárdiktatúráról szóló tanítás a marxi-lenini elmélet legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel hatalmát, hogy megtörje a kizsákmányolók ellenállását, megszilárdítsa a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzen a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen. Am a proletárdiktatúra nemcsak erőszakot és főleg nem erőszakot jelent. Főfunkciója - konstruktív, építőfunkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozók nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén: a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A proletárdiktatúra a szocializmus felépítésének eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és parasztság szövetsége, a munkásosztály vezetőszerének biztosításával. A szocialista építés során bővül és megszilárdul a proletárdiktatúra társadalmi bázisa, kialakul a társadalom társadalmi-politikai és ideológiai egysége. A proletárdiktatúra rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata: a kommunisták pártja. A proletárdiktatúra rendszerébe beletartoznak a dolgozók különféle tömegszervezetei: a népképviselői szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek és más egyesületek, amelyek a szocialista állam és dolgozó tömegek fő összekötő láncszemei. A történelemben a proletárdiktatúra elsőformája a Párizsi Kommün volt, amely értékes tapasztalatokkal gazdagította a marxizmust, s lehetővé tette, hogy Marx következtetéseket vonhasson le az eljövendő szocialista társadalom államformájára vonatkozóan. A szovjet forma (az oroszországi forradalmi munkásmozgalomban spontánul kialakult szovjetekből, tanácsokból keletkezett, azokra épülő államforma) a proletárdiktatúra új formáját alkotja. Jelentőségét Lenin tárta fel a két orosz forradalom tapasztalatainak tanulmányozása alapján. Végül, a legújabb forradalmi tapasztalatok alapján a P. nem egy másik új formája alakult ki: a népi demokrácia. A P. nem Öncélú, hanem a diktatúra és osztály nélküli társadalomba való átmenet történelmileg szükségszerű és egyetlen szükségszerű eszköze. „A proletariátus diktatúrája – állapítja meg az SZKP programja – biztosította a szocializmusnak – a kommunizmus első szakaszának – teljes és végleges győzelmét, biztosította a társadalom átmenetét a kommunizmus általánosan kibontakozó építésébe, ezzel teljesítette történelmi küldetését és a belsőfejlődés feladatai szempontjából a Szovjetunióban már nem szükségszerű.”

Marxista fogalomlexikon - **Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bér munka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elcsatolás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvető osztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg. A proletariátusnak a kapitalizmus egész történetén végighúzódozó osztályharcát a szocialista forradalom tetőzi be. A tőkés alap felépítményének főelemeit a politikai és jogi intézmények, valamint a polgári ideológia rendszere alkotják. A kapitalizmus ideológusai által proklamált egyenlőséget teljesen formálissá teszi a gazdasági egyenlőtlenség, s a dolgozókat a politikai élettől távol tartó államgépezet. A XVI században kialakult kapitalizmus haladó szerepet töltött be a társadalom fejlődésében, mivel jóval nagyobb munkatermelékenységet biztosított, mint a feudalizmus. A XIX és XX század fordulóján legfőbb, végsőszakaszába lépett, amelyet a monopóliumok és a fináncoligarchia uralma jellemez. Ebben a stádiumban széles körben elterjedt az állammonopolista kapitalizmus, amely hallatlan mértékben fokozza a militarizmust, s egyesíti a monopóliumok hatalmát az állam erejével. Az első világháború és a Nagy Októberi Szocialista Forradalom jelzi a kapitalizmus általános válságának kezdetét. A második világháborúval s a több európai és ázsiai országban ezt követően zajlott szocialista forradalommal kezdődött e válság második szakasza. Jelenleg a kapitalizmus általános válságának fejlődése új szakaszba lépett, melynek sajátossága, hogy kialakulása nem világháborúval függ össze. A kapitalizmus rothadása az Egyesült Államokban, napjaink vezető imperialista országában észlelhető leginkább, amely a militarizált gazdasági élet és a krónikus munkanélküliség országává vált.

*

Demokrácia és diktatúra megvalósulása az osztálytársadalmakban

A kapitalizmus sikere, hogy az értékeket következetesen pénzzel méri, de ez a hibája is, mert az embert is kénytelen pénzzel mérni, így a működési modellje révén elkerülhetetlenül embertelenséget követ el, erre próbál megoldást találni a szocializmus, ami természetesen nem hibátlan, de emberségessegre képes és törekszik.

A kapitalizmus bűne, hogy a működési módja miatt az egyéni érdeket helyezi a társadalmi fölé, így válik elenyészően csekély egyén érdeke a teljes társadalom érdekévé, ami így elkerülhetetlenül diktatúra a többség részére.

[ATV.hu](#): Egyenlőtlenségi jelentése: a közel 2 ezer leggazdagabb ember vagyona 4,6 milliárd legszegényebbével ér fel (2020)

A kapitalizmus fejlődésével a hibája és bűne miatt kénytelen egyre embertelenebb, gátlástalanabb, ravaszabb, álcázottabb, mosolygósabb diktatúrára, ha fenn akar maradni, végül, ha szükséges el kell vetnie a demokrácia látszatát is, nyílt diktatúrává muszáj változnia, mert az emberséges demokratikus forma nem tartozhat a lehetséges működési modelljébe. A feudalizmus is nyílt önkényuralommá „[Szent Szövetség](#)” változott hatalma megvédésére. A kapitalizmus a pénzről, a tőkések profitjáról a kizsákmányolásról szól, és ezen nem lehet változtatni. A robotizálás elterjedésével semmi szüksége nem lesz a kapitalizmusnak a világ népeinek többségére, sőt érdekelt lesz az elpusztításukban, vagy átalakul szocializmusba, de sajnos ez csak forradalommal lehetséges, mert a kapitalizmus nem fejlődhet szocializmussá, a hatalom birtokosainak ez nem érdeke.

A kapitalizmus „polgári-demokratikus diktatúrája” valóságos lehetőség a kizsákmányolásra, élősködésre, felsőbbrendűsége, gyarmatosításra és ennek érdekében a háborúkra. Ennek az embertelenségnek próbál gátat szabni a szocializmus, a „népi-demokratikus diktatúra” segítségével a szocializmus gazdasági működési modelljével.

A kapitalizmusban az egyén és a társadalom érdekviszonyában az egyén szempontja a meghatározó és ez a működési modellje miatt megosztott társadalmat hoz létre, ahol a többség egyéni érdeke már nem számít és ez nem javítható hibája. A szocializmusban az egyén érdeke alárendelt a társadalom, a többség érdeknek, működési modellje miatt az egyenlőség dominál, de a társadalmi és az egyéni érdek harmóniája megvalósítható és meg is

kell valósulnia. A szocializmusban a társadalom érdeke tagjainak egyéni boldogulása, ha ez nem a közösség kárára történik, de ehhez demokrácia, szocialista demokrácia szükséges, a demokratikus centralizmusra alapozva.

Az ideiglenesen elbukott „szegény” szocializmus, amely az erős gazdag világkapitalista diktatúra környezetében létezett, a szocialista demokrácia formálissá válása mellett a kényszerűségből alkalmazott proletárdiktatúra lazulásával és az egyéni érdekeltség rossz kezelése miatt jutott zátonyra, az emberiség kárára. Ebből tanulni kell az újrakezdéshez, mert a kapitalizmus elpusztítja az emberiséget.

A kapitalizmus osztálytársadalom, kifejlődve alapvetően és meghatározóan két társadalmi osztályra tagozódik, úgymint tőkére és proletárra, vagyis termelőeszkővel rendelkező és nem rendelkezőkre. A kapitalizmus a működési modellje miatt lehetséges és meg is valósul a kizsákmányolás, az élősködés, és kialakul a bérrabszolgaság, és ezek a legdominánsabb társadalmi jellemzői. A kapitalizmusban a demokrácia és a diktatúra megvalósulása az alapvető két társadalmi osztály viszonyában kibékíthetetlen osztályellentété válik. A kapitalizmusban a politikai-gazdasági hatalom nem a többségben lévő proletároké, hanem kizárólag a tőkéseké, ami a kizsákmányoláshoz, a kapitalista gazdasági modell működéséhez nélkülözhetetlen. (Kommunista Kiáltvány)

A kapitalista modellben az ember annyit ér, amennyi profitot tud hozni a gazdasági-politikai hatalommal bírónak, ezért semmilyen embertelenség nem lehet akadály a proletárokkal szembeni diktatúrának. Csak a tőkések félelme szab határt a kapitalizmusban elkerülhetetlen embertelenségeknek, de néha még az sem.

Igazi forradalmi gondolatok

Petőfi Sándor - **A nép nevében:** ... Még kér a nép, most adjatok neki! Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép, Ha fölkel és nem kér, de vesz, ragad?

Petőfi Sándor - **Föltámadott a tenger:** ... Habár fölül a gálya, S alul a víznek árja, Azért a víz az úr!

Ezek a gondolatok minden demokrata, minden kommunista számára szent cél lehet.

Petőfi Sándor - **A XIX. Század költői:** ... Ha majd a bőség kosarából Mindenki egyaránt vehet, Ha majd a jognak asztalánál Mind egyaránt foglal helyet, Ha majd a szellem napvilága Ragyog minden ház ablakán: Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, Mert itt van már a Kánaán! - a **kommunizmus** -

Az emberségesebb emberré váláshoz elkerülhetetlen a demokrácia kiterjesztése a többségre. A nép számára a demokráciához a társadalmi megosztottságot meg kell szüntetni, ehhez a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” megvalósítása elkerülhetetlenül szükséges. Amíg a nép megoszlik szolgákra és az urakra, addig lehetetlen a demokrácia, a szolga népek a közügyekben, a hatalomban való valódi részvétele. A demokrácia működéséhez megfelelő társadalmi szervezetség szükséges, de az osztálytársadalomban ez elsősorban osztályérdeket valósít meg. Így az osztálytársadalmakban az osztályérdek az ellenséges osztályt kiszorítja a demokrácia gyakorlásából, ami a működési modellje miatt szükségszerű.

Az osztálytársadalmakban osztályháború folyik, ezért mindenkire kiterjedő demokrácia a legoptimálisabb körülmények között sem valósítható meg. Az osztályháború célja a kibékíthetetlen osztályérdekek megvalósítása. Mivel a kapitalizmus csak a kisebbség, a szocializmus ellenben a többség számára biztosíthat demokráciát, ezért a szocializmus előnyösebb az emberiségnek. Ez a működési modelljükből következik. A demokrácia keretében a hibák felszínre kerülhetnek, és kisebb konfliktust okozhatnak, akár a társadalmi katasztrófák is elkerülhetők. A kapitalizmusban a proletárokkal szembeni diktatúra fegyver az osztályérdek, a kizsákmányolás érdekében, ellenben a szocializmusban a proletárdiktatúra a kizsákmányolás megakadályozását szolgálja.

Azonban az osztálytársadalmakban az osztályharc érdekében a demokrácia korlátozása az ellenséges társadalmi osztály részére szükséges, de emiatt az uralkodó osztály diktatúrája totálisan elfajulhat, akár önkényuralommá is válhat, még saját osztálya egyes részei ellen is. A diktatúra veszélyes, csak az osztálynélküli társadalomban szüntethető meg, csak ott lehetséges valódi, mindenki számára demokrácia.

Társadalmi osztály: „Osztályoknak az emberek olyan nagy csoportjait nevezik, amelyek a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyrészt törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük.” (Lenin *Művei*. 29. köt. 428. old.)

Mit nevezhetünk demokráciának és diktatúrának?

Demokrácia: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály **diktatúrája** érvényesül. - Marxista fogalomlexikon

Az osztálytársadalmakban a **demokrácia** az uralkodóosztály osztályérdekének megfelelően a közügyekben, a hatalomban való részvételi lehetőség a kornak és a társadalmi rendszernek megfelelő szervezeti formában.

Az osztálytársadalmakban a **diktatúra** az uralkodóosztály osztályérdekét veszélyeztetőkkel szembeni erőszak, az elnyomott osztály érdekérvényesítésének, demokráciájának korlátozása, a közéletből, a közügyekből, a hatalomból való kiszorítása, osztályöntudatának megtörése.

Az osztálytársadalmakban az **uralkodó társadalmi osztály** a politikai-gazdasági hatalom birtokosa, amely nem feltétlenül azonos a néppel, ami így lehet csak a társadalom elenyésző kisebbsége is, ez a jellemzője a kapitalizmusnak. A szocializmusban az uralkodóosztály a dolgozó nép, a többség (munkás-paraszt-értelmiség szövetségben).

A demokrácia, akár a többségben lévő nép - osztály - számára is, nem azt jelenti, hogy nincs, vagy nem lehet hiba a társadalom működésében, de lehetőség a hibák kijavítására. Az osztálytársadalmakban azonban a hibákat az ellenérdekelte osztály az osztályháborúra felhasználja, ezért nehezen kerülnek a felszínre és ez társadalmi katasztrófákhoz vezet.

Demokrácia és diktatúra a kapitalizmusban:

A demokrácia és a diktatúra az osztálytársadalmakban egymás mellett létezik, az uralkodó és az elnyomott osztályok viszonyát, érdekeit szabályozza, biztosítja az uralkodóosztály uralmát, érdekeit az államhatalom segítségével. A kapitalizmusban a hatalmi ágak szétválasztása az uralkodóosztály, a kapitalisták számára biztosíthatja a demokráciát az önkényuralom ellen, hasonlóan a jogállamisághoz, ami korszerű szervezett formát jelent a társadalom működéséhez, de az önkényuralom még így is kialakulhat.

A kapitalizmusban a dolgozó proletárosztály számára, mivel semmilyen hatalommal nem rendelkezik, mindenképpen a diktatúra valamilyen formája - mértéke - valósul meg. A kapitalizmusban a proletárok a hatalmi ágakban és a jogállam szerveiben csak dolgozó proletárok, akik elsősorban az uralkodóosztály érdekében tevékenykednek, számukra a demokrácia és a diktatúra az osztályhelyzetükből következik, így ez alapvetően, mint a proletárok számára diktatúra.

Az osztálytársadalmakban az élesedő osztályharc a demokrácia kényszerű korlátozásához vezet, ami alól a szocializmus és a kapitalizmus sem kivétel. Az osztályellenség a diktatúrában megerősödhet, mert felhasználja osztályharcához a demokrácia hiányában keletkező eltusolt és akár nagyon súlyos hibákat, ami a kapitalizmusban és a szocializmusban is érvényes. A szocializmusban csak a nagyon következetes szocialista demokrácia lehet eredményes, a kapitalizmusban azonban nem lehetséges demokrácia a nép számára. Így történt, hogy az erős és fejlett kapitalista világrendszer mellett létezett, de gyengébben fejlett szocializmusban a demokrácia kényszerű korlátozása elvezetett a kapitalizmus restaurálásához. Az osztályháborúban a nagyon erős kapitalista világrendszer és a nem eléggé fejlett szocialista demokrácia miatt a kapitalista osztályellenség felhasználta a szocializmus gyermekbetegségeit és a „polgári-demokratikus diktatúrát” visszaállította.

A polgárság haladó gondolkodói a feudalizmus önkényuralmának megtörésére az [emberi és polgári jogok nyilatkozata](#)-t a Nagy Francia Forradalom alkotta meg, amely a kapitalizmus működési modell korlátjával volt terhes. A modern korban szintén a kapitalizmus árnyékában született meg az ENSZ által elfogadott nyilatkozat, az [emberi jogok egyetemes nyilatkozata](#). Ezek a jogok mind a kapitalista társadalmi viszonyokban keletkeztek.

A kapitalizmus működési modellje feltételezi a gazdaság működéséhez szükséges minden tényező pénzért való megvásárlását, ami jelentős fejlődés a feudalista modellhez képest. Ez kiterjed a dolgok, gépek, emberi munkaerő és a politikai hatalom pénzért való megvásárlására is. A megvásárolt gazdasági tényezők azonban nem tartoznak bele a demokrácia körébe, így a proletár sem, aki a munkaerőjét adja el. Így a kapitalizmusban is megvalósul a megosztott társadalmi forma, hasonlóan, mint a feudalizmusban, csak modern formában, mert a cél ugyanaz, a korlátlan zavartalan kizsákmányolás, ehhez pedig korlátlan hatalom szükséges.

A polgári „demokrácia” a kapitalizmus működési módjával nem valósíthatja meg következetesen az általa eredetileg elképzelt emberi és polgári jogokat és a „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség” jelszavát, mert bérabszolgaságra, kizsákmányolásra épül. Ezek megvalósítására csak a szocialista demokrácia képes.

Wikipédia „... A **politika** kifejezés az ókori görög *polis*z névből ered. A politika szó magyar jelentése: *közélet*, ez értelemben tehát mindenki, aki részt vesz a közéletben, tevékeny (aktív) vagy tétlen (passzív) politikát folytat. ... Általában úgy gondolunk a politikára, mint a hatalomért folytatott küzdelemre, mint ennek színterére, s mint a politikai színtér eseményeire. ... A tevékeny politika valójában **érdekek harca a közéletben**, leginkább a közhatalomból való részesedésre vagy a közhatalom döntéseinek befolyásolására való igyekezet.”

Wikipédia: „... A demokrácia olyan politikai rendszer, amely a népnek a közügyekben való részvételére épül. ... Népszerű meghatározása a **demokráciának** a *népuralom*, egyenjogúság; az a politikai rendszer, melyben a nép a hatalom. ...”

Wikipédia: „...A **diktatúra** vagy parancsuralom, önkényuralom olyan kormányzási forma, ahol az állami főhatalom (a kormányzati hatalom) forrása nem a népakarat. ...”

Wikipedia.hu: „...A **hatalmi ágak szétválasztása** a hatalommal való visszaélés intézményesített gátja. ... Történetileg az önkényuralom megakadályozására irányult ...”

Wikipedia.hu: „...A **jogállam** olyan állam, ahol a közhatalmat a nyilvános és írott jogszabályok tartalmának megfelelően, és a jogszabályokban meghatározott eljárások keretében, arra feljogosított szervezetek és személyek gyakorolják. ...”

Filozófiai kislexikon (1980) – **párt**, politikai: valamely társadalmi osztály vagy szociális csoport legaktívabb képviselőit egyesítő politikai szervezet, amely az adott osztály, csoport érdekeit fejezi ki és politikai harcukat vezeti. ... A *munkásosztálynak*, hogy sikeresen betölthesse történelmi misszióját, szintén önálló politikai **párt**-ot kell szerveznie (lásd *Marx–Engels* Művei. 16. köt. 63. old.). A munkásosztály **párt**-ja jellegét, ideológiáját, szervezeti formáit, tevékenységi módszereit tekintve gyökeresen különbözik valamennyi többi osztály politikai **párt**-jától. Ideológiája, programja és taktikája a marxizmus—leninizmus tudományos világnézetén alapszik. Olyan élcsapatként lép a porondra, amely egyesíti és szervezi a munkásosztályt az osztály egészének érdekeiért folyó harcban. A munkásosztály politikai **párt**-jának biztosítania kell céljai, akarata és akciói egységét. Történelmi szerepét, feladatait és felépítésének elveit Marx és Engels „A Kommunista Párt kiáltványa”-ban tisztázta. ...”

Filozófiai kislexikon (1980) – **szocializmus**: „... A **szocializmus** olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A **szocializmus**-ban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember kizsákmányolását. A politikai hatalom (a *proletárdiktatúra* a **szocializmus**-ba való átmenet, az *egyetemes népi állam* a felépült **szocializmus** és a kommunizmusba való átmenet idején) a dolgozók kezében van, a munkásosztály vezető szerepe mellett. A **szocializmus** létrejött és fejlődése elszakíthatatlanul összekapcsolódik a marxista—leninista, kommunista *pártok* vezető, irányító tevékenységével.

Marxista fogalomlexikon - **Demokrácia**: legáltalánosabb értelemben olyan politikai rendszer, amelyben a hatalom forma szerint az egész nép kezében van, ténylegesen azonban valamely osztály diktatúrája érvényesül. A burzsoá politikusok és a reformisták a demokrácia fogalmát rendszerint elszakítják a konkrét gazdasági-társadalmi tartalomtól és főleg formális jegyek alapján ítélik meg. A marxizmus-leninizmus a demokráciát konkrét társadalmi-gazdasági tartalmában és feltételeiben vizsgálja. A kizsákmányoló rendszerekben a demokráciának csak külső látszata van meg, a valóságos népiuralom sohasem valósulhat meg benne. A demokrácia csak az elnyomó osztályok (a kisebbség) számára van biztosítva, az elnyomott osztályok (a többség) számára ugyanakkor ez diktatúrát jelent. A polgári demokráciákban a burzsoázia formális szabadságjogokat biztosít (alkotmányt, parlamentet és más képviselői intézményeket hoz létre, általános választójogot ad stb.) de minden módon akadályozza, hogy a tömegek valóban élhessenek is azokkal. Ha a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, akkor elveti a polgári demokratikus szabadságjogoknak még a látszatát is, és nyílt terrorista diktatúrához folyamodik. A demokrácia új, magasabb rendű formája a szocialista demokrácia, amely a nép többségének, a dolgozó tömegeknek a demokráciája.

Filozófiai kislexikon (1980) - **népi demokrácia**: a *proletárdiktatúra* egyik formája, amely kifejezi „a szocialista forradalom fejlődésének sajátosságait az imperializmus gyengülésének viszonyai között és az erőviszonyoknak a szocializmus javára történt megváltozását. Ebben a formában kifejeződtek az egyes országok történelmi és nemzeti sajátosságai is” (Az SZKP XXII kongresszusa) A népi demokrácia Kelet-Európa és Ázsia több országában a népi demokratikus forradalom során alakult ki. E forradalmak fejlődésében nagy jelentősége volt a földreformnak, amely felszámolta a feudális maradványokat és megerősítette a munkásosztály és a dolgozó parasztság szövetségét. A forradalom előrehaladásával a munkásosztály és pártja egyre jobban beavatkozott a tőkés gazdaságba (államosítás) és egyidejűleg korlátozta a burzsoázia politikai befolyását is. A mérlyeható demokratikus átalakulás megvalósítása tette lehetővé a forradalmak átnövését a szocialista forradalomba. Ennek megfelelően a népi demokrácia, amely eredetileg a népi demokratikus diktatúrájaként jött létre, a proletárdiktatúra funkcióit kezdte betölteni. A forradalom ezen általános menetének az egyes országokban megvannak a maga konkrét sajátosságai. A népi demokratikus formát a népi demokratikus forradalom széles osztályalapja (amely nemcsak a munkásosztályt és a parasztságot, hanem a burzsoázia egyes rétegeit is magába foglalja), továbbá a népi demokratikus forradalomból a *szocialista forradalomba*, való békés átnövés hozta létre, ami lehetőséget nyújtott egyes régebbi képviselői formák (parlament) felhagyására. A népi demokráciák jellemző vonásai a többpártrendszer (néhány európai ország kivételével), amikor a kommunista párt mellett más demokratikus pártok is vannak, amelyek a szocializmus álláspontján állnak és elismerik a munkásosztály vezető szerepét, a politikai pártokat és tömeg szervezeteket egyesítő népfőtestület, mint sajátos szervezeti forma. A népi demokrácia kialakulási időszakának sajátossága még, hogy a meglevő politikai jogokat nem korlátozzák, a régi államgépezet szétzúzása hosszabb ideig tart stb. A történelem tapasztalatai bebizonyították, hogy a népi demokrácia a szocializmus építésének rendkívül eredményes eszköze.

Filozófiai kislexikon (1980) - **proletárdiktatúra**: a proletariátus államhatalma, amely a burzsoá államgépezet szétzúzása eredményeképpen jön létre. A **proletárdiktatúra** alkotja a *szocialista forradalom* fő tartalmát, ez győzelmének elengedhetetlen feltétele és legfőbb eredménye. Éppen ezért a **proletárdiktatúra**ról szóló tanítás a marxista—lenini elmélet egyik legfontosabb része. A proletariátus arra használja fel a hatalmat, hogy megtörje a kizsákmányolók ellenállását, megszüldje a forradalom győzelmét, idejében elhárítsa a burzsoázia restaurációs kísérleteit, védekezzék a nemzetközi reakció agresszív cselekedetei ellen (lásd *osztályharc*). Ám a **proletárdiktatúra** nemcsak és nem elsősorban erőszakot jelent. Fő funkciója — konstruktív, építő funkció. A diktatúrát a proletariátus arra használja fel, hogy megnyerje a dolgozók nagy tömegeit és bevonja őket a szocialista építésbe, hogy forradalmi átalakításokat hajtson végre a társadalmi élet valamennyi területén a gazdasági életben, a kultúrában, az életformában, hogy kommunista szellemben nevelje a dolgozókat és felépítse az új, osztály nélküli társadalmat. A **proletárdiktatúra** a szocializmus felépítésének fő eszköze, győzelmének elengedhetetlen feltétele. Alapja és legfőbb elve a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a munkásosztály vezető szerepének biztosításával. A szocialista építés során bővül és megszilárdul a **proletárdiktatúra** társadalmi bázisa, kialakul a társadalom társadalmi-politikai és ideológiai egysége. A **proletárdiktatúra** rendszerében a fő vezető és irányító erő a munkásosztály élcsapata a kommunista pártja. A **proletárdiktatúra** rendszerébe beletartoznak a dolgozók különféle tömegszervezetei a népképviselői szervek, a szakszervezetek, a szövetkezetek, az ifjúsági szövetségek és más egyesületek, amelyek a szocialista állam és a dolgozó tömegek fő összekötő láncszemei. A történelemben a **proletárdiktatúra** első formája a Párizsi Kommün volt, amely értékes tapasztalatokkal gazdagította a marxizmust, s lehetővé tette, hogy Marx következtetéseket vonhasson le az eljövendő szocialista társadalom államformájára vonatkozóan. A szovjet forma (az oroszországi forradalmi munkásmozgalomban spontánul kialakult szovjetekből, tanácsokból keletkezett, azokra épülő államforma) a **proletárdiktatúra** új formáját alkotja. Jelentőségét Lenin tárta fel a két orosz forradalom tapasztalatainak tanulmányozása alapján. A legújabb forradalmi tapasztalatok alapján a **proletárdiktatúra** egy másik új formája alakult ki a *népi demokrácia*. A **proletárdiktatúra** nem öncél, hanem a diktatúra és osztály nélküli társadalomba való átmenet történelmileg szükségszerű és egyetlen lehetséges eszköze. A szocialista építés során változásokon megy át. A társadalom szociális struktúrájának fejlődésfolyamatával egyidejűleg — melynek iránya az egyre növekvő homogenitás — a **proletárdiktatúra** állama fokozatosan *egyetemes népi állam* alakul át. Az egyetemes népi állam szükségszerű szakasz azon az úton, amely a jövőbeli *kommunista társadalmi öngazdálkodás* megteremtéséhez vezet.

Marxista fogalomlexikon – **Demokratikus Centralizmus:** a kommunista pártok és a szocialista államok felépítési-szervezési alapelve. 1. A kommunista pártok működésében a következők jellemzik: a párt valamennyi vezető szervét demokratikusan választják meg (taggyűléseken, pártértekezleteken, pártkongresszusokon) a vezetőszervek kötelesek rendszeresen beszámolni tevékenységükről az illetékes pártszervezeteknek. A pártszervezetek és a pártvezetőségek demokratikusan, együttesen alakítják ki a párt politikáját, véleményeltérés esetén a kisebbség köteles alávetni magát a többség határozatának, az elfogadott határozat minden párttagra egyformán kötelező, a felsőbb szervek határozatai kötelezőek az alsóbbakra; szigorú pártfegyelem, amely minden párttagra egyformán vonatkozik; a bírálat és önbírálat alkalmazása; a párttagság észrevételeinek és kezdeményezésének figyelembevétele a vezető szervezetekben. A demokratikus centralizmustól elválaszthatatlan a kollektív vezetés érvényesítése és frakciózás szigorú megtiltása. 2. A szocialista államok működésében: az államhatalmi szervek tagjait a lakosság választja és bármikor visszahívhatja; az alsóbb szervek a felsőbb szervezeteknek vannak alárendelve, kötelesek azok rendelkezéseit végrehajtani; az alapvetőkérdéseket a demokratikus úton megválasztott központi szervek döntenek el, ugyanakkor a helyi szervek önállósággal és kezdeményezési lehetőséggel bírnak, és bevonják a dolgozók legszélesebb rétegeit az állami ügyek megvitatásába és intézésébe. A demokratikus centralizmus elve érvényesül a szocialista országok gazdaságának irányításában és szervezetében is.

Világtörténet 6. kötet: „...

1. A Bécsi Kongresszus és a Szent Szövetség

A Bécsi Kongresszus és döntései

1814 októberétől 1815 júniusáig ülésezett Bécsben az európai hatalmak képviselőinek kongresszusa. A kongresszuson I. Sándor orosz cár, Metternich osztrák kancellár, Castlereagh angol külügyminiszter, Hardenberg porosz külügyminiszter és Talleyrand francia külügyminiszter irányító szerepet töltött be. E személyek egymás közti torzsalkodása és alkudozása határozta meg a kongresszus legfontosabb döntéseit.

A kongresszus vezetőinek célja a francia polgári forradalom és a napóleoni háborúk eredményeképpen Európában végbement politikai változások és reformok felszámolása volt. Görcsösen ragaszkodtak a „legitimizmus” elvéhez, vagyis vissza akarták állítani a birtokaiktól megfosztott régi egyeduralmuk „törvényes” jogait. Valójában a „legitimizmus” elve a reakció önkényét volt hivatott palástolni. ...

A Szent Szövetség és az európai reakció tombolása

A bécsi kongresszus döntései nagyban hozzájárultak az európai nemesi-monarchikus reakció megerősödéséhez. „1815 után — írta Engels — minden országban a forradalomellenes párt tartotta kezében a kormányzás gyeplőjét. A feudális arisztokrátiák uralkodtak minden kormányban Londontól Nápolyig, Lisszabontól Szentpétervárig.” Az európai államok reakciós kormányai a forradalmi és nemzeti felszabadító mozgalmak elleni harc fokozása érdekében megkötötték az úgynevezett Szent Szövetséget. ...”

Kommunista Kiáltvány: „... A mi korszakunkat, a burzsoázia korszakát azonban az jellemzi, hogy egyszerűsítette az osztályellentéteket. Az egész társadalom mindinkább két nagy ellenséges táborra szakad, két nagy, egymással homlokegyenest szemben álló osztályra: burzsoáziára és proletariátusra. ... *Burzsoázián a modern tőkés osztály értendő, akik a társadalmi termelési eszközök tulajdonosai és bér munkát alkalmaznak. Proletariátuson pedig a modern bér munkások osztálya, akik, minthogy nincsenek saját termelési eszközeik, kénytelenek eladni munkaerőjüket, hogy megélhessenek.* ... A modern államhatalom nem más, mint az egész burzsoá osztály közös ügyeit igazgató bizottság. ... A burzsoázia, ahol uralomra jutott, szétrombolt minden hűbéri, patriarchális, idillikus viszonyt. Könnyörtelenül szétépte a tarkabarka hűbéri kötelékeket, melyek az embert természetes feljebbvalójához fűzték, s nem hagyott meg más köteléket ember és ember között, mint a meztelen érdeket, az érzés nélküli „kézpénzfizetést”. ... Egyszóval, a vallási és politikai illúziókba burkolt kizsákmányolás helyébe a nyílt, szemérmetlen, közvetlen, sivár kizsákmányolást állította. A burzsoázia megfosztotta dicsfényüktől az összes eddig tisztelt és jámbor félelemmel szemlélt tevékenységeket. Fizetett bér munkásává változtatta az orvost, a jogászt, a papot, a költőt, a tudomány emberét. A burzsoázia leszaggatta a családi viszonyról meghatóan szentimentális fátylát és e viszonyt pusztán pénzviszonyra redukálta. ... Amilyen mértékben a burzsoázia, azaz a tőke fejlődik, ugyanolyan mértékben fejlődik a proletariátus, a modern munkások osztálya, akik csak addig élnek, amíg munkát kapnak, és akik csak addig kapnak munkát, amíg munkájuk a tőkét gyarapítja. ...”

*

Kína felemelkedése

Kína több ezer éves történelme során eljutott a gyarmatosítás poklába, de felemelkedett és megindult a nagyhatalommá - szocialista nagyhatalommá - válás útján. Az imperialista rablóp hatalmak mindent megtettek és most is megtesznek, hogy ez ne sikerüljön. A gyarmatosítás, a fasiszmus, és az imperializmus 60-100 millió kínai pusztulását okozta, de ma már milliárd feletti Kína népessége és a második legnagyobb hatalommá vált a földön. Az imperializmus azonban minden borzalmával együtt kimozdította Kínát a feudalizmusból és elindította felemelkedését.

Az USA és szövetségesei gyors csodálatos gazdasági növekedése a „polgári-demokratikus diktatúra” keretében működő kapitalizmusban, az elenyésző kisebbségben lévő tőkés hatalma, profitja érdekében történt. Célja, mint a kapitalizmusnak, az elenyésző kisebbségben lévő tőkés számára a minél nagyobb profitért a világuralom megszerzése a zavartalan kizsákmányolásra. Célját a gyarmatosítás modern változatával valósítja meg, aminek eredménye a világ dolgozó népeinek kíméletlen kizsákmányolása az erősebb jogán, de ha szükséges a háború is mindennapos jelenség, mint a kapitalizmusban általában. Ez a „polgári-demokratikus diktatúra” keretében a demokrácia álcájában, a világuralomra törekvő föld népei felett (a „mosolygó fasiszmus”).

A kapitalizmus motorja a tőkés profitszerzési vágya, de ez nem a proletárok érdekét szolgálja, mert ezért el kell szenvedniük a tőkésektől a kizsákmányolást, az élősködést, az alsóbbrendű bérabszolgáltatást, az embertelenséget, a háborúkat, a népiirtást, a rendszeres gazdasági válságokat, a nyomort, a hamis világnézetet. A

kapitalizmus gátolja az emberséges emberré válást és pusztulásba viszi az emberiséget és ráadásul alapvetően a működése módja nem javítható. Minden emberségesebb, demokratikusabb irányba történő reformja út a szocializmus felé, ami egyben a kapitalizmus hanyatlása, az osztályharc eredménye.

A kapitalizmus modelljében az egyéni érdek a meghatározó, ezért nagy hajtóereje van, de ez szélsőségesen polarizálja az emberiséget, a fejlődést anarchikusan, válságokkal, háborúkkal, embertelenséggel valósítja meg, ami nagy szenvedést okoz az emberiség többségének. Változni kell, tudatos, emberséges, a többség érdekeit előtérbehozó demokratikus irányba, a szocializmusba, mert kipusztul az emberiség.

A kapitalizmus és a szocializmus közötti alapvető különbség, hogy ki számára teszi lehetővé a demokráciát. A szocializmus célja hogy az emberiség megszabaduljon a szolgaságtól, mert csak így válhat demokratikus emberséges emberré a föld népe. A kapitalista erkölcs és érdek nem képes embertársait emberként kezelni, csak pénzrel mérni, hogy mennyi profitot hoz a tőkésnek, ez a proletár ember értéke.

József Attila - A Tőkések hasznáról: „... mire a bérédet kikapnád, a tőkéseké a haszon. ...”

<http://www.mek.oszk.hu/00700/00708/html/kolto00000/kotet00566/cim00593.htm>

Amíg az imperializmus népei (Amerika, EU, Anglia, Japán, stb.) nem értik, vagy nem szenvedik meg a kapitalizmusnak az emberiség és a dolgozó nép ellen elkövetet vétkeit, bűneit, addig résztvesznek az emberiség feletti uralom megszerzésében, mert ez a vélt vagy a valós érdekük. A gyarmatosító nemzetek a „civilizációt” terjesztették és ezt folytatják a föld népei ellen most is a kapitalizmus jármában. Az Amerikába vándorolt Európai népek millió számra irtották az őslakosságot, de a „civilizáció” terjesztették Afrikában, Ázsiában is, borzasztó áldozatok árán fosztogatták a gyarmatokat és most is fosztogatják a gyengébb népeket. Ezek a „civilizált” nemzetek gyorsan fejlődnek, és sokat tehet(né)nek a demokrácia megvalósításában. Azonban az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy a „civilizált” nyugat valóban sokat tett a demokrácia és az emberséges emberré válás megvalósítására, a legtöbb humánus, emberséges, demokratikus gondolat ott született, így a marxizmus is, de megrekedt a kapitalizmusban és ezért nem fejlődik, nem fejlődhet tovább. A továbblépés egyedül a szocializmus, marxizmus-leninizmus lehet, de ha ezt nem ismerik fel, akkor ennek nagyon sok proletár áldozata lehet.

A fejlett, csodálatos technika, az F35-ös gyilkoló gép még nem elegendő az emberséges emberré váláshoz, ez csak agyar a ragadozásra és ezért nem a nép a felelős, hanem a kapitalizmus, bár ezt a gyilkológépet a proletárból lett katonák irányítják a kifosztandó nemzetek proletárjainak lemészárlására a tőkés uraik profitjáért.

A hitleri Tigris tank, amelyik talán a második világháború legjobb tankja volt, egy csodálatos gyilkoló gépezet a világalomra, amelyik ugyanazt a célt szolgálta, mint ahogyan az irigyelt amerikai gazdasági csoda teszi lehetővé: a világ népei felett az élősködést, a totális hatalmat a kizsákmányolásra. Bár az amerikai nép eredményei valóban csodálatraméltóak, de az egyik szemünk sír és a másik nevet. A modern kapitalista gyarmatosítás módszere az USA, EU, Anglia, Japán, stb., tőkései, monopóliumai számára az egyenlőtlen üzlet vagy szerződés, adósságsapda politika, a szankciók, a blokádnak a gyengébb nemzetek kifosztására, amit okos szakemberekkel, gazdasági, katonai erőfölénnyel valósít meg a gyarmatokon, félgyarmatokon, a gyengébb népeken, akár a szövetségesein is, amiktől sokmilliárd ember szenved a földön. Az imperializmus él, sőt visszaél hatalmával, kihasználja előnyös helyzetét és gátlástalanul, embertelenül, állati könyörtelenséggel fosztogatja a föld lakosságát. Ez a politika antidemokratikus és embertelen, amilyen a kapitalizmus. A kapitalizmus törvényszerűen elfajulhat - és el is fajul - a fasizmusba, a totális diktatúrába, ami az imperializmus legdühödtebb, leggátlástalanabb diktatúrája a szervezett proletariátus, és a világ dolgozó népei ellen.

A kapitalizmusban, a „polgári-demokratikus diktatúrában”, ha egy nemzet előnyre tesz szert, azt feltétlenül más nemzetek kifosztására használja, ez a működési modelljéből adódóan elkerülhetetlen. Lásd az imperialista gyarmatosító hatalmakat: Amerika, Anglia, EU, Japán, stb. Olyan ez, mint az állatvilágban, az erősebb ragadozó állat, megeszi gyengébbet, de ez az állatvilágban természetes. A kapitalizmusban, „a nagyhal megeszi a kishalát” - az erősebb tőkés vállalkozó, az erősebb nemzet a gyengébbet bekebelezi, uralma alá kényszeríti, hogy élősködhessek rajta -, így az ember csak embertársainak farkasa lehet! Ha az emberiség csak állati módon tud viselkedni, nem képes továbblépni a szocializmusba, akkor még messze van a humánus, az emberséges emberré válástól. A gondolkodó képesség csak lehetőség az emberséges emberré válásra, de demokrácia nélkül ez nem valósulhat meg. A „Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!” nélkül a demokrácia, az emberséges emberré, válás nem lehetséges.

Kínában, a „népi-demokratikus diktatúrában” is gyors a fejlődés, sőt gyorsabb, mint a polgári „demokráciában”, a „polgári-demokratikus diktatúrában”. Azonban Mao Ce-tung súlyos hibákat követett el, de ebben az egész emberiség - Amerika, Anglia, Franciaország, Japán, stb., - az imperialisták, a polgári „demokrácia” bűne is benne volt és elsősorban ez vezetett a hibákra. A földön a kapitalista diktatúra uralkodott, csak a Sztálini Szovjetunió volt képes demokráciát adni a népnek, Kína pedig nyögte a feudalista múlt, a gyarmatosítás az imperialisták uralmát, háborúit, népirtásait.

Ma a kapitalista médiákban, a reklámokban hasonló színvonalú és mértékű, szinte könyörtelen, kíméletlen módon folyik a befolyásolás, az agymosás a tőkés egyéni érdekeiért, profitjáért, megsértve a közérdeket, Mao Ce-tung Kínája sem volt másként, de nem az egyéni, hanem a társadalom érdekében történt, a dolgozó nép felemelkedéséért, még akkor is, ha ez súlyos hiba, a demokrácia megsértése volt. A kapitalisták manapság ezerszámra hirdetik plakátokon az utak mentén, a tv-reklámokban, a filmekben az ígét, ami a proli agymosásra kell, a tőkés hatalma, profitja érdekében.

Az imperializmus, a tőkés profitja érdekében, mint egy brutális vadállat fojtogatta és fojtogatja a föld népeit, csak hasonló módon lehetett szembeszállni vele, irgalmatlanul, ami sok hibával és embertelenséggel járt. Az imperialista gyarmatosító „civilizált” nyugat tőkésai a dolgozó nép demokráciájának az ellensége, ezért a haladó emberséges, demokratikus gondolatokat, a marxizmus-leninizmust, a tudományos materialista világnézetet eltiporják. Ezért nem lehet elítélni Kínát, sőt a Szovjetuniót sem, mert a vadállattal, az imperializmussal szemben szükséges volt a kíméletlen harc és ez nem lehetett demokratikus módszer csak háború, békeharc a demokráciáért, harc a demokrácia ellenségei, a hamis világnézet, a kapitalizmus ellen a dolgozó nép, az emberiség fennmaradása érdekében.

Összehasonlításban az USA a kisebbség érdekében, a tőkés a „polgári-demokratikus diktatúrájában”, Kína a többség demokráciája érdekében fejlődött és fejlődik. Az USA és szövetségesei eljutottak a polgári „demokráciában” a totális kapitalista diktatúrához, ahol a legnagyobb ellenség a dolgozó nép demokráciája. Így a földön a kapitalizmus diktatúrája és a demokrácia kegyetlen harca dühöng minden borzalmával, ami a kapitalizmus és a szocializmus, a reakció és a haladás háborúja az emberré válásért.

Politikai kisszótár (1980) - **népi demokrácia:** népi hatalom, amely biztosítja, hogy a demokratikus forradalom átnőjön szocialista forradalomba.

Hitler nyíltan a demokrácia ellensége volt, de a hitleri és az amerikai proli érdekeit akkor sem és most sem képviseli senki a hatalomban.

Az USA „polgári-demokratikus diktatúrájában” háborúi (akár a hitleri fasizmusé) több tízmillió áldozatot követeltek a földön, és bármi áron uralkodni készül a föld népein. Az Egyesült Államok 2020-ban várhatóan 738 milliárd dollárt költ katonai célokra. Ez a demokrácia ellen, a világuralomra szükséges (úgy, mint a hitleri fasizmusban). A kapitalizmus másként nem működik, csak a dolgozó emberiség elleni diktatúrával.

De honnan indult Kína felemelkedése?

A második világháborúban Amerika tőkésai meggazdagodtak a szövetségesei megsegítésével a hitleri és a japán fasizmus elleni háborúban. Amerika a Japán fasizmus legyőzése után fegyverekkel támogatta Csang Kai-seket a polgárháborúban a kommunisták vezette nép ellen, azért hogy Kína Amerika függőségébe, félgymati helyzetbe kerüljön. A gyarmatosítás, a fasizmus és a polgárháború Kínának több tízmillió (60-100 millió) éhenhalt, legyilkolt áldozatába került, amiben a japánok mellett Amerikának, Angliának, Franciaországnak a polgári „demokrácia” zászlóvivőinek a keze is benne volt. Mao Ce-tung sem volt hibátlan, de elindította Kína felemelkedését, bár botladozva, de a hibái mellett, (amiben nem ő az egyetlen felelős, sőt inkább a „civilizált” imperialista nemzetek) elindult Kína felemelkedése. Így indult Kína a nyomorból, a szinte semmilyen gazdaságból a feudális és gymati sor felszámolása után a dolgozó nép demokráciájának a felépítésére. A harc Koreában folytatódott az Amerika vezette kommunista és Szovjetellenes háborúban, ami legalább 3 millió Kínai pusztulását okozta. Gyors fejlődésre volt szüksége Kínának, de az imperializmus, élén Amerikával, mindent megtett, hogy ez ne sikerüljön, maradjon a szegénység, a gymati sors. Mellesleg az USA és szövetségesei most is erre töreksenek! Mao Kínája tükrözi a történelmi múltat, a szegény elmaradott tudatlan nép, a feudális és félgymati sors terheit, az imperializmus, a gyarmatosítás, a fasizmus háborúi miatt kialakult állapotokat. Ezért a „civilizált” nyugat bűnei nagyobbak, mint Mao hibái, sokkal nagyobbak!

De hova jutott Kína?

GDP (nominal). Values are given in millions of United States dollars (USD) and have not been adjusted for inflation.: [https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_past_and_projected_GDP_\(nominal\)#IMF_estimates_between_2010_and_2019](https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_past_and_projected_GDP_(nominal)#IMF_estimates_between_2010_and_2019)

Dátum	USA	Japán	EU	Oroszország/ Szovjetunió	Kína	India	Kína/ India	Kína/USA	Kína/ Japan
1970	1,024,800	209,071	-	-	91,039	61,470	1,48	0,08	0,43
1990	5,233,300	1,914,100	7,33 trill.	2,659,500		333,000			
2000	10,284,750	4,887,301	8,51 trill.	279,033	1,214,912	476,636	2,54	0,11	0,24
2018	20,494,050	4,971,929	18,736,855	1,630,659	13,407,398	2,716,746	4,93	0,65	2,69
2019	21,344,667	5,176,20	-	1,610,381	14,216,503	2,971,996	4,78	0,66	2,74

		5							
2019/1970	20,8	24,7	-	-	156,15	48,34			
2024	25,728,734	6,848,808	-	1,920,937	21,309,503	4,729,319			

Kína 1970-től 156 szorosára növelte GDP-jét, ami a földön jelenlegi legoptimálisabb gazdasági-politikai társadalmi formát jelenti és a cél a szocializmus, majd a kommunizmus. Ehhez az egyéni érdekelttség és a társadalmi érdek összhangját a kommunista vezetés adja meg, felhasználva a marxizmus-leninizmus tudományát.

Az USA a földön az emberiség feletti totális hatalomra tör!

Az USA elismerte, hogy nyíltan beavatkozik a hongkongi tüntetéseken keresztül Kína bomlasztásába. Peking azzal vádolja Washingtonot, hogy erőszakos bűnözőket támogat Hongkongban és alázza az „egy ország, két rendszer” alapelveit.: <https://www.alternativhirek.com/2019/11/az-usa-elismerte-hogy-nyiltan.html>

Amerika gigantikus úrfegyverkezésbe kezd: Ez igazán történelmi nap az amerikai haderő számára” – hangoztatta rövid beszédében Trump. Mint fogalmazott, nagy büszkeséggel tölti el, hogy aláírhatja ezt a törvényt, amely szerinte a valaha volt legnagyobb beruházás az amerikai haderő fejlesztésébe.: <https://24.hu/kulfold/2019/12/21/amerika-urhaderero-dohanyzas/>

Létrejött az Űrhaderő: Trump elnök 2019. december 20-án aláírta a Védelmi Minisztérium 2020. évi költségvetéséről szóló törvényt (NDAA, *National Defense Authorization Act*), ezzel az USA hadseregének önálló fegyvernemként ténylegesen létrejött az Űrhaderő.: http://www.urvilag.hu/a_nemzetbiztonsagert/20200109_letrejott_az_urhaderero

Az USA harca a világalomért.

Donald Trump, az Egyesült Államok elnöke kitalálta, hogy országa hogyan tudja sanyargatni a világot anélkül, hogy be kellene vetnie a hadsereget. ... **a gazdasági szankciók, az embargók és a feketelistára** tett országok, amelyeknek leállítják a gazdasági vérkeringését.: https://www.napi.hu/nemzetkozi_gazdasag/trump-haboru-gazdasagi-kenyszer.693518.html

„... az amerikai légierő egy drónsapásban meggyilkolta Kassem Suleymani, tábornokot és az iraki Hashd Al-Shaabi önkéntes erők helyettes parancsnokát Abu Mahdi Al-Mohandisz ...”: <https://orientalista.hu/az-egyesult-allamok-meggyilkolta-kassem-suleymani-tabornokot/>

Felébredt az alvó sárkány - Kína hamarosan a legerősebb tengeri hatalommá válik és átveszi az USA helyét! Példátlan fejlődés van!.: <https://www.alternativhirek.com/2019/12/felebredt-az-alvo-sarkany-kina.html>

Az USA, Kína, India, stb. fejlődés megtekinthető: <https://tradingeconomics.com/> - GDP: <https://tradingeconomics.com/united-states/gdp>

A Gyarmatosítás feletti győzelem, harc a demokráciáért!

A volt gyarmatok még mindig nem heverték ki a „civilizált” nemzetek, a gyarmatosítók – Anglia, Franciaország, USA, Japán, Németország, Spanyolország, Hollandia, stb., gaztetteit!

Kína felemelkedése a gyarmati sorból:

2019-ben a kínai hordozórakéták indultak legtöbbször a világűrbe.: http://www.urvilag.hu/kina_a_vilagurben/20200103_kina_sikereseve

India a gyarmati felemelkedése után:

Az ISRO napkutató szonda, az emberes űrrepülést előkészítő kísérlet és egy új hordozórakéta bemutatkozása mellett legalább tíz, újdonságot már nem jelentő startot tervez 2020-ra.: http://www.urvilag.hu/india_a_vilagurben/20200104_indiai_tervek

Vigyázz! A kapitalista agyamosógépezet működésben:

„Kínai vírus”: Pánikkeltés felsőfokon „...Újabb vírus ütötte fel a fejét: a sajtó pánikkeltése. ... coronavirusos történetnek három oldala van: egészségügyi, pánikkeltési és egy komoly uszítás. ... Adott a klímaválság és háborúk tépázta világunk, amelyért nem más felelős, mint a globális kapitalizmus. ... Egy olyan világban élünk, ahol a neoliberális és a fasisztoid sajtónak csak annyi marad, hogy kénytelen-kelletlen beszámoljon arról, hogyan követ el a neoliberális fasiszta Trump-rezsim különféle bűncselekményeket az emberiség ellen (koreai konfliktus, jemeni népirtás és éhezés, szíriai török invázió, iráni háborús fenyegetés, provokáció a Baltikumban és a Dél-kínai-tengeren, a menekültek elleni emberi jogsértések a mexikói határon, iskolai lövöldözések, rasszista rendőri erőszak...), nem is beszélve olyan szövetségei ámokfutásairól, mint Merkel, Macron, Boris Johnson, Erdogan és Orbán.”: <http://www.amiidonk.hu/tudomany-2/kina-virus-panikkeltes-felsofokon/>

A **gyarmatosítás** (latin eredetű szóval *kolonizáció*, illetve *kolonializmus*) az idegen területek, a gyarmatok megszerzésére, lakóinak alávetésére, természeti kincseinek az anyaország érdekében történő kiaknázására, munkaerejének kizsákmányolására irányuló tevékenység.: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Gyarmatos%C3%ADt%C3%A1s>

Az **egyenlőtlen szerződés** nemzetközi jogi fogalma azokra a szerződésekre vonatkozik, amelyek a 19. században és a 20. század első felében főleg a nagyhatalmak (Nagy-Britannia, Franciaország, Oroszország, Poroszország, Amerikai Egyesült Államok, Osztrák–Magyar Monarchia) és egyes elmaradottabb ázsiai államok (Kína, Japán, Korea) között jöttek létre.: [https://hu.wikipedia.org/wiki/Egyenl%C5%91tlen_szerz%C5%91d%C3%A9s_\(nemzetk%C3%B6zi_jog\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Egyenl%C5%91tlen_szerz%C5%91d%C3%A9s_(nemzetk%C3%B6zi_jog))

1978-tól kezdve a **Kínai Kommunista Párt** folyamatos lépéseket tett a tervgazdaság piaczgazdasággá alakításáért. A mezőgazdaságban felhagytak a korábbi erőszakos kollektivizálással, helyette áttértek az állami gazdaságokra. A szolgáltatásban és a könnyűiparban

megjelenhetett a magánszféra, amely az ország meghatározott területein egyben külföldi vállalkozók odatelepülését is jelentette. A párt befolyását a gazdaság minden területén csökkentették, a helyi hatóságok, illetve a vállalatok vezetősége kapta kézbe az irányítást. Így Kínában létrejött a *szocialista piacgazdaság*.: <https://hu.wikipedia.org/wiki/K%C3%ADna#Ipar>

Az alkotmány első fejezete szerint a **Kínai Népköztársaság** szocialista állam, a munkásosztály által vezetett, a munkás-paraszt szövetségén alapuló „népi demokratikus diktatúra”. A KNK-ban – az alaptörvény szerint – minden hatalom a népé.: https://hu.m.wikipedia.org/wiki/A_K%C3%ADnai_N%C3%A9pk%C3%B6zt%C3%A1rsas%C3%A1g_%C3%A1llamszervezete

Kína a szocializmus kezdeti szakaszában van, ezért használhatják a kapitalista módszereket, legalább is a Kínai Kommunista Párt ideológiája szerint. A kínai gazdasági reform Teng Hsziao-ping irányításával kezdődött 1979-ben, és négy évtizede tart. **„Nem érdekes, hogy a macska fekete vagy fehér, amíg megfogja az egeret”** – Teng mondása jól érzékelteti a kínai modell lényegét. Politikai rendszerváltás nélkül keresték és keresik a kínaiak a gazdasági fejlődés leggyorsabb útjait. Állami irányítással és szabályozással magán és állami vállalatok egymás mellett élése gazdasági fejlődés motorja. Minden bank állami bank továbbra is. **A kínai fejlesztő állami modell** mutatja, hogy vegyes gazdaság is képes fejlődni és **nem igaz az a liberális nézet, hogy az állam minden körülmények között rossz gazda**.: <http://ujegyenloseg.hu/a-kina-i-modell-sikerenek-titka/>

A **Kínai Kommunista Párt** a kínai munkásosztály élcsapata, egyben a kínai nép és a kínai nemzet élcsapata is, a kínai sajátos szocializmus ügyeinek vezető testülete, amely képviseli a korszerű termelőerők fejlődésének irányát, a korszerű kultúra haladási irányát és a néptömegek legszélesebb körének alapvető érdekeit Kínában.

A Kínai Kommunista Párt legmagasabb eszményképe és végső célja a kommunizmus megvalósítása. A párt szabályzata előírja: A Kínai Kommunista Pártnak a marxizmus-leninizmus, Mao Ce-tung eszméi, Teng Hsziao-ping elmélete és a „három képviselő” koncepció a cselekvési irányelve.: <http://hungarian.cri.cn/chinaabc/chapter2/chapter20401.htm>

Világtörténelmi kisenciklopédia: „... Az SZKP XX. kongresszusa után mind nyilvánvalóbbá vált, hogy a Mao Cetung körül csoportosuló kínai vezetés kalandor, antileninista vonalat próbál ráerőszakolni a nemzetközi kommunista mozgalomra, s ez az irányzat nem zárta ki a háborút, mint a szocializmus világméretű megvalósításának eszközt. ... **Mao Cetung csoportjának antileninista és szovjetellenes irányvonala (1958-tól)**. 1958-ban Mao Cetung és hívei elérkezettnek látták az időt, hogy a párton és államon belül végrehajtott tisztogatási hullám előkészítése után 1958 májusában a VIII. pártkongresszus 2. ülészakán keresztülvigyék a KP új, fő irányvonalát, a „nagy ugrás” politikáját, 1958 augusztusában pedig a „népi kommunák” politikáját is. ... A „kulturális forradalom” folyamán a népi demokratikus rend politikai felépítményét gyakorlatilag szétrombolták, helyére pedig katonai-bürokratikus diktatúrát állítottak. ...”

Kína különleges körzete: – (kiadva: 1976, Tudósítás 1942-45 eseményeiről Jenanban) „... A marxista párt, amely természetét tekintve az osztályharc eszköze, nem lehet meg minden láncszemének centralizált és fegyelmezett vezetése nélkül. Ámde ez nem jelenti azt, hogy a párt a vezetők akarátának néma és engedelmes eszköze. A vezetők akarata a párt akarátának koncentrált kifejezése kell hogy legyen. A párt akarátát pedig a demokratikus centralizmus módszerével alakítják ki. A demokratikus centralizmus módszere nélkül a marxista párt nem lehet reális erő, mulhatatlanul fecsegők és udvaroncok gyülekeztetvé fajul, és könnyű zsákmányává válik a jól szervezett burzsoá államapparátusnak. A demokratikus centralizmus elvét a KKP-ban olyan módszer váltja fel, amely elnyom minden „Mao elnökkel” szemben álló véleményt, s azzá az elvi rabsággá fajul, amelyről oly gúnyosan írt annak idején Marx. Mao Ce-tung ismeri az ókori kínai irodalmat, és sok tekintetben ennek köszönheti honfitársai tiszteletét. Csak felületesen ismeri viszont a nyugati filozófiát, és vulgáris elképzelései vannak a marxizmusról. ... A kínai nép a kommunista párttal és vezetőinek nevével kapcsolja össze az új élet reményét. Egy olyan életét, amely nem ismeri a szegénységet, a nemzeti elnyomást és a feudális-kapitalista rablást. Az objektív történelmi szükségszerűség Kína egyik vezető politikai erejévé változtatja a KKP-t. A leigázott népek tiltakozásként a nacionalizmushoz fordulnak, mint olyan erőhöz, amely ösztönösen egyesíti az országot. De csak egyetlen lépés - és a „tiltakozó” nacionalizmus már sovinizmus és fajelmélet! ... Jenanba olyan emberek érkeztek, akik a szocialista Kínáról álmodoztak. Ha tudatlanok és megfélemezettek is, készek harcolni hazájukért. Az a spekuláció, amelyet Mao Ce-tung a haza mindenki számára kedves eszméjével űz, kitűnő eszköz a kezében a marxizmus-leninizmus internacionalista lényege ellen vívott harchoz. A patriotizmust a KKP-ban észrevétlenül a nacionalizmus váltja fel. ... Mao a szocializmus nevében elárulja a szocializmust, a kommunista párt nevében megsemmisíti a kommunista pártot, a demokrácia nevében meghonosítja a terrort! A történelemhamisítás és a félrevezetés - ezek Mao Ce-tung eszközei a hatalomért vívott harcban. ...”

A fal mögött Kína (1975): „... A KNK a Szovjetunióval szövetségben, a szocialista országok segítségét élvezve kezdte meg az új társadalom építését, a pártot irányító Mao Ce-tung és hívei azonban az ötvenes évek végén szakadár irányvonalat dolgoztak ki, és a hatvanas években szovjetellenes, a szocialista közösség ellen irányuló politika útjára vezették az országot. 1958-ban belefognak a kommunizmus gyorsított építésének voluntarista kísérletébe, a „nagy ugrás” azonban kudarcba, gazdasági katasztrófába torkollik. 1966-ban a vezető apparátusban levő ellenfelek eltávolítására kirobbantják a „Nagy Proletár Kulturális Forradalmat” ...

... A KKP VII. kongresszusát 1945-ben tartották — ekkor állították hivatalosan is „Mao Ce-tung eszméit” a kínai pártban a marxizmus klasszikusai mellé —, majd később, 1966-ban föléljük. 1956-ban került sor a VIII. kongresszusra, amelynek határozatait azonban 1958-ban a „nagy ugrás” szentesítésére összehívott második ülészakon felülvizsgálták. 1969-ben a „kulturális forradalom” győztesei a párt romjain tartották meg az úgynevezett IX. kongresszust, amely legalizálni próbálta Lin Piao hadügyminiszter felemelkedését, s még a szervezeti szabályzatba is belefoglalta, hogy ő Mao Ce-tung utóda. 1971 őszén Lin Piao és a többi vezető kulisszák mögötti harca véres leszámolással ért véget. ...

... Személyi kultusz természetesen csak ott születet, ahol van olyan vezető, aki ezt szívesen látja. Mao nyilvánvalóan ilyen vezető, ez azonban nem elégséges magyarázat. Bizonyos történelmi hagyományok szerepét nem lehet tagadni: Kína mindig akkor volt nagy, amikor a központi hatalom (a császárság) erős volt, és a nép tisztelte a császárt. A császár személyét mindig páratlan kultusz vette körül. A Kínai Kommunista Párt élén 1935-től fogva Mao Ce-tung állt (számos más vezetővel együtt irányítva a japánellenes és felszabadító háborút), és a személye körüli kultuszt az a törekvés is magyarázta, hogy a sok száz milliós lakosságnak, amelynek tudatát nem lehetett egy csapásra átalakítani, egy országos vezetőt adjanak, személyi tekintéllyel, a hajdani császárok csalahatatlanságának nimbuszával (Mao maga is így indokolta a jelenséget Edgar Snow-val folytatott beszélgetésében). Ez persze nem marxista koncepció — de tény az, hogy a személyi kultusz már a hatalom megragadásának küszöbén kicsírázott, amikor a párt Jenanban megtartott VII. kongresszusán éppen Liu Sao-csi szólította fel arra a pártot, hogy tanulmányozzák Mao tanításait, a „maocetungi eszmét”. (A „kulturális forradalom” e híres fogalma tehát éppen a fő ellenségének kikiáltott személytől származik.) A VII. kongresszust egy úgynevezett munkastilus javító kampány nyomán hívták össze, amelynek során Mao számos ellenfelét kizsárolták a párt vezetéséből.

A népi hatalom első évtizedében Mao művei képezték a kínai párt ideológiai munkájának alapját, ő volt a párt vezetője és fő teoretikusa, ő volt az, aki — ahogy Pekingben megfogalmazták — „kínaiázta a marxizmust”. A kínai politikai fejlődés későbbi irányának ismeretében e munkákból ma már ki lehet elemezni azokat a vonásokat, amelyek a kínai pártot szembefordították a nemzetközi munkásmozgalom főirányával, és így annak a marxizmus—leninizmus tanításaira támaszkodó erőivel — de Mao ekkori műveiben számos olyan tételt is találunk, amelynek alapján a jelenlegi kínai politika vonalát is le lehetne leplezni. Mao Ce-tung elvi munkássága jellemző módon éppen akkor apadt el, amikor Kína szembefordult a szocialista közösséggel. Azóta neve alatt szinte kizárólag „nyilatkozatok” és „utasítások” jelentek meg, s a nyíltan szovjetellenes kijelentések már ezek között hangzottak el. A személyi kultusz is már a nemzetközi munkásmozgalom főerőivel való szakítás után öltött társadalmilag veszélyes, majd abszurd méreteket. ...

... egyes számítások szerint a múlt században a Tajping-felkelés idején 40 millió ember veszítette életét, vagy a japán agresszió és összes következményei (éhínség, járvány, stb.) miatt 60 millió ...

... A felszabadulás előtti években a kínai mezőgazdaság mélypontra jutott. A kínai parasztot egyszerre többféle csapás is sújtotta: a földesúri kizsákmányolás, a gazdagparaszток uszoráskodása, a hadurak — az ország egy-egy részét ellenőrző és egymással szüntelenül marakodó tábornokok — hadjáratai, a Kuomintang korrupciója, mindezek mögött a kínai komprádor-burzsoázia segítségével még az imperialista hatalmak is megkövetelték a maguk sápját a szerencsétlen földművelőktől. ...

... A többszáz millió paraszt végső elkeseredettsége volt a kínai forradalom egyik legfőbb hajtóereje. Amikor a városokban letörték, a falvakban, a hegyekben, a vidéki körzetekben pisláskolt-lobogott fel újra lángja, és onnan verbuválta a győzelem előtt több millióra nőtt fegyveres seregéhez a harcosok javát is. A forradalom legfontosabb programpontja a földreform volt, és győzelmét annak végrehajtása szilárdította meg. ...

... 1958-ban a pekingi *Csiao SuPao* című lap közölt statisztikai kimutatást egy évi 300 jüan jövedelmű átlagosnak tekinthető hattagú hunani parasztszalád, apa, anya és négy gyerek fogyasztásáról — itt tehát egy főre 50 jüan jut. A hunani családban egy főre évente mintegy két mázsa rizs, 65 kiló édesburgonya, nem egészen két liter étolaj, mintegy három kiló hús, négy méter pamutvászon jutott. Az egész család évi cukorfogyasztása egy kiló volt, és összesen egy pár cipőt vásárolt. A felsorolt cikkekből a rizs hat személyre számítva 175 jüanba, a vászon 29 jüanba, a hús 18 jüanba, az étolaj 13 jüanba, az édesburgonya 11 jüanba került. Sóra, zoknira, cipőre, zöldségre, fűszerekre, dohányra, gyógyszerekre összesen 55 jüant adtak ki és így az évi költségvetés 301 jüanra rúg. Ehhez valószínűleg hozzá lehet még adni a háztáji termést. 301 jüan a hivatalos árfolyamon átszámítva valamivel több mint háromezer forint. ...”

Marxista fogalomlexikon: **Kizsákmányolás:** idegen munkatermékek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerőjét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

Marxista fogalomlexikon - **Kapitalizmus:** a feudalizmust felváltó társadalmi-gazdasági alakulat, amely a termelési eszközök magántulajdonán, a bérmunka kizsákmányolásán alapszik. A tőkés termelés alaptörvénye: az értéktöbblet-szerzés. A kapitalizmust a termelés anarchiája, időszaki válságok, krónikus munkanélküliség, a tömegek nyomora, konkurencia és háborúk jellemzik. A kapitalizmus alapvető ellentmondása a munka társadalmi jellege és az elsajátítás magántőkés formája közötti ellentmondás, mely a tőkés társadalom két alapvetőosztálya, a proletariátus és a burzsoázia antagonizmusában nyilvánul meg.

Filozófiai kislexikon (1980) – **szocializmus:** „... A **szocializmus** olyan társadalom, amely a termelési eszközök társadalmi tulajdonán alapul, és ahol az egész népgazdaság fejlődését a tervszerűség jellemzi. A **szocializmus**-ban felszámolják a kizsákmányoló osztályokat, megszüntetik az ember kizsákmányolását. ...”

*

Milyen ember a kapitalizmus híve?

A kapitalizmust hívó ember a kizsákmányolás szabadságának erkölcsét elfogadja és olyan „demokráciát” akar, ahol szabadon lehet meggazdagodni, más kárára élésködni. Ennek felismerése nem egyszerű, mert a kapitalistának érdeke, a proletár (ha kizsákmányoló hívő) pedig nem látja ezt. Ezt a polgári államhatalom megszervezi, jól működik. Ehhez szükséges a kapitalista állam diktatúrája.

A kapitalizmust elfogadó dolgozó proletár így saját kizsákmányolását „élvezheti” és csak hab a tortán, hogy a kapitalista kifosztói szinte bármit megethetnek ellene, és meg is teszik. A birka proli ezt áhítattal élvez.

Milyen nyomorúságos(-sá tett) lelkeletű az a dolgozó proletár, aki elfogadja a kizsákmányolást?

Milyen erkölcsű ember (kapitalista és proletár) az, aki elfogadja kizsákmányolás bűncselekményét?

A kapitalisták érdeke a szabad törvényes kizsákmányolás! Ami bűncselekmény! Még akkor is, ha törvényes.

A kapitalistáknak ezért az érdekük, hogy az emberiséget nyomorult szolgalelkű emberekké tegyék!

A dolgozó nép érdeke a kizsákmányolás megszüntetése! Ehhez kell a szocializmus!

Marx és Engels: Az egész társadalom mindinkább két nagy ellenséges táborra szakad, két nagy, egymással homlokegyenest szembenálló osztályra: burzsoáziára és proletariátusra. ... A modern államhatalom nem más, mint az egész burzsoásztály közös ügyeit igazgató bizottság.

Lenin: A proletárdiktatúrának „olyan államnak kell lennie, mely új módon demokratikus (a proletariátus és általában a nincstelének számára) és új módon diktatori (a burzsoázia ellen)”

Demokrácia csak a szocializmusban lehetséges a nép, a dolgozók számára!

*

A kapitalizmus arca

A kapitalizmusban a társadalom célja a kapitalisták minél nagyobb profitja. A nép, a dolgozók ennek vannak alárendelve. Ha nincs szükség vagy nem használható a dolgozó ember, akkor csak az számít, hogy ne lázadozzon. Tehát van kapitalista és van dolgozó, de a kapitalizmusban a dolgozó, ha nincs rá szükség, akár el is pusztulhat, de a nyomorgás az mindenképpen elfogadható a kapitalista hívők számára. Mindegyik polgári irányzatnak ez az érdeke, de ezt demagógiával takarják el. Vagyis mindegy mennyi proletár pusztul vagy nyomorog, a kapitalisták érdeke a profit a lényeg. Ehhez profi agy mosás szükséges és erre minden eszköze megvan a kapitalista államnak. A mostani válságnak is az elsődleges célja a profitérdek érvényesítése, ezért lényeges, eredményes teendője a kormánynak nincs is, elég a milliárdokkal dobálózni, amit nem a proli fog élvezni, hanem a kapitalista. Elég arról beszélni, hogy minden megtesznek, ennyi elég az agymosott népnek. A kapitalista világban látható pusztítás és az **ellene nem hozott** intézkedéseket az agymosott proletárok birkamódra szemlélik. Kapóra jött ez a válság az éppen aktuális ciklikus kapitalista válság eltusolására, de valószínűleg most több lesz az áldozat, amit nem a kapitalizmus bűnének fognak tartani.

Sokkal többet költenek fegyverkezésre, mint a jelenlegi válság emberséges megoldására. Lehetne a válságot kezelni a kapitalizmus módszerével is, de annyira elpofátlanodtak és olyan mértékű a nép agymosása, hogy ezt csak embertelenül képes megoldani a kapitalista világ.

*

Kik viselik a terheket a kapitalizmusban?

A kapitalizmusban is minden terhet az értékeket létrehozó dolgozók viselnek el. A kapitalisták nem hoznak létre értéket, így terhet nem is viselhetnek.

Miért?

A kapitalizmusban a tőkés az a tőkét használja, amit a dolgozók hoztak létre munkával. A kapitalista munkája az érték létrehozásában elenyésző, nem kell figyelembe venni. A kapitalista a termelésbe azt a tőkét finanszírozza, amit a proletárok kizsákmányolásával szerzett, és a kizsákmányolás bűncselekmény, lopás. Így a kapitalista társadalom a kizsákmányolók, tolvajok uralmának társadalmát, amit a proletárok tartanak el. Egyetlen érték amit képvisel a kapitalizmus az a kizsákmányolás és élősködés. Persze ha ezt lehet értéknek nevezni!

Ha a tőkés minden vagyona a proletárok kizsákmányolásával keletkezik, akkor csak a dolgozók viselnek minden terhet a konjunktúrában és a válságban is. Így nem lehet beszélni a gazdagok teherviseléséről, mert ez értelmetlen, csak a dolgozók viselnek terhet. A proletárok gazdagítják a kapitalistákat és viselik a válság terheit is. Mocskos egy élősködő fajta ez a kapitalista, legyen ez bármilyen nemzetből való is, legyen az bármilyen vallású vagy színű, parazita az emberiségen.

A kapitalistákban lehetne annyi emberség, hogy ezt nyilvánosan elismerik, de ezt soha nem fogják megtenni, a végtelenségig hazudni fognak, bizonyítva, hogy nélkülük megáll az élet, ők nagyon emberségesek a szemetek!

A kapitalistára, mint élősködőre nincs szüksége az emberiségnek. A fejlettebb kapitalista országokban a proletárok kiharcoltak némi emberi jogokat, ezért a kapitalisták nem mernek olyan mértékben aljassá lenni, mint a civilizálatlanabb országokban.hu

*

A kapitalizmus tovább él a fasizmusban

A kapitalizmus célja ugyanaz, mint a fasizmusé, kizsákmányolni a proletárokat! Uralkodni a nép felett!

A kapitalizmus fasizmussá változott át, mindegy, hogy milyen nép vagy nemzethez tartozik, a fasizmus a kapitalizmus gyermeke és már teljesen felnőtt. A fasizmus a gazdagok korlátlan uralma a világ dolgozó népe felett, ez mára valóság lett. A mostani válságot is a nép ellenére fogják megoldani, bármi áron megtartják uralmukat, kizsákmányoló képességüket. Ez a kapitalizmus, a fasizmus.

A fasizmus fegyverkezik a világalomra, amit már csak meg kell tartania, mert már világalom van. Hitler elbújhat a modern fasizmus árnyékában, az USA vezette fasizmus sokkal profibb diktatúrát valósít meg.

*

Milyen demokrácia a polgári demokrácia?

A polgári demokrácia a polgárság – kapitalisták - számára demokrácia, de a proletárok számára nem sok marad ebből a demokráciából, szava csak a rendőrök könnygáz füstjében hangzik, de ez inkább csak jajkiáltás.

A polgári parlamentekben a proletár embereknek a törvényhozásban nincs semmilyen szerepük, nincsenek képviselve érdekeik, csak a kapitalisták profitérdekei számítanak a törvényalkotásban.

A médiák a kapitalista állam és a kapitalisták érdekében működik, olyan képet ad, amiből az derül ki, hogy a kapitalista állam mindent megtesz a nép érdekében, hibák csak a rosszemberek szerint vannak, el velük.hu

A polgári demokráciában a proletárok szervezkedéseit szabályozó törvényeket a kapitalisták érdekében hozzák és nem a dolgozó nép érdekében. A proletárok a félelemben és a hatékony agymosásban nem mernek szervezkedni vagy fel sem ismerik alantas kiszolgáltatott helyzetüket.

Így minden törvény a proletárok érdekei ellen szól, csak a kapitalisták félelme a néptől szab határt pofátlan rablásuknak.

De a legnagyobb fegyverük a nép, a proletárok világnézeti butaságban tartása. Ezzel az agymosással szinte korlátlanul uralkodnak a proletárok tudatán és bármennyit ellophatnak tőlük, az agymosott nép pedig még a választásokon is kifosztóikra szavaz. Így törvényesen kifosztható a proli nép.

A polgári demokrácia eljuttatja az emberiséget a pusztulásba, teljesen tönkreteszi az emberiség gondolkodását, a valóságos világ megismerése helyett kitalált világot varázsol a proli agyába. A gondolkodás korlátozása az emberiségnek nem érdeke, a kapitalistának csak a szerszám kezelése fontos és az eltompult proletárgy, akitől kényelmesen lehet lopni, mégpedig törvényesen, úgy hogy még szeretik is kifosztóikat.

Így nem lehet azon csodálkozni, ha a birka proli a válságban elhiszi, hogy érte történik minden, miközben nézi a tv-ét, hallgatja a rádiót, olvassa a híreket, de mindenütt csak jót lát, hall, aki reklamál az a rossz, el vele.hu

*

A demokrácia lehetősége a kapitalizmusban illúzió csupán

Az ideális demokrácia tulajdonképpen a népuralom gyakorlása lenne. Vagyis a többség, a dolgozó nép érdekeinek érvényesítési lehetősége. Az osztálytársadalmakban azonban, így a kapitalizmusban a tőkés uralkodóosztály érdekei kibékíthetetlenül ellentétesek az elnyomott proletárok osztályérdekével. A politikai gazdasági rendszer meghatározza, hogy ki a gazdasági erőforrások tulajdonosa és így működésének haszonélvezője; a kapitalizmusban ezek a tőkések. Az uralkodó osztály csak a politikai és gazdasági hatalom birtokában képes érdekeit biztosítani, ezért az elnyomott társadalmi osztályokat a politikai hatalomból is ki kell rekeszteni; a hatalomból a kapitalizmusban a proletárok vannak kizárva; ezen az úgynevezett „szabad választások” szinte semmit sem változtatnak. Nincs és nem is lehet mindenkire kiterjedő demokrácia az osztálytársadalmakban. Csak az osztály nélküli társadalomban a kommunizmusban lesz demokrácia a népnek, ha addig ki nem pusztítja magát; erre a kapitalizmusban nagy esélye van.

A kapitalista gazdasági rendszerben a gazdaság erőforrásaival a kapitalisták rendelkeznek, az ő érdekükben, a profitjuk érdekében működik. A rendszer működéséhez illő törvényekkel kell rendelkeznie, ami kibékíthetetlen ellentétben áll a proletárok érdekeivel. Ezért a politikai hatalommal kizárólagosan a kapitalistáknak kell rendelkezniük, amit rá kell kényszeríteniük a proletárookra, a dolgozókra, tulajdonképpen a népre, az emberiségre.

A totális politikai hatalmi kényszert, a diktatúrát, a kapitalisták gazdasági érdeke határozza meg; így a proletár népre a tőkésállam a gazdasági-politikai hatalmával a diktatúra különböző formáját a kapitalisták érdekében kénytelen alkalmazni; mindenképpen totális formában, a proletárok demokráciájának korlátozásával, látszatával vagy teljes elvetésével; valójában a proletárok érdeke így törvényesen sehol nem érvényesülhet.

A polgári demokrácia keretében megvalósuló, megvalósítható kapitalista forma, mivel a proletárok sem a gazdasági, sem a politikai hatalomban, sem a törvényhozásban nem vesznek részt, mégis ad némi lehetőséget a proletár érdekek megjelenésére, ez azonban szigorúan a kapitalizmus keretein belül lehetséges, és inkább csak a szelep szerepét jelenti. A polgári demokráciát elvető totális kapitalista hatalomban már legálisan nem lehetséges a proletár nép érdekének semmilyen érvényesítése. A kapitalista gazdasági rendszerben mindenképpen a kapitalisták totális hatalma érvényesül, és csak az érvényesülhet. Nem lehet két dudás egy csárdában!

A kapitalizmusban alapvetően nem lehetséges demokrácia a többség a dolgozók, a proletárok számára; ez csak illúzió lehet, de ennek az illúzióknak a kapitalizmus működése érdekében elkerülhetetlenül a népben meg kell lennie.

A kapitalizmusban demokrácia illúziója a népben addig tartható meg, amíg vagy a forradalom vagy a társadalmi katasztrófa lerántja a leplet a kapitalizmus valódi arcáról. A kapitalizmus kizsákmányoló, élősködő, szolgaságot, felsőbbrendűséget megvalósító, az emberi jogokat meggyalázó politikai-gazdasági rendszer, ami nem érdeke az dolgozó emberiségnek.

*

A kapitalisták és proletárok osztályháborúja

A kapitalisták és a proletárok közötti osztályháború időnként valóságos, akár fegyveres vagy bármilyen eszközt felhasználó osztályharc. Kegyetlen embertelen háború. A kapitalisták jellemzője egyebek mellett, hogy a proletárokon élőködnek, megfosztják a dolgozókat a valóságos érdekeik érvényesítésének lehetőségétől, a demokráciától, a hatalomban való részvételtől. Tehát a kapitalizmusban a demokrácia nem terjed ki a széles tömegekre, a proletárokra, így megfosztják az emberiség túlnyomó többségét az emberi jogoktól. Ez bűncselekmény, az emberiség elleni bűncselekmény. Május elseje ezen bűncselekmény elleni harca a proletároknak, és természetesen a kapitalistáknak ez nem tetszik. De a háború, az osztályháború ilyen és addig tart, amíg el nem söprik a kapitalistákat az útból vagy az emberiség kipusztulásáig. A jog, a törvényhozás, a hadsereg, a rendőrség, az államapparátus mind az osztályháború céljait szolgálja és nincs könyörület. A kapitalizmusban ezek a törvényes kizsákmányolás céljait szolgálják, a szocializmusban ezt minden módon elnyomják, ha kell embertelen módszerekkel. A háború minden formája embertelen minden osztálytársadalomban. Ezért kell változni az osztálynélküli társadalomba, a kommunizmusba, de ez csak osztályháborúval lehetséges a szocializmuson keresztül. A kapitalizmus bármilyen formája emberiség elleni bűncselekmény, az öntudatos proletároknak így kell megértenie az eseményeket.

*

Miért nem előnyös az emberiségnek a kapitalizmus?

**A kapitalizmusban a demokrácia lehetetlenség a többség számára;
csak diktatúra lehetséges a dolgozóknak!**

A demokrácia az osztálytársadalmakban csak az uralkodó osztály számára jelent valóságos demokráciát, de az elnyomott osztály számára a diktatúra valamilyen formája valósul meg.

A kapitalizmus a működési modellje miatt a tőkéskek uralják a totálisan gazdasági-politikai hatalmat a szükséges formában. A kapitalizmus nem engedheti meg, hogy a gazdasági hatalom birtokában ne uralja a politikai hatalmat is. A működési modellje miatt nem embertelenségből, hanem a kapitalista modell teszi szükségessé a hatalom totális birtoklását.

A gazdasági hatalom elenyészően kevés tőkés kezében koncentrálódik világméretben, és semmi szüksége a kapitalista rendszernek a politikai hatalom valóságos megosztása a néppel, a többséggel.

A demokrácia hiánya az emberré válás akadálya!

Demokrácia nélkül az emberiség a felsőbb és alacsonyabbrendű emberek csoportjaira válnak szét. A hatalom birtokosainak erkölce a kapitalizmusban a jobboldali felsőbbrendűséget valósítja meg.

A kapitalizmus erkölce embertelen, akadályozza és lehetetlenné teszi mindenki számára a valódi egyenjogúság megvalósítását. A polgári törvények a kapitalizmusban nem tehetik megvalósíthatóvá a demokráciában nélkülözhetetlen valódi egyenlőséget, csak az alacsonyabb és felsőbbrendű viszony alakulhat ki a társadalomban. Ennek a viszonynak a termelőeszközök tulajdonviszonya az alapja. Aki birtokolja a termelőeszközöket az a politikai hatalmat is birtokolja. Aki birtokolja a gazdasági-politikai hatalmat az uralkodik, a kapitalizmusban így a tőkéskek uralkodnak a túlnyomó többségben lévő proletár dolgozók felett, mégpedig diktatórikusan.

Szolga és úr között nem lehet demokráciáról beszélni, csak diktatúráról, és ez a meghatározója a kapitalizmusnak is. A szolga ember, a proletár, ha öntudatra ébred, elfogadhatatlannak tarja a tőkés kizsákmányolást, ami törvényes lopás.

Nem válhat emberré, aki más szolgája, de a szolgatartó sem lehet ember, így megvalósíthatatlan a demokrácia, ez a kapitalizmusban természetes. Ezért a demokrácia hiánya az emberré válást lehetetlenné teszi.

Az emberiség kipusztulása elkerülhetetlen a kapitalizmus meghaladása nélkül!

Az emberiség érdeke a valódi demokrácia megvalósulása a többség számára, de a kapitalizmus ezt elvileg sem teszi lehetővé. A harc így a kapitalisták érdekében az egész emberiség ellen folyik. A fegyverek pedig alkalmasak az emberiség kipusztítására.

A termelőeszközök magántulajdona alapján a kapitalizmus csak az elenyésző kisebbség diktatúrájában képes a társadalmat uralni, mert szükségszerűen a dolgozó népet, a többséget, a hatalomból ki kell zárnia. A kisebbség diktatúrája elvezet a hatalommal való korlátlan önkényuralomra, még akkor is, ha ezt a jogállamiság keretében valósul meg. A jogállamiság csak a hatalomnak egy korszerű formában való megvalósítása és nem a demokrácia működésének eszköze. A jog az érdeket védi, még akkor is, ha ez egy elenyészően kevés ember érdekében

valósul meg. A kapitalizmusban pedig a termelőeszközök magántulajdona az erkölcsi alap - alkotmányos jog -; az ilyen szabadság szentségének törvényes joga alapvetően meghatározza felsőbbrendűek és szolgák embertelen, antidemokratikus világát. Ez pedig jog a szolgaságra, a szolgatartásra, a kevesek szabadsága a többség szolgaságban tartására, kizsákmányolására.

A kapitalizmus tehát a jogállamiságban is a totális hatalommal az önkényuralom egyik formáját valósítja meg.

*

A kapitalizmus demagógia fegyvere

A kapitalizmusban a kisebbségben lévő kapitalisták érdeke a minél nagyobb profit elérése, amit elsősorban a kizsákmányolás útján érnek el, a proletárok kárára. Ezen semmilyen lényeges módon nem lehet változtatni, a kapitalizmus ilyen, ez eltart a robotizálás elterjedésével az uralkodóvá válásáig, de az már nem lesz kapitalizmus. A kizsákmányolást - ami lopás, mégha törvényes is - nem lehet elfogadtatni a proletárokkal, mert épeszű ember önként nem fogadja el, de a kapitalizmus így működik, csak így működhet, ezért ez lesz az erkölce is: a kapitalista a kisebb-nagyobb vállalkozó, a termelőeszközök magántulajdonosa kizsákmányol, élösködik, bérabszolgát tart; ezt kell elnyomni a proletárok agyában és valami mással helyettesíteni; ehhez kell a **demagógia fegyvere** – ami hazug megalapozatlan ígéretetés, népámítás, lázítás; ami az érzelmekre és az előítéletekre próbál hatni; ami a kapitalizmusban hamis világnézeti tévelygés, a valóság meghamisítása, mert másként nem működik.

A gazdagok a proletárok kizsákmányolásával szereztek vagyont, ezt valahogy meg kell etetni néppel.

Mi a megoldás?

A kapitalizmusban a kizsákmányolás, élösködés, bérabszolgaság szükséges, ezt kell elfogadtatni a proletár bérabszolgákkal, ehhez a **szociális demagógia** és a **diktatúra** elkerülhetetlen.

Hazudni kell a proletároknak, hogy higgyenek kizsákmányolóiknak, de aki igazat mond, arra ott a diktatúra!

A kizsákmányoltaknak be kell bizonyítani: csak ez - a kapitalizmus - a járható út az emberiségnek, nem is rossz és nincs is kizsákmányolás, ha mégis van, az megérdemelt munka - a kapitalisták munkájának - eredménye, így jogosan élösködnek a kizsákmányolók, mert az emberiség javára és érdekében a legjobb emberek ők, jogosan felsőbbrendűek, valójában felsőbbrendűen élnek.

Mivel a proletároknak - az emberiségben - a szocializmus gondolata benne van, ezért a kapitalizmus demagógiái - a médiumokkal, az oktatással, a vallással - a szocializmusból eredő gondolatokat párosítanak a kapitalizmushoz, amit nem valósítanak meg és a kapitalizmusban nem is valósítható meg, de a proletárok elhiszik. Nem csak Hitler és Mussolini élt ezzel az agymosással, ezt a modern kapitalizmus profi módon valósítja meg, ez a fő fegyvere. A proletárok agyába a totális hatalom birtokában bemossa, bepesszírozza a demagóg hazugságokat és a valóságot hamis világnézettel cserél fel. A szociális demagógia - baloldali típusú jelszavak hangoztatása párhuzamosan a polgári demokrácia, vagy a szélsőségesen jobboldal erkölcsével, értékrendjével, ami hamis párosítás.

A kapitalizmus a demagógia, az agymosás és a diktatúra fegyverének használatával az emberiségnek nem hagy más lehetőséget a demokrácia kivívására, csak a forradalmat, amihez borzasztó válságokon, pusztításokon keresztül vezet az út.

*

A kizsákmányoláshoz vezető út

Tulajdonképpen mi is a kizsákmányolás a kapitalizmusban?

Röviden és leegyszerűsítve: Törvényes lopás!!

A tőkés kisajátítja a proletárok által munkával termelt értéktöbbletet, ami a kapitalizmusban törvényes és erkölcsös, de ez valójában lopás és élösködés.

Marxista fogalomlexikon - Kizsákmányolás: idegen munkatermékek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

Aki nem dolgozik, az ne is egyék! Ez legyen az ember erkölce! De a kapitalista erkölce nem ez!

A kapitalizmus erkölce a felsőbbrendű tőkések joga az élösködődésre!

Aki nem a munkájával szerzi jövedelmét (kivéve a rászorulókat) az élösködő, arra nincs szüksége az emberiségnek, az csak parazita, és a kapitalista ilyen. Az állatvilágban a farkas megeszi a bárányt, és ez így

természetes. Az embervilágban a kapitalisták kizsákmányolók és élőködnek a proletárok munkájából, a kapitalizmusban ez így természetes. A kapitalisták úgy élőködnek, hogy a proletárok a tőkések számára **ingyen dolgoznak**; a proletárok a maguk létfeltételeinek termelésén felül a tőkések számára végzett többletmunkával készítik a termékeket, amiből a „dologtalan” tőkések sokkal jobban élnek, mint a proletárok, akik dolgoznak; ez nem emberséges! Sőt embertelen!

A kapitalizmus nem működik kizsákmányolás nélkül!

A kapitalizmusban a tőkés jövedelmének alapja a proletárok kizsákmányolása és nem a saját munkájának eredménye. A tőkés a kizsákmányolást törvényesen, a termelőeszközének magántulajdonával, és a proletárok kiszolgáltatottságával tudja elérni; a polgári demokráciában törvényes az élőködés, ami káros és embertelen az emberisére nézve, akadályozza az öntudatos emberré válást; az öntudatos ember nem tűri a szolgaságot, az élőködést, a megaláztatást; a kapitalizmus erkölce azonban a szolgaság, az élőködés, ami a tőkések érdeke és ezért szükséges a proletároknak a hatalomból való kizárása, és ez nem javítható.

A tőkés jövedelme nem a munkája eredménye!

Marx: „...a változó tőke értéke = az általa [a tőkés által] megvásárolt munkaerő értékével, s minthogy a munkanap szükséges részét ennek a munkaerőnek az értéke, az értéktöbbletet viszont a munkanap többletrésze határozza meg, ebből következik: az értéktöbblet úgy aránylik a változó tőkéhez, mint a többletmunka a szükséges munkához, vagyis az értéktöbblet rátája $\frac{m}{v}$ = többletmunka/szükséges munka.”

Ha egy kapitalista termelő vállalkozásban az értéktöbblet (m) a proletárok munkájának az eredménye, akkor ehhez a tőkés (vállalkozó) a kizsákmányolással ingyen jut hozzá! A vállalkozó (tőkés) „munkája” alapvetően a tőke befektetése és a hozamából az élőködés; - a proletárok osztályharca tőkésekkel az élőködése miatt elkerülhetetlen és kíméletlen. Az élőködéshez a tőkés „dolga” a termeléshez szükséges tényezők és a munkaerő megvásárlása; a termelés és az eladás szervezése; a dolgozó proletárok ellenőrzése, felügyelete, munkára sarkallása; a haszon megszámlálása; ez nem kis feladat, ehhez is munka szükséges, amit szintén proletárokkal el lehet végeztetni, ami csak költség; a kizsákmányolás eredményének a bezsebelése és elköltése már a tőkés dolga, ami az élőködés. A közönséges rablás sem működik befektetés és munka nélkül, de az nem törvényes, ellenben a tőkés kizsákmányolással, ami szintén rablás, de törvényes. A tőkés vállalkozó, ha akar és szükséges „dolgozhat”, hogy legyen értéktöbblete; a kisvállalkozó általában dolgozik is, dolgoznia is kell, amíg kizsákmányoló tőkés nem lesz, de amint kizsákmányoló lesz, az értéktöbblete alapvetően már nem csak az ő munkája eredménye, éppen hogy nem, azt az általa megvásárolt munkaerő, a proletárok hozzák létre; csak így lehet hatékony az igazi fejlődő tőkés vállalkozás. Ha a tőkés vállalkozó jövedelme a kizsákmányolással szerzett értéktöbbletből származik, aminek alapja a termelőeszközének tulajdona, akkor az a haszon nem a „munkája” értéke, ami akkor is igaz, ha a tőkés a kizsákmányolás mellett „dolgozik”, nagyon okos, szorgalmas, emberségesen, felelősséggel vezet, irányítja vállalkozását, bérabszolgái sorsa a szívügye, de az mégiscsak rablás; és ez a rablás a kapitalizmusban törvényes és erkölcsös.

A felsőbbrendűség:

Az ember hasznosságát, értékét az általa végzett hasznos munkával, jövedelemmel mérhetjük le. Ezt néha nem könnyű mérni, de csak a példa kedvéért egy próba. A kapitalizmusban az általános értékmérő a pénz és tételezzük fel, hogy ezzel az ember értékét, értékességét meghatározhatjuk a jövedelme alapján. Egy átlagos munka értéke mondjuk 1-10 millió pénz évente. Egy vállalkozó tőkés jövedelme (jellemzően nem a munkája alapján) mondjuk 100-1000 millió pénz évente. A különbség 100-10 000 szoros pénz lehet, ami így az ember értékét, értékességét, fogyasztóképességét, a társadalomban elfoglalt helyét is kifejezi. Tehát akár 10 000 szer (a valóságban ez lehet 1, sőt 100 milliárd is) értékesebb lehet az egyik ember a másikhoz képest a kapitalizmusban. Ez közelít az ember és a kutya közötti különbségre, így a tőkést valójában felsőbbrendűként kell értelmezni, mint egy „Istent”. Lehet egyenlőség az ember és Isten között? Lehet demokrácia az Isten és az ember között? Ilyen a kapitalizmus! A kapitalizmusban nem lehetséges egyenlőség, demokrácia a tőkés „Isten” és a proletár ember között! A tőkés felsőbbrendű „ember, vagy Isten(?)” a proletárokhöz képest, pedig csak egyszerűen élőködő. Ezt a felsőbbrendűséghez mindenképpen szükséges a kapitalizmus diktatúrája, mégpedig totális mértékben.

Önkényuralom kialakulása:

A kapitalizmusban a tőkések érdekében törvényes a kizsákmányolás, melynek törvényes alapja a polgári demokráciában a termelőeszközök magántulajdona és a proletárok bérabszolgasága, ami lehetőség és jog az élőködésre; ez a kapitalizmus erkölce. A kizsákmányolás a proletárok kárára történik a tőkések politikai-gazdasági és pénzügyi hatalmával, a törvény erejével, jogi eszközökkel, a kapitalista állam teljes lehetőségével, amihez valamilyen formájú diktatúra mindenképpen szükséges, mégha az „csak” az proletár agyak manipulálása is, ami „csak” szélhámosság; a proletárok számára a formális polgári demokrácia csak a szabadság látszata, mert a proletárok valóságos hatalomnélkülisége az valójában diktatúra. A tőkések között a konkurencia miatt, a harc

az elsőséget világméretekben is folyik; a tőke a végtelenségig koncentrálódik és centralizálódik akár a másik megsemmisítése árán is, kockáztatva akár az emberiség kipusztulását.

Totális föld méretű diktatúra (fasizmus): ... néhány szupergazdag bank, melyek a világ vagyonának jelentős részével rendelkeznek: JP Morgan, Wells Fargo, Bank of America, Citigroup, Goldman Sachs, U.S. Bancorp, Bank of New York Mellon és Morgan Stanley. ... A világ 13 leggazdagabb családja áll az összes nagy cég mögött ... a vállalatok összesen 10 tulajdonosra, befektetőre vezethetők vissza. ... rendelkeznek a világ népének vagyon tartálékának közel 96%-val. ... Az alábbi négy cég pedig az, amihez az összes szál befut, és melyek pénzügyi döntéseket hozva gyarapodnak évről-évre, miközben a világ egyre inkább elszegényedik: BlackRock, State Street, Vanguard, és Fidelity. Ez a 4 nagy vállalat elérte mára azt, hogy nincs olyan szeglete a világban, ahol nem tudnának hatást gyakorolni, nem tudnak pénzügyi megfélemlítő erőt gyakorolni. ... A Nagy Négyest a szupergazdag családok tagjai irányítják, mint a Rothschildok, és Rockefeller leszármazottak. ... A világhatalmi elit addig nem fog nyugodni egyesek szerint, míg el nem érik azt az ideális állapotot, amikor ez a szupergazdag dinasztia fog majd a megmaradt kevesek felett uralkodni. - avilagtitkai.com

A totális politikai hatalom és a termelőeszköz így egyre kevesebb tőkés kézben koncentrálódik; ez a kapitalizmusban minden törekvés ellenére sem akadályozható meg; és ez a valóságban **önkényuralom** a föld népei felett; még akkor is, ha formálisan demokrácia és jogállam van; a tőkés nem választással kerülnek hatalomra; a nép a totális tőkés hatalom birtokában reálisan csak a tőkés képviselőit választja és választhatja; azt, hogy ki élőskdjön felette. A kizsákmányolás, élőskdés, szolgaság, ami a kapitalizmus erkölce undorító, embertelen antidemokratikus; a jobboldali, felsőbbrendű erkölcs megalázó az emberiségre, ezt meg kell haladni, mert kipusztulással fenyegeti az emberiséget és már totális világméretű diktatúrává alakult. Az emberiség életfeltételeinek ellenőrzése az emberiség feladata és nem az élőskdők, a tőkésék, az önkényuralkodók; a kapitalizmusban viszont a totális diktatúra törvényszerű és elkerülhetetlen; így működik, ezt a kapitalista gazdasági-politikai modell törvényei meghatározzák; nem lehetséges demokratikus kapitalizmus. A kapitalizmus = tőkés kizsákmányoló + proletár bérabszolga, csak így működik, ez nem lehet demokratikus, ez diktatúra. A kapitalista fejlődés végeredménye totális földméretű diktatúra, **önkényuralom**. A föld sokmilliárd emberét nem könnyű tartósan önkényuralom alatt tartani, ehhez nem lesz elegendő a totális agymosás és a totális katonai, rendőri, jogi hatalom; az agymosók és a katonák, rendőrök, a jog emberei is proletárok; a kapitalizmus fejlődése eléri, sőt el érte az emberiség többségének feleslegességét, az elpusztításának szükségességét; ezt a kapitalizmus nem kerülheti el; változni kell vagy kihal az emberiség.

Bérabszolgaság:

A kapitalizmusban - a polgári demokráciában - a szabad proletár nem rendelkezik az életben maradáshoz szükséges termelőeszközökkel, csak a munkaerejével; emiatti kényszerből az életben maradásáért kénytelen eladni a munkaerejét (v) bér ellenében a tőkésnek, és ettől lesz **bérabszolga**; aki ezt felhasználja az árutermelő munkafolyamatban saját hasznára (m) élőskdés céljából. Ha a tőkés és a bérabszolga közötti szerződés a termeléshez szükséges munka alapján történne, akkor nem a tőkésé lenne az értéktöbblet. Mivel a tőkés jövedelme a proletárok kizsákmányolásából származik, így a munkaszerződés magában foglalja a tőkés rablását is, természetesen törvényes alapokon.

Napi 700 milliárddal (Ft. - 2,5 milliárd) nő a leggazdagabb emberek vagyona ... Az Oxfam adatai szerint a világ 26 leggazdagabb emberének kezében annyi pénz van, mint a 3,8 milliárd legszegényebb földlakó összvagyon. - index.hu 2019

A pénztőkés ragadozók:

A pénzzel vállalkozó tőkés a csúcsragadozók a kizsákmányolásban, élőskdésben; termelni, értéket létrehozni csak munkával lehet, nem pedig spekulációval; a pénz önmagában termék nélkül nem ér semmit (kivéve a nemesfémek, kincsek), a pénz nem tud dolgozni, ehhez dolgozó ember, szerszám és gép kell; az árutermelésben a pénz szükséges; a pénz legfontosabb feladata az értékmérés; pénzt a pénztőkés a spekulációra is használják élőskdés, kizsákmányolás céljából (sőt), nem csak az elvégzett munka mérésére, a termelés, a forgalom, a kereskedelem finanszírozására, a felhalmozásra, a gazdaság működtetésére ami alapfeladata lenne.

Pénz funkciói – értékmérő, forgalmi eszköz, kincsképzés eszköze, fizetési eszköz, világpénz (az arany) ... A pénz szerepe a kapitalizmus fejlődésével lényegesen megváltozik. A pénz átalakul tőkévé, a meg nem fizetett idegen munka elcsatolásának eszközévé, a kizsákmányolás eszközévé. A pénz: a tőke legáltalánosabb formája, noha a munkások és az egyszerű árutermelők kezében egyszerűen pénzként funkcionál. - **Közgazdasági kislexikon**

A kereskedő tőkés ragadozók:

Engels: „...Azzal az ürüggyel, hogy leveszi a termelők válláról a cserével járó fáradságot és kockázatot, hogy termékeik kelendőségét távoli piacokra kiterjeszti és ezzel a népesség leghasznosabb osztályává válik, kialakul egy parazitákból álló osztály, igazi társadalmi élősdi osztály, amely nagyon csekély tényleges teljesítményei béréként lefölkzi a hazai és az idegen termelés színe-javát, nagy hamar roppant vagyonra és megfelelő társadalmi befolyásra tesz szert és éppen ezért a civilizáció időszakában mind nagyobb tiszteletrre és a termelés feletti mind nagyobb uralomra hivatott, míg végül maga is világra hoz valamit, ami saját terméke: az időszakos kereskedelmi válságokat.”

Lét határozza meg a tudatot:

A kapitalizmusban a kizsákmányolás hasonlatos a farkas és a bárány viszonyára. A tőkés a farkas ragadozó, a proletárok a bárányok. Nem azért vannak a bárányok, hogy a farkas jóllakhasson, de megeszi őket, ez az állatvilág törvénye. A ragadozó kapitalista „farkasok” élőködnek a proletárokon, „a bárgyú bárányokon”, miközben azok tűnnek „bégetnek” elégedetten - amíg van mit legelni. Megérdemlik sorsukat a proletárok(!?), akik emberek. Sőt a proletár „bárányok” imádatlansággal néznek fel az élőködő kapitalista ragadozóra, egyszerűen szeretik az imádnivaló „farkast”, akit a médiák mosolygósan az emberiség megmentőjének mutatnak be, pedig csak élőködők, ragadozók. Ezek az élőködők általában nem mernek az emberiség színe előtt megjelenni, de szívesen beszélnek helyettük jó pénzért a sztárok, a politikusok, a művészek, a médiák proletárjai; nevük a történelem szemétdombjára fog kerülni. Az egyik ok, amiért a kapitalizmusban az agymosás rendkívül hatásos, mert semmilyen valós tény nem tűr el, ami káros az élőködésre, de szinte bármit hazudhatnak ezért; legtöbbször elég csak derűsen mosolyogva szélhámoskodni, becsapni, a hiszékeny agyakat, de ha kell ijesztgetni sem rest a tőkés hatalom.

A hit, az idealizmus, a hamis világnézet agymosó ereje:

Engels: „...a kérdés, hogy mi az eredendő, a szellem, vagy a természet — ez a kérdés az egyházzal szemben ebben csúcsosodott ki: Isten teremtette-e a világot, vagy pedig a világ öröktől fogva megvan? ... A filozófusok, aszerint, hogy így vagy úgy válaszolták meg ezt a kérdést, két nagy táborra szakadtak. Azok, akik azt állították, hogy a szellem az eredendő a természettel szemben, tehát végső fokon feltételezték a világ valamiféle teremtését az idealizmus táborát alkották. A többiek, akik a természetet tekintették eredendőnek, a materializmus különböző iskoláihoz tartoznak.”

A proletárok hiszékenységet, tudatlanságot, jóindulatát használják ki; a hitre, az idealizmusra alapuló világnézet erre kitűnően megfelel, amit módszeresen a bérabszolgák agyába passzíroznak, így uralkodna elméjükön; az idealista világnézet a spekulációra alapul és sokszor felszínes, a kitaláltból magyarázzák a világot, nem a valóságra alapozva; az idealizmus nem lehet következetesen dialektikus; nem kíván tudományos materialista bizonyítékot nézete igazolására; az idealista elméletet nem kell következetesen ellenőrizni a valóságban a gyakorlatban, elég a hit, a képzelgés; elég a kitalált, óhajtott világot elhinni, elhitetni, de ehhez is okos értelmes emberekre van szükség, még akkor is, ha be kell bizonyítani, például: hogy a nap kering a föld körül, volt rá példa. A kapitalizmusban a tőkés érdeke az élőködés, ehhez szükséges a felsőbbrendűségének bizonyítása; az égi Úr víziója segíti a földi Úr hatalmát. A kapitalizmus világnézete ezért az idealizmus és nem a materializmus; a lét határozza meg a tudatot; a kapitalista léte az élőködés, a proletáré a bérabszolgaság ehhez szükséges az idealista hit, a hiszékenységre, az agymosásra. Furcsa, de bármennyit is rabolnak a tőkés „farkasok” a proletár „bárányoktól”, ezt imádatlansággal tűrik. Isten tudja, ki érti ezt? Talán a tőkés az Isten? Amíg van mit legelni a bárányoknak, addig csak bégetnek, lakmározik belőlük a farkas, de ezt birkamódra tűrik a puhára mosott hívő agyukkal. Azonban a tőkés vállalkozók között vannak igazán értékes tulajdonságú emberek is, ami a többi ember fölé emelkedésüket elősegíti; a kapitalizmusban ez végül is diktatúrába torkollik.

Röviden és leegyszerűsítve az értéktöbblet keletkezése a kapitalizmusban:

A gazdasági területen az értéktöbblet úgy keletkezik, hogy a tőkés a termelési tényezőket (épületeket, gépeket, szerszámokat, anyagokat, stb., a termeléshez a szükséges feltételeket) és a proletár munkaerőjét megvásárolja ($c+v$); a proletár, pedig munkával elkészíti a terméket, ami csak ezáltal, a munkával lesz **értékesebb**. (c =állandó, v =változó tőke) Az állandó tőke átmegy a késztermékbe és az értéke nem változik a munkafolyamat során, ezért állandó tőke; a munkaerő által a munkafolyamatban lesz értékesebb a késztermék, ettől változik meg a termék értéke.

Ha a levegőt csak munkával lehetne termelni, mint például az ivóvizet, akkor az is pénzbe kerülne, ha a kenyérért nem kellene dolgozni, mint a levegőért, akkor nem volna ára, ingyen lehetne hozzájutni, mint a napfényhez.

A termelésben a tőkés a munkaerőt pont úgy használja, mint ha gép lenne, csak pénzbe kerül, de szívesen lecseréli gépre, robotgépre, robotra, mert a géppel kevesebb a gondja-baja, mint az emberrel és termelékenyebb, több hasznot hoz. A kapitalizmusban az emberi munkaerő termelőképesé tétele és termelőképességének fenntartása a munkaerő ára, hasonlóan, mint egy géppé, ehhez is tőke, pénz kell. De termelni végülis csak az emberek részére lehet és kell, a fejlődéssel viszont gép kerül az ember helyére, ez nagy ellentmondás, a kapitalizmus ezt nem igazán tudja, akarja emberségesen megoldani, de amint ez mégis megoldódik, akkor az már szocializmus vagy haladás a szocializmus felé, ami az osztályharc eredménye. A kapitalizmusban, ha egyáltalán nem kell a termeléshez a létfeltételeket termelő és fogyasztó proletár, akkor nem is kell termelni, mert nincs kinek eladni, és így nincs profit sem. Mi lesz így az emberiséggel a kapitalizmusban, ha nincs profitja a tőkésnek? Népiirtás?(!) Szocializmus!(?)

A proletár munkájával megtermeli a **bére értékét** és a **tőkés hasznát** is; a tőkés a piacon ezt a megtermelt árut, ami az övé, bár nem ő dolgozott meg érte, eladja; a termelt **árú csereértéke** (ára) alapvetően az **előlegezett tőke**: (állandó tőke (c) plusz a változó (v) tőke összege) és az **értéktöbblet** (m) ($\text{ár} = [c+v]+m$), vagyis a [termelési tényezők plusz a proletár bére] és a tőkés haszna.

A tőkés ezért az értéktöbbletért vállalkozik, ebből ered a profitja, a termelés bővítésére és saját céljaira, de ez nem a tőkés, hanem a proletárok munkájának eredménye, amit eltulajdonít, méghozzá törvényesen és ingyen. Az értéktöbbletből (m) lesz a tőkés **haszna, profitja** az a többlet, amellyel a termék értéke meghaladja az elfogyasztott termékképzőknek, vagyis a termelési eszközöknek és a munkaerőnek az értékét. A többlettermék, amelyben az értéktöbblet megtestesül, a tőkésosztálynak nem kerül semmibe. Mint osztály ezt ingyen birtokolja és élvezi.

Ez egy nagyon egyszerű képe az **értéktöbblet** keletkezésének, de a lényeg benne van, a valóságban a kizsákmányolás ilyen elven működik a kapitalizmusban.

A **vállalkozó szellem** nem minden emberben van meg egyformán, ez az emberek egyik értékes tulajdonsága, de ettől még nem felsőbbrendű az ilyen képességű ember, ez csak a termelésben, a munkamegosztásban egy munkakör, egy hasznos tulajdonság, amivel a kapitalizmusban embertelenül visszaélnék; a kapitalizmusban nem lehet demokrácia a dolgozó embereknek; a vállalkozás képessége, a spekuláció, a jobboldaliság, a gátlástalanság, a kapitalizmus erkölce elvezet az élősködéssre, a diktatúrára, végülis a felsőbbrendűségére.

Az **értéktörvény** lényege az, hogy a cserében az áruk végső soron az újraelőállításukhoz társadalmilag szükséges munkaidő alapján — tehát értékük alapján — cserélődnek.

A munkával termelt **áru árának az értéktörvénytől eltérő téves magyarázata**, a kapitalizmusban a tőkések érdeke és erkölce, ami a proletárok félrevezetésére és a kizsákmányoló kapitalista lelkiismeret megnyugtására szolgál. Azonban ez a valóságban a kapitalizmus társadalmi, világméretűben megvalósuló termelési anarchiájának, tervszerűtlenségének, a kizsákmányolásnak, a spekulációnak, a konkurenciának, a politikának, az erőszaknak, az élősködés erkölcsének a következménye, mert a termék értéke a munkaerő tevékenység által lesz csak értékes, értékesebb; a munkamegosztás bármelyik pontján is csak a munka hoz létre értéket; a kereslet-kínálat és a manipulálás miatt piacon ettől eltérhet az ára, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen. A kereskedelem, a spekuláció ármanipulációja nem értékteremtő, hanem küzdelem az elsőségért, az élősködésért, a hibák, előnyök kihasználása csupán. A kereskedelmi munka is értéket képvisel, a költségekben, az árban megjelenik, de értéket nem termel, a termék használati értéke nem változik meg, de alkalmas a kereskedő általi spekulációra. A spekuláció egy bizonyos határon túl már csak élősködés lehet, mert megkárosítja a termelőt és a fogyasztót is.

Jog megszerzése a kizsákmányolásra és az élősködéssre:

Marx: „... a tőkés felhalmozást megelőzte egy „eredeti” felhalmozás ... olyan felhalmozás, amely a tőkés termelési módnak nem eredménye, hanem kiindulópontja ... Ez az eredeti felhalmozás körülbelül ugyanazt a szerepet játssza a politikai gazdaságtanban, mint a bűnbeesés a teológiában. Ádám beleharapott az almába, és ezzel rászakadt az emberi nemre a bűn. Eredetét úgy magyarázzák, hogy az elmúlt idők anekdotájaként mesélik el. Egyszer, réges-régen élt az egyik oldalon egy szorgalmas, értelmes és mindenekelőtt takarékos elit, a másik oldalon meg lusta, mindenüket, sőt annál is többlet elherdáló korhelyek. Igaz, hogy a teológiai bűnbeesés legendája azt meséli el nekünk, hogyan ítéltetett az ember arra, hogy orcája veritékével egye kenyerét; a közgazdasági bűnbeesés históriája viszont azt leplezi le, hogyan lehetnek olyan emberek, akiknek erre semmi szükségük nincs. De egyre megy. Így történt, hogy az előbbiek gazdagságot halmoztak fel, az utóbbiaknak pedig végül nem maradt más eladnivalójuk, mint a saját bőrük. És ettől a bűnbeeséstől kelteződik a nagy tömeg szegénysége, amelynek még mindig, minden munkája ellenére, nincs más eladnivalója, mint saját maga, és a kevesek gazdagsága, amely folyton növekszik, holott már régen nem dolgoznak.”

Mivel a tőkés a polgári demokrácia keretében működő kapitalizmus politikai-gazdasági rendszerében az eredeti tőkefelhalmozással megszerezte a jogot és a lehetőséget a kizsákmányolásra, a bérabszolga vásárlásra, az élősködésre, a henyélésre, és ezzel a lehetőséget a felsőbbrendűségére, ami kapitalizmus embertelen antidemokratikus erkölce.

Bárányok bégessetek, legeljetekek!

A tőkés kizsákmányolást, felsőbbrendűséget a proletároknak (bárányoknak) el kell tűnniük, de legjobb, ha békésen, vagy még jobb, ha ezt lelkesen fogadják el, boldogan „bégetnek”. Ehhez szükséges és kiválóan alkalmas a hamis világnézet, a vallás, az idealizmus, a polgári demokrácia formális demokráciája és a mosolygós agymosás, de ha ez nem segít, nem „bégetnek” lelkesen a „bárányok”, esetleg morognak, akkor a tőkés államhatalom diktatúrája (a farkas agyara) ezt megoldja; a rendőr, a katona, a bíróság fizetett bérabszolgáit küldi a morgó, elégedetlen bérabszolgákra, akik a jobb legelési lehetőségért saját fajtájuk ellen fordulnak. A proletár hívó „bárányokat”, pedig tereli a „pásztor” a kizsákmányolásra, neveli az engedelmességre, a földi és az égi Úr Isten tiszteletére, igényei kielégítésére.

Meddig tart a kizsákmányolás?

Engels: „... általános virágzás idején, amikor a polgári társadalom termelőerei oly buján fejlődnek, amennyire ez polgári viszonyok között egyáltalán lehetséges, *valódi forradalomról szó sem lehet*. ... forradalom csak azokban a periódusokban lehetséges, amikor ez a két tényező: a modern termelőerők és a polgári termelési formák egymással ellentmondásba kerülnek.”

A kizsákmányolás, a felsőbbrendűség, a szolgaság lehetősége mindaddig fog tartani, amíg működik a kapitalizmus gazdasági modellje, amíg lehet kizsákmányolni. A szocialista forradalom (Szovjetunió) vagy a termelőeszközök fejlődése megszünteti a kizsákmányolás lehetőségét. A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével megnyílik a lehetőség a szocialista értékek beszívására, ami gyakran csak demagógia marad, gyökeres megvalósítása nem érdeke a tőkéseknek, de mindenképpen javít a proletárok helyzetén, legalábbis a kapitalizmus központjaiban. A termelőeszközök fejlődésével a tőke szerves összetételének növekedése és a profitráta csökkenése is elvezet a kapitalista modell tarthatatlanságára.

A kapitalizmus létezése alatt elkövetett bűnök, (a kizsákmányolás, az élősködés, a szolgaság, a diktatúra, a háborúk, a népirtás, a proletárok érdekképviselőinek üldözése) elkerülhetetlenül egyre súlyosabb társadalmi katasztrófákat okoztak és fognak is okozni; ami a proletárok - így az emberiség - tömeges nyomorát, pusztulását, az életlehetőségének drámai megszűnését okozták és fogják okozni; így a kapitalisták élősködésének felismerése a demokrácia hiánya ellenére is változást követelt és fog követelni; de akkor már csak a forradalom jöhet, a proletárforradalom; vagy a totális, a demokrácia látszatát is elvető fasizmus, minden borzalmával; volt már rá példa és lesz is ilyen! (?) Eljön az idő, amikor tőkések már nem tudnak uralkodni, a proletárok már nem tudnak megélni, csak láncukat veszíthetik el, és ez elkerülhetetlenül időnként eljön. A kapitalizmus érdeke, erkölcsé nem tűri a valós társadalmi törvények feltárását és a valódi demokráciát, emiatt pedig időnként mindenképpen katasztrófába torkollik a társadalom, az emberiséget a vakon ható társadalmi erők rendszeresen legyűrik. A kapitalizmusban a demokráciából és a hatalomból a proletárok az emberiség ki van zárva, így érdekei sehol nem jelennek meg, csak a csatatéren, a forradalomban. A polgári demokráciában működő kapitalizmus ezt nem tudja elkerülni. Válságból válságba változik, de egyszer vége lesz a kapitalizmusnak, vagy a forradalom vagy pedig elfogy a kizsákmányolás lehetősége a technika fejlődésével, vagy kipusztul az emberiség. Semelyik út sem fáklyásmenet, mint ahogy a farkas nem tud leszokni a bárányhúsról, a kapitalista élősködni akar, és erről nem tud leszokni, de ez végzetes lehet az emberiségre. Emberré kell változni, különben az elért fejlődés elpusztítja az emberiséget.

A világ eladósodása:

A Bloomberg adatai szerint 2007 közepe és 2013 közepe között 70 000 milliárdról 100 000 milliárd dollárra nőtt az adósság. – 444.hu (2014)

A világ teljes adóssága 164 ezer milliárd dollárt tett ki 2016-ban, ami a globális bruttó hazai termék (GDP) 225 százalékának felelt meg. – 444.hu (2016)

A világ teljes adósságállománya 237 ezer milliárd dollár volt – index.hu (2017)

A globális kormányzati tartozások mértéke, elérve a világgazdaság GDP-jének 82 százalékát, 69,3 ezer milliárd dollárra nőtt. A globális adósság 90 százaléka Észak-Amerika, Ázsia csendes-óceáni térségeire, valamint Európára koncentrálódik. – origo.hu (2019)

A világ adóssága elérte a félelmetesen abszurdnak tűnő 243 000 milliárd dollárt ... az összeg háromszor akkora mint a világ országainak bruttó nemzeti összterméke (GDP). Más szóval, háromszor akkora mint a Földön előállított termékek és szolgáltatások összértéke. ... Az élen adórtartozásban az **Egyesült Államok** áll és 22 000 milliárd dollárnyi hitelt halmozott fel. Könnyen megteheti, hisz a dollár a de facto világpénz. A korábbi jegybankelnök **Alan Greenspan** is megmondta már 2011-ben, az USA nem mehet csődbe és akármekkora adósságot képes visszafizetni, hisz az **USA annyi dollárt nyomtat amennyit csak akar** - bitcoinbasis.hu (2019)

Az éhező emberiség:

ENSZ-jenítés: minden nap 24 ezer ember hal éhen ... a földkerekségen 800 millió ember éhezik – origo.hu (2003)

950 millió embernek nincs mit ennie. Naponta 24 000 ember hal éhen a világban. Évente 25 millióval nő az inséget szenvedők száma. - erdekesvilag.hu (2012)

842 millióan éheznek a Földön – 24.hu (2013)

A földön 1940-ben 75 százalék volt a szegények aránya, míg napjainkra már csak 10 százalék, *a napi 1,9 dolláros (480 forint) jövedelem alatt élők sorolja ebbe a körbe*. - origo.hu (2018)

821 000 000 ember éhezik a világban - index.hu (2018)

A kapitalizmus, hogy fenntarthassa a magát (az élősködését) egyre gátlástalanabban és a kapitalizmus működési modelljéből csak a kizsákmányolásra koncentrálva, a föld népeit visszafizethetetlen adósságba taszította, amit azért fizetni kell. Ez az adósság rabszíjon tartja a gyengébb, a volt gyarmati népeket, a periférián az emberek milliárdjait, és kiszolgáltatja a vezető tőkés hatalmaknak, amelyek így tovább élősködnek. Ez a pénzádósság sokszorosa a föld termelőképességének, GDP-jének, nincs fedezete, de enélkül már nem lehetne termelni és kizsákmányolni sem, ez már a kapitalizmus hanyatlásának a korszaka, nem az arany a pénz, hanem az USA-ban nyomtatott papír, bár lehet a kapitalizmusnak, (lesz is) még néhány dobása a túlélésre az emberiség kárára. Még szalad a disznó kapitalista (farkas), bár nincs is feje. A csökkenő profitráta ellensúlyozására, hogy fenntartsák a minél nagyobb (m/c+v), az értéktöbblet/befektetett tőke, vagyis a minél nagyobb tőkemegtérülést,

egyre több fedezet nélküli spekulációs „pénzt nyomtatnak” és fokozódik a proletárok kiszolgáltatottsága, a diktatúra, a proletár érdekek elnyomása. Mivel a kapitalista központokban a fokozódó kizsákmányolás, élösködés ellenére a proletárok életszínvonala nő, így ezzel együtt a diktatúra elviselhetősége is, ezért kevesebbet lázonganak a proletárok, egyre többet legelhetnek a bárányok és boldogan bégethetnek. De ennek egyszer vége lesz! Az emberiség a felsőbbrendűek diktatúrájában embertelen marad.

Haladás a fasizmus vagy a kommunizmus irányába?

A tőke szerves összetételének (c/v, a „gépesítés/munkaerő”) emelkedésén is látható, hogy a technikai színvonal folyton emelkedik, nő a fogyasztási termékek mennyisége, ezáltal az emberiség életszínvonala is, így a kizsákmányolás növekedése nem igazán forradalmasító tényező. A profitráta süllyedésének ellensúlyozására a tőke védekezik (kizsákmányolás fokozásával, fedezetlen pénzzel), de a robotizálás elterjedésével, uralkodóvá válásával mégis elfogy a kizsákmányolandó proletár. Ez mindenképpen változást fog kikövetelni, ez lehet a totális fasizmus is, de lehet a kommunizmus iránya is. A fasizmus az emberiség végét, a kommunizmus a jövőjét jelenti. A kapitalizmus már nagyon mélyen a fasizmus mocsarában jár!

Útválasztó:

Vagy a fasizmus vagy a szocializmus, az embertelenség vagy az emberséges világ, de egyszer választania kell az emberiségnek. A kapitalizmus nem szociális intézmény, hanem kegyetlen harc a felsőbbrendűségért, az élösködés lehetőségéért, ez a mozdítóereje és nem az emberségesség, az emberré válás, habár demokráciáról lefetyelnek egy totális diktatúrában.

A kizsákmányolás fokozódása út a fasizmus felé!

A tőke szerves összetételének (termelési eszköz/munkaerő c/v) emelkedése és az ezzel összefüggő profitráta ($P = (m/c+v) \times 100$) csökkenése ellentétként fokozódik a proletárok kizsákmányolása, érdekvédelmének megsemmisítése, ami együtt jár a diktatúra erősödésével, a mérhetetlen agymosással, fegyverkezéssel. Ez elvezet a demokrácia látszatát is elvető fasizmushoz, a totális kapitalista, fasiszta diktatúrához. A kapitalizmus védekezése a rendszer fenntartására a fasizmus, ami a polgári demokrácia keretében is totális diktatúra, de szükség esetén ezt a látszatot is elveti.

Előre vagy hátra?

Az embertelen kizsákmányolás, élösködés, totális diktatúra még kevés a proletárok tömegeinek öntudatra ébredésére, ehhez szükséges a kapitalizmus működése által okozott társadalmi katasztrófa, ami a proletárok - az emberiség - tömeges pusztulását, nyomorát, az egész emberi társadalom tehetetlenségét okozza. A kapitalizmus a technika fejlődésével a munkaerőt kiváltja a robotokkal és már nem tud kizsákmányolni, a profitráta (m/c+v) a nulla felé süllyed, a tőke szerves összetétele (c/v) pedig a végtelen felé tart. Ez remélhetőleg el fog következni, és már csak a proletárforradalom jöhet és a szocializmus (kommunizmus), vagy a totális fasizmus, mert a felsőbbrendűeknek a kapitalizmus keretében nem lesz szüksége a proletárra, így az emberiségre. Mert ekkor mondja majd a felsőbbrendű, henyélő kapitalista: Aki nem dolgozik, az ne is egyék!

Proletársors:

A kapitalizmusban szolga szintre nevelt emberiséget csak a szocialista forradalom nevelheti öntudatos emberré, aki nem tűri a kizsákmányolást, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot. A csak a szerszám kezelésére nevelt öntudatlan szolgálékú proletár, bármilyen okos, jól kereső, képzett is, csak kizsákmányolandó bérabszolga a kapitalizmusban; ha nem hoz profitot a tőkésnek, akkor nincs rá szükség, úgy mintegy felesleges szerszámmra, le kell selejtezni, bármilyen hasznos volt előzőleg.

Az emberiség kipusztulása vagy a forradalom:

A kapitalizmusban a konkurencia, a verseny, ami előreviszi a fejlődést, ugyanakkor elnyomja a proletárokat, társadalmilag és világméretekben anarchikus gazdaságot, diktatúrát, önkényuralmat, megosztott világot valósít meg, állandó háborús viszonyokat teremt, ami lappangva csak gazdasági, de időnként átcsap fegyveres harcra, népiirtásra. Sőt elkerülhetetlenül világméretű háborúba, világháborúba, az emberiség kipusztulására vezethet.

A föld létfeltétel termelő képessége olyan nagy lett, hogy a kapitalista központokban normál körülmények esetén nem a nyomor lesz forradalmi tényező; sokkal inkább a természeti, társadalmi katasztrófák, a háborúk, a robotok uralkodóvá válása okozhat megoldhatatlan problémát a kapitalizmus számára.

De mi vezet a kizsákmányoláshoz?

Engels: „...A materialista felfogás szerint a végső soron meghatározó mozzanat a történelemben: a közvetlen élet termelése és újratermelése. Ez azonban maga is megint kettős jellegű. Egyfelől a létfenntartási eszközöknek, a táplálkozás, ruházkodás, lakás tárgyainak létrehozása, valamint az ehhez szükséges szerszámoké; másfelől magának az embernek a létrehozása, az emberi nem fenntartása. Azokat a társadalmi berendezkedéseket, amelyek közepette egy-egy meghatározott történelmi korszak és egy-egy meghatározott ország emberei élnek,

a termelés mindkét fajtája megszabja ... Az emberi haladás összes nagy korszakai többé-kevésbé közvetlenül egybeesnek a létfenntartási források kibővítésének korszakaival. ... A modern proletárnak csak egy társadalmi osztállyal van közvetlenül dolga, amely ellenségesen szembenáll vele, kizsákmányolja őt: a tőkés, a burzsoák osztályaival.”

Az emberek a társadalomban adott körülmények közé születnek, adott a genetikai kódjuk és így adott az elérhető lehetőségük és a civilizáltságuk szintje is. Azonban a képességek kifejlődésének lehetőségét alapvetően meghatározza a kapitalista társadalom igénye, érdeke. Ettől eltérni csak kivételes esetekben lehetséges, de van rá példa, a tehetség néha felszínre tör a mélyből is, mint a tűzhányó, de a magma a mélyben marad, mint a kapitalizmusban a tehetséges emberek túlnyomó többsége, akire a tőkésnek nincs szüksége, milliárdnyi szegény ember a perifériákon. Ezért egy társadalmi forma világnézete, gazdasági érdeke alapvetően meghatározza tagjainak lehetséges emberi minőségét, erkölcsét, demokráciáját, szabadságát, ami a kapitalizmusban messze alatta marad a valódi lehetőségnek, mint a magma a föld mélyén.

Amelyik társadalmi formában az egyenlőség csak formális lehet, szélsőségesen megoszlanak az emberek lehetőségei. A szabadság joga a másokon való élőködéssé válik, a demokrácia csak az élőködők lehetősége az érdekérvényesítésre; ilyen a kapitalizmus gazdasági-politikai formája.

Az embereknek a születésükkel hozott belső és külső adottságai és a kapitalizmus működési modellje miatt a érdekérvényesítő lehetőségei szélsőségesen eltérnek; az elérhető, elért képességek és az adott külső lehetőségek miatt ez felsőbb és alacsonyabb rendűre megosztott emberiséget hozott létre; azaz embertelen emberi civilizációt valósít meg; amelyen a kapitalizmus nem tud és nem is akar változtatni. A kapitalizmusnak szüksége van a megosztott világra, csak így képes működni, mert a tőkésnek szüksége van bérabszolgákra.

Ne nézd a tőkésnek az első megszerzett millióit lehet, hogy vér, verejték, lopás, rablás, gyilkolás, jajszó, hörgés, hullahegyek eredménye!

A jobb vagy kedvezőbb társadalmi környezet, a genetikai adottság, a szorgalom, a szerencse, a gátlástalanság, rablás, stb. a megosztottságra berendezkedett társadalmi-gazdasági formában, amelyen a kapitalizmus, az embereket szélsőségesen elkülöníti egymástól, társadalmi osztályokra osztja. Az emberek egy kis csoportja mérhetetlenül felülkerekedik a túlnyomó többségen és korlátlan hatalomra tesz szert, önkényuralom alakul ki. A tőkés szabadsága, így a proletárok feletti diktatúra, még akkor is, ha a polgári demokrácia és a jogállamiság cégére alatt sziporkázik.

A kezdetben meglévő jó emberi tulajdonság, ami valóban az átlag fölé emeli a kapitalista vállalkozót, átalakul élőködéssé, kizsákmányolássá, a proletárok által munkával termelt értékek eltulajdonításává. Ennek oka a létfeltételek termelési eszközeinek magánkézben való koncentrálódása, aminek alapja a megszerzett induló tőke, ami a továbbiakban elsősorban az élőködést szolgálja. Nehéz megkülönböztetni a törvénytelenül vagy embertelenül szerzett induló tőkével működő üzletet a törvényestől, amikor már pont úgy működik. A kapitalizmusban semmiben sem különbözik a rablásból, csalásból, gyilkolásból megteremtett induló tőke a szorgalommal, tudással, munkával létrehozottól. A bűnözők is üzletnek nevezik a törvény által nem támogatott vagy éppenséggel üldözött gazdasági tevékenységüket, ami már törvényesen is lopás, ha kiderül; ez sokszor csak jogi erő kérdése; a kapitalista célja az értéktöbblet, amihez mindenképpen a kizsákmányolás szükséges; a rabló a zsákmányért tevékenykedik, a tőkés rablása a minél nagyobb profit a proletárok kárára.

Mi a megoldás a kizsákmányolás és az élőködés megszüntetésére?

Az osztály nélküli társadalom, a kommunizmus megteremtése, de a hozzávezető út a szocializmus. A kapitalizmusban a tőkés vállalkozók a proletárok munkájával minden embertelensége ellenére hatalmas fejlődést tettek lehetővé. Ennek alapja a vállalkozó szellem elsőprő ereje, ami persze a proletárok munkája nélkül nem ért volna semmit. A vállalkozó szellemet a kapitalizmusban az élőködés lehetősége motiválja, ami embertelen; a vállalkozó szellemet a kommunizmus megvalósításáig, megvalósíthatóságáig és utána is mégis fenn kell tartani és mentesíteni az élőködés lehetőségétől. A vállalkozó szellemet magasfokú értékteremtő munkának kell elismerni, de meg kell megfosztani a kizsákmányolástól, de legalábbis egyelőre korlátozni kell és a társadalom ellenőrzése alá kell rendelni. Ez nagyon nehéz feladat, mert a vállalkozó szellemű emberek képesek a többi ember fölé emelkedni és, ha lehetőség van rá, könnyen élőködökké válhatnak, ez történik a kapitalizmusban; nem feltétlenül a rossz erkölcsű emberek lesznek tőkés, de azzá válnak, bármit is tesznek; sőt a kiváló képességek nélkül nem is lehet senki tartósan tőkés, az erősebb ragadozó tőkés elveszi a gyengébbtől az élőködés lehetőségét vagy a maga uralma alá rendeli.

Hogyan lehet a vállalkozó szellemet a kizsákmányolástól mentesíteni és társadalom ellenőrzése alá venni?

A kapitalizmus keretében a demokráciát nem lehet kiterjeszteni a dolgozó népre, pedig a kizsákmányolás megszüntetése csak a demokráciának, a hatalomnak a dolgozó népre való kiterjesztésével, a tőkés viszonyok megszüntetésével vagy korlátozásával lehetséges, ami a kapitalizmus meghaladása felé vezet. Az emberré váláshoz a demokráciát - a valódi demokráciát, a néphatalmat - ki kell terjeszteni a dolgozó népre, és a létfenntartási termelőeszközök birtoklását, üzemeltetését a társadalom egészének ellenőrzése alatt kell

működtetni, és az ehhez szükséges társadalmi szerveket ki kell építeni; meg kell valósítani a termelés, a pénzügyek valódi népi, társadalmi ellenőrzését. Ez megvalósítható a népi demokrácia, majd a szocializmus keretében és csak így valósítható meg, mert a kapitalizmus keretei ehhez nagyon szűkek; az emberré váláshoz tovább kell lépni a szocializmus felé. Kizsákmányolás még így is lehetséges, de társadalmilag ellenőrizhető és korlátozható. A vállalkozás megbecsülésével és a dolgozók demokratikus együttműködésével igazságosabbá válik a társadalom, az embertelenség csökkenthető; a kapitalista diktatúrára törekvőkkel szemben pedig védelmet kell nyújtania az államnak, ami valódi néphatalom nélkül elképzelhetetlen. A kommunizmusig, az osztály nélküli társadalomig a szocializmus lehet a legalkalmasabb forma, ahol a gazdaságot tervszerűen, emberségesen, kizsákmányolás, élősködés és szolgaságmentesen, a társadalomtudomány segítségével lehet fejleszteni a magasabb életszínvonalra.

A vállalkozó szelleműek és a proletárok ellentéte:

De amíg elégtelen a létfeltételek termelésének mennyisége, az emberiség nagyrésze csak vegetál és nagy a küzdelem az életbenmaradásért, addig a vállalkozó szellem és a spekuláció törekszik felülkerekedni a munkával szemben és élősködővé válik. A kapitalizmusban mindenképpen felülkerekedik a vállalkozó szellem a spekulációval karöltve a munkával szemben és totális hatalomra jut, így kizsákmányoló, élősködő társadalommá válik totális diktatúrával.

Amíg az antagonisztikus társadalmi osztályok - a kizsákmányolók és a proletárok - kialakulásának feltételei megvannak, az osztályharcot nem lehet elkerülni; a szocializmussal az emberiség a társadalmi katasztrófákat megspórolhatja és megmenekülhet a kipusztulástól; ellenben a kapitalizmussal elkerülhetetlen az emberiség pusztulása. Az emberi társadalomban, amíg kevés a létfeltételek mennyisége, mindenképpen a megosztottságra hajlamos, ezt nem lehet elkerülni. A **Szovjetunió** ez ellen küzdött, ezért kellett a kíméletlen diktatúra a kizsákmányolás tendenciáinak fékentartására; az elmaradottság, a létfeltételek elégtelensége miatt szükség volt az erőn felüli iparosításra, az erős kapitalista világgal szemben a **Vörös Hadsereg**re.

Melléklet

*

Idézet: Marx – Tőke

„... **Munkaerő**n vagy munkaképességen azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összességét értjük, amelyek egy ember testi mivoltában, élő személyiségében léteznek, s amelyeket mozgásba hoz, valahányszor valamilyenfajta használati értéket termel. ... a munkaerő csak annyiban és azért jelenhet meg áruként a piacon, amennyiben és mert saját birtokosa — az a személy, akinek a munkaereje — áruba bocsátja, illetve eladja. Hogy birtokosa áruként eladhassa, ahhoz az kell, hogy rendelkezhessek vele, tehát szabad tulajdonosa legyen munkaképességének, személyének. ... A pénzirtokosnak tehát ahhoz, hogy pénzét tőkévé változtathassa, az árupiacon készen kell találnia a szabad munkást, aki szabad abban a kettős értelemben, hogy szabad személyként rendelkezik munkaerejével, mint a maga árujával, s hogy, másrészt, nincs más eladható árúja, mentes és szabad minden dologtól, amely munkaereje realizálásához szükséges. ... A tőkés korszakot tehát az jellemzi, hogy a munkaerő magának a munkásnak a számára egy birtokában levő áru formáját, és ezért munkája a bér munka formáját ölti.

A **munkaerő értékét**, mint minden más áruét, az ennek a sajátos cikknek a termeléséhez, tehát újratermeléséhez is szükséges munkaidő határozza meg. Amennyiben érték, maga a munkaerő csak a benne tárgyasult társadalmi átlagmunka meghatározott mennyiségét képviseli. A munkaerő csak az élő egyén képességeként létezik. Termelése tehát feltételezi az egyén létezését. Minthogy az egyén létezése adott, a munkaerő termelése magának az egyénnek az újratermelése, vagyis fenntartása. A maga fenntartásához az élő egyénnek a létfenntartási eszközök bizonyos összegére van szüksége. A munkaerő termeléséhez szükséges munkaidő tehát feloldódik az e létfenntartási eszközök termeléséhez szükséges munkaidőben, vagyis a munkaerő értéke a birtokosa fenntartásához szükséges létfenntartási eszközök értéke. ... A munkaerő tulajdonosa halandó. Ahhoz tehát, hogy a piacon való megjelenése folytonos legyen — amint ezt a pénz folytonos tőkévé változása feltételezi —, a munkaerő eladójának meg kell örököznie magát, „miként minden élő egyén megörökíti magát, nemzettel” ... A munkaerő termeléséhez szükséges létfenntartási eszközök összege tehát magában foglalja az utánpótlásnak, azaz a munkások gyermekeinek létfenntartási eszközeit is, úgyhogy a sajátos árubirtokosok e fajtája az árupiacon megörökül. ... Az általános emberi természet olyan módosításához, hogy az ember egy meghatározott munkaágban ügyességre és készségre tegyen szert, hogy fejlett és specifikus munkaerővé váljék, bizonyos képzés, illetve nevelés szükséges, s ez is nagyobb vagy kisebb összegű áruegyenértékbe kerül. Aszerint, hogy a munkaerőnek többé vagy kevésbé bonyolult jellege van, kiképzési költségei különböznek. Ezek a tanulási költségek tehát — amelyek a közönséges munkaerőnél elenyészően csekélyek — a munkaerő termelésére fordított értékek körébe kerülnek bele.

A **munkaerő értéke** meghatározott összegű létfenntartási eszköz értékévé oldódik fel. A munkaerő értéke ezért ezeknek a létfenntartási eszközöknek az értékével, azaz a termelésükhöz szükséges munkaidő nagyságával együtt szintén változik. ... A munkaerő értékének végső, vagyis minimális határa azon árutömeg értéke, amelynek napi elfogyasztása nélkül a munkaerő hordozója, az ember, nem újíthatja meg életfolyamatát — tehát a fizikailag nélkülözhetetlen létfenntartási eszközök értéke. Ha a munkaerő ára erre a minimumra süllyed, akkor értéke alá süllyed, mert a munkaerő így csak elsatnyult formában maradhat fenn és fejlődhet. Minden áru értékét azonban az a munkaidő határozza meg, amely az áru normális minőségben való előállításához szükséges.

A **munkaerő használata** maga a munka. A munkaerőt vevője úgy fogyasztja el, hogy eladóját dolgoztatja. ... Ahhoz, hogy a munkás árukban jelenítse meg munkáját, mindenekelőtt használati értékekben kell azt megjelenítenie, olyan dolgokban, amelyek valamiféle szükséglet kielégítésére szolgálnak. A tőkés tehát valamilyen különös használati értéket, meghatározott cikket készített a munkással. A használati értékek, vagyis javak termelése nem változtatja meg általános természetét azáltal, hogy a tőkés számára és az ő ellenőrzése alatt megy végbe. ... tőkésünk ... az árupiacon megvette az egy munkafolyamathoz szükséges összes tényezőket, a tárgyi tényezőket, vagyis a **termelési eszközöket**, és a személyi tényezőt, vagyis a **munkaerőt**. ... Tőkésünk tehát hozzálát a megvásárolt áru, a munkaerő elfogyasztásához, vagyis a munkaerő hordozójával, a munkással munkája révén elfogyasztja a termelési eszközöket. ... A munkás a tőkésnek az ellenőrzése alatt dolgozik, akié a munkája. ... a termék a tőkés tulajdona, nem pedig a közvetlen termelő, a munkásé. ...

minden áru értékét a használati értékében anyagiassult munka mennyisége, a termeléséhez társadalmilag szükséges munkaidő határozza meg. Ez érvényes arra a termékre is, amelyet tőkésünk a munkafolyamat eredményeként kapott. ... a munkafolyamat tovább tart annál a pontnál, amikor a munkaerő értékének pusztán egyenértékét újratermelték és hozzátették a munkatárgyhoz. ... A munkaerő ténykedése tehát nemcsak saját értékét termeli újra, hanem többletértéket is termel. Ez az **értéktöbblet** az a többlet, amellyel a termék értéke meghaladja az elfogyasztott terméképítőket, vagyis a termelési eszközöket és a munkaerőnek az értékét. ... a munkás a munkafolyamat egyik szakaszában csak munkaerejének értékét, vagyis szükséges létfenntartási eszközeinek értékét termeli meg. ... A munkanapnak azt a részét tehát, amelyben ez az újratermelés végbemegy, szükséges munkaidőnek, az ezalatt kifejtett munkát pedig szükséges munkának nevezem. ... A munkafolyamat második időszaka, amelyet a munkás a szükséges munka határain túl robotol le, munkába, munkaerő kifejtésébe kerül ugyan neki, de nem képez az ő számára értéket. Értéktöbbletet képez, amely a semmiből teremtetés minden csáberejével nevet a tőkésre. A munkanapnak ezt a részét többletmunkaidőnek, és az ez idő alatt kifejtett munkát többletmunkának (Mehrarbeit, surplus labour) nevezem. ... A szükséges munkának és a többletmunkának, vagyis azon időszakaszoknak összege, amelyekben a munkás a munkaerejét pótló értéket és az értéktöbbletet termeli, alkotja munkaidejének abszolút nagyságát — a munkanapot (working day).

A társadalmi termelés két osztálya:

A társadalom összterméke, tehát össztermelése is két nagy osztályra oszlik:

I. *Termelési eszközökre*, olyan árukra, amelyek formájuk révén bele kell hogy kerüljenek, vagy legalábbis belekerülhetnek a termelő fogyasztásba.

II. *Fogyasztási eszközökre*, olyan árukra, amelyek formájuk révén a tőkésosztály és a munkásosztály egyéni fogyasztásába kerülnek bele.

Ezen osztályok mindegyikében az odartartozó valamennyi különböző termelési ág egyetlen nagy termelési ágat alkot, az egyik csoport a termelési eszközök, a másik a fogyasztási eszközök ágát. A két termelési ág mindegyikében alkalmazott összetőke a társadalmi tőke egy-egy különös nagy osztályát alkotja.

Mindkét osztályban a tőke két alkotórészre oszlik:

1. *Változó tőkére*. Ez, *értékét* tekintve, az ebben a termelési ágban alkalmazott társadalmi munkaerő értékével, tehát az érte kifizetett munkabérek összegével egyenlő. Anyagát tekintve magából a ténykedő munkaerőből, azaz az ezen tőkeérték által mozgásba hozott eleven munkából áll.

2. *Állandó tőkére*, vagyis az ebben az ágban termelésre felhasznált összes termelési eszközök értékére. Ezek viszont ismét feloszlanak *állótőkére*: gépek, munkaszerszámok, épületek, igasállatok stb.; és *forgó* állandó tőkére; termelési anyagok, például nyers- és segédanyagok, félgyártmányok stb.

A két osztály mindegyikében a tőke segítségével előállított évi össztermék értéke feloszlik egy olyan érték részre, amely a termelésben elfogyasztott és értékét tekintve a termékre csak átvitt **c állandó tőkét** képviseli, és az évi összmunka által hozzátett érték részre. Ez az utóbbi ismét feloszlik az előlegezett **v változó tőke** pótlására és az ezen felüli többletre, amely az **m értéktöbbletet** alkotja. Akárcsak minden egyes áru értéke, mindegyik osztály évi össztermékének értéke is $c+v+m$ -re oszlik.

A **c** érték részre, amely a termelésben *elfogyasztott* állandó tőkét képviseli, nem vág egybe a termelésben *alkalmazott* állandó tőke értékével. A termelési anyagokat teljesen elfogyasztottak ugyan, s értéküket ezért teljesen átvitték a termékre. Az alkalmazott *állótőkének* azonban csak egy részét fogyasztották el teljesen, ezért csak ennek a résznek az értékét vitték át a termékre. Az állótőke másik része, gépek, épületek stb. továbbra is létezik és funkcionál, habár az évi kopás következtében csökkent értékben.”

Mindegyik áru ... kettős nézőpontból mutatkozik meg, mint **használati érték**, mint **csereérték**. ... A csereérték mindenekelőtt mint *mennyiségi viszony* jelenik meg, melyben használati értékek egymásra kicserélhetők. ... Az áruk használati értékeiben tárgyasult munkaidő egyrészt az a szubsztancia, mely őket csereértékekké és ennél fogva árukká teszi, mint ahogy másrészt a munkaidő méri meghatározott értéknagyságukat. Különböző használati értékek egymáshoz megfelelő mennyiségei — melyekben ugyanaz a munkaidő tárgyasul — egyenértékek, vagyis valamennyi használati érték egyenérték azokban az arányokban, amelyekben ugyanazt a munkaidőt feldolgozva, tárgyasult tartalmazzák. Mint csereérték, minden áru csak *megalvadt munkaidő* meghatározott mértéke. ... a legbonyolultabb munka terméke meghatározott arányban egyenértéke az egyszerű átlagmunka termékének, ... **egy áru csereértéke** a közvetlenül benne magában foglalt munkaidő mennyisége ...

... Olyan termékek, amelyek más termékekre kicserélhetők, **árúk**. Az a meghatározott arány, melyben kicserélhetők, a termékek **csereértéke**, vagy pénzben kifejezve: az **ára**. ...

...A munkás által létrehozott **áru eladási ára** a tőkés szempontjából három részre oszlik: *először* az általa előlegezett nyersanyagok árának pótlására, valamint az ugyancsak általa előlegezett szerszámok, gépek és más munkaeszközök kopásának pótlására, *másodszor* az általa előlegezett munkabér pótlására és *harmadszor* az ezek feletti többletre, a tőkés profitjára.

Idézet: A kommunista Kiáltvány

„...a kizsákmányolt és elnyomott osztály (a proletariátus) már csak úgy szabadíthatja fel magát az őt kizsákmányoló és elnyomó osztály (a burzsoázia) alól, ha egyidejűleg az egész társadalmat mindenkorra megszabadítja a kizsákmányolástól, az elnyomástól és az osztályharcoktól ... az emberiség egész története ... osztályharcok története volt, kizsákmányoló és kizsákmányolt, uralkodó és elnyomott osztályok küzdelmei ..., amelyen a kizsákmányolt és elnyomott osztály — a proletariátus — csak úgy érheti el felszabadulását a kizsákmányoló és uralkodó osztály — a burzsoázia — járma alól, ha egyidejűleg az egész társadalmat egyszer s mindenkorra megszabadítja minden kizsákmányolástól és elnyomástól, osztálykülönbségtől és osztályharcától. ...”

„... elsősorban a program taktikai részét kell szemügyre vennünk ... „A kommunisták nem külön párt a többi munkáspárttal szemben. Nincsenek az egész proletariátus érdekeitől elütő érdekeik. Nem állítanak fel külön elveket, hogy ezek kaptájára húzzák a proletármozgalmat. A kommunisták a többi proletárpárttól csak abban különböznek, hogy egyrészt a proletárok különböző nemzeti harcaiban az egész proletariátus *közös, a nemzetiségtől független* érdekeit hangsúlyozzák és érvényesítik, másrészt abban, hogy a proletariátus és a burzsoázia között folyó harc különböző fejlődési fokain mindig az *összmozgalom érdekét* képviselik. A kommunisták tehát a *gyakorlatban* minden ország munkáspártjainak leghatározottabb, szüntelen továbbhaladásra ösztökélő részét alkotják; az *elmélet terén* a proletariátus többi tömegével szemben az az előnyük, hogy világosan látják a proletármozgalom feltételeit, menetét és általános eredményeit.”

Idézet: Marx - A politikai gazdaságtan bírálatához:

„... Életük társadalmi termelésében az emberek meghatározott, szükségszerű, akaratuktól független viszonyokba lépnek, termelési viszonyokba, amelyek anyagi termelőerőik meghatározott fejlődési fokának felelnek meg. E termelési viszonyok összessége alkotja a társadalom gazdasági szerkezetét, azt a reális bázist, amelyen egy jogi és politikai felépítmény emelkedik, és amelynek meghatározott társadalmi tudatformák felelnek meg. Az anyagi élet termelési módja szabja meg a társadalmi, politikai és szellemi életfolyamatot egyáltalában. Nem az emberek tudata az, amely létüket, hanem megfordítva, társadalmi létük az, amely tudatukat meghatározza. Fejlődésük bizonyos fokon a társadalom anyagi termelőerői ellentmondásba jutnak a meglevő termelési viszonyokkal, vagy ami ennek csak jogi kifejezése, azokkal a tulajdonviszonyokkal, amelyek között addig mozogtak. Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból azok béklyóivá csapnak át. Ekkor társadalmi forradalom korszaka következik be.”

Idézet: A kapitalizmus politikai gazdaságtana

Az **értéktörvény** lényege az, hogy a cserében az áruk végső soron az újraelőállításukhoz társadalmilag szükséges munkaidő alapján — tehát értékük alapján — cserélődnek.

A **tőke szerves összetétele**: az állandó és a változó tőke aránya, amely megmutatja, hogy mennyi termelési eszköz (gép, nyersanyag stb.) jut egy munkásra.

A **profitráta csökkenő tendenciája**: a kapitalizmus fejlődése során a tőke szerves összetétele növekszik, ami a profitráta süllyedését vonja maga után, ez ellen hat a munkásosztály fokozott kizsákmányolása — a munkanap meghosszabbítása, a munka intenzitásának és termelékenységének emelkedése, stb. A profitráta süllyedése mellett a profit tömege egyre nő.

Idézet: Közgazdasági kislexikon

Profit - a kapitalizmusban: jövedelem, amelyhez a működő tőkés tőkebefektetés révén jut; az értéktöbblet átalakult formája. A tőkés számára a profit árueladásából származó bevételének és termelési költségeinek különbözete. A tőkés árueladások eredményeképpen realizálja a termelési költségeit meghaladó többletet, a profitot. Amikor a tőkés meghatározza vállalatának jövedelmezőségét, nyereséges voltát, az áru értékesítésekor kapott többletet veti egybe a termelésbe befektetett egész tőkével. Az egész tőkére vonatkoztatott értéktöbblet ölti magára a profit alakját. Itt az a hamis látszat támad, mintha a profitot az egész előlegezett tőke fiadzotta volna. Tehát a profit formája elködösíti a tőkés kizsákmányolási viszonyokat és a kizsákmányolás nagyságát. Ezt a hamis látszatot még tovább fokozza az, hogy a kapitalizmus fejlődésével kialakul az *átlagprofitráta*, amelynek következtében azonos nagyságú tőke azonos nagyságú profitot hoz. A valóságban a profit a munkások munkája által teremtetett értéktöbblet átalakult formája, a *változó tőke* szülötte. A profithajszá a tőkés termelés célja. A tőkések a legaljasabb, legembertelenebb tettektől sem riadnak vissza, csakhogy minél nagyobb profithoz jussanak. Minél nagyobb profitot kap a tőkés, annál gyorsabban növekszik tőkéje, annál nagyobb lehetősége van vetélytársa kiszorítására. Az imperializmusban a tőkés monopóliumok a dolgozók kizsákmányolásának fokozásával, a középburzsoázia profitja egy részének megkaparintásával, a gazdaságilag elmaradott és a gyarmati országok kirablásával, valamint háborúkkal és a gazdaság militarizálásával magas monopolprofitot biztosítanak maguknak.

Pénz funkciói – értékmérő, forgalmi eszköz, kincsképzés eszköze, fizetési eszköz, világpénz (az arany) ... A pénz szerepe a kapitalizmus fejlődésével lényegesen megváltozik. A pénz átalakul tőkévé, a meg nem fizetett idegen munka elsajátításának eszközzé, a kizsákmányolás eszközzé. A pénz: a tőke legáltalánosabb formája, noha a munkások és az egyszerű árutermelők kezében egyszerűen pénzként funkcionál.

Profitráta — a kapitalizmusban: az értéktöbblet és a termelésbe befektetett egész tőke százalékban kifejezett viszonya. $(m/c+v)$

*

A kapitalizmus motorja az élőködés

A kizsákmányolás a kapitalizmusban röviden és egyszerűen **jog a törvényes élőködésre!!**

A tőkés törvényesen kisajátítja a proletárok által munkával termelt értéktöbbletet élőködés céljából!

A kapitalizmus a vállalkozás, a szolgaság, az élőködés szabadsága miatt hatékony, ámde embertelen!

A kapitalizmus és a fasizmus édestestvérek!

A tőkés „**EMBERT**” a kapitalizmus körülménye teszik **embertelenné!**

Aki nem dolgozik, az ne is egyék! Ez legyen az ember erkölce! De a kapitalizmus erkölce nem ez!

A kapitalizmus erkölce a felsőbbrendűként élő tőkések joga az élőködésre!

Marxista fogalomlexikon - Kizsákmányolás: idegen munkatermékek ellenszolgáltatás nélküli elsajátítása a termelési eszközök tulajdonosa által. A proletariátus, mivel nem rendelkezik termelési eszközökkel, kénytelen a munkaerejét áruba bocsátani, és a megtermelt értéktöbbletet a termelési eszközök tulajdonosa kisajátítja. A kizsákmányolást csak a szocialista forradalom számolja fel, megszüntetve a termelési eszközök magántulajdonát.

Marxista fogalomlexikon – Értéktöbblet: a tőkés gazdaságban a bér munkás által megtermelt érték és munkaerejének értéke közötti különbség, amelyet a tőkés ellenérték nélkül elsajátít. A realizált értéktöbblet a profit. A marxi értéktöbblet-elmélet a különbözőpolgári elméletekkel szemben bebizonyította, hogy az értéktöbblet egyetlen forrása a dolgozók kizsákmányolása, s hogy a tőkés társadalom termelésének közvetlen célja nem a fogyasztók szükségleteinek kielégítése, hanem az értéktöbblet termelése (alaptörvény). A szocialista gazdaságban az értéktöbblet kategóriája megszűnik, mert a munkaerő nem áru és nincs kizsákmányolva.

Marxista filozófia alapjai: „... A társadalmi termelőerők a társadalom által létrehozott termelési eszközök, elsősorban munkaeszközök, valamint az őket mozgásba hozó emberek, akik az anyagi javak termelését végzik. ... A termelési folyamatban az emberek nemcsak a természettel, hanem egymással is meghatározott viszonyra lépnek. Az embereknek a termelési folyamatban fennálló kölcsönös viszonyai, amelyeket Marx *termelési viszonyoknak* nevezett, alkotják a termelési mód másik oldalát. ... A *termelőerők és a termelési viszonyok* *egységükben alkotják a termelési módot*. ... A termelési viszonyok bármelyik típusának lényegét elsősorban a termelési eszközök tulajdonformája jellemzi, vagyis az, hogy kinek a birtokában vannak a termelési eszközök (a föld és méhének kincsei, az erdők, a nyersanyagok, a szerszámok stb.). ... A tulajdonnak két alapvető formája — magán- és társadalmi formája — van. A tulajdon formája — tehát az, hogy ki rendelkezik a termelési eszközökkel, az egész társadalom-e vagy egyes személyek, csoportok, osztályok — különbözteti

meg egymástól a termelési viszonyok két alapvető típusát. Ha a termelési eszközök a társadalom egyik részének kezében vannak, míg a társadalom másik részének nincsenek termelési eszközei, akkor az emberek közti viszonyok az uralom és az alárendeltség, a kizsákmányolás és az elnyomás viszonyai. Ha a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak, akkor az emberek közti viszonyok az együttműködésen és a kölcsönös segítségnyújtáson alapulnak.”

Aki jellemzően nem a saját munkájával, hanem mások kárára szerzi jövedelmét (kivéve a rászorulókat) az élősködő, ezért kártékony az emberiségre, az csak parazita, és a polgári demokráciában a kapitalista ilyen. Az állatvilágban a farkas megeszi a bárányt, és ez így természetes. Az embervilágban a kapitalisták kizsákmányolók, és így élősködnek a proletárok munkájából, de a kapitalizmusban ez a természetes. A kapitalisták úgy élősködnek, hogy a proletárok a tőkések számára **ingyen dolgoznak** (hasonlóan a rabszolgákhoz); a proletárok a maguk létfeltételeinek termelésén felül a tőkések számára végzett többletmunkával készítik a termékeket, amiből az élősködő tőkések és a hordaléka sokkal jobban élnek, mint a proletárok, akik dolgoznak és munkával az életben maradáshoz szükséges termékeket létrehozzák maguk és kizsákmányolóik számára; ez embertelen primitív kapitalista erkölcs, a rablók erkölce; ez egy hasonlattal megfelel az emberevőknél az emberevésnek, ami ott erkölcsös; a kapitalisták civilizáltabb formában csak élősködők, paraziták; nem eszik meg a proletárokat, csak kirabolják őket! Méghozzá törvényesen.

Mivel a tőkés (nem a kisvállalkozó) általában nem dolgozik vagy igazából nincs is szükség a munkájára, leszámítva, amit az élősködése érdekében tesz (szervezi az élősködéséhez szükséges körülményeket, ami a jövedelmének a forrása), így valójában nem ő hozza létre az értéket, **értéket** (az élthez szükséges termékeket) csak munkával lehet létrehozni (kivéve a levegő, a napfény, a szél, az eső, stb.); a tőkés az érték létrehozásában jellemzően nem a munkája (sőt, alapvetően), hanem a tőkéjével vesz részt; a tőkés a munkamegosztásban, mint tőkés, munkát nem végző alapvetően értéktelen, felesleges, jellemzően élősködő; így a tőkésnek, mint tőkés személynek a jellemzője: az emberiség számára káros, haszontalan ember „vagy csak egy ragadozó, parazita, pióca (?)”!

Marx: „...a tőkés termelési folyamat indítéka és meghatározó célja a tőke lehető legnagyobb önértékesítése, azaz a lehető legnagyobb érték-többlet termelése, tehát a munkaerő lehető legnagyobb kizsákmányolása a tőkés által.”

Valamennyi tőkés az egész munkásosztály, s nem csupán saját munkásai kizsákmányolásának fokozásában érdekelt, mert mindegyikük profitja végső soron nem más, mint egyéni részesedésük a munkásosztály által termelt érték-többlet összösségéből. – **Filozófiai Kislexikon**

Marx: „Az értéknek mint olyannak nincs más „anyaga”, mint maga a munka. ... **A munkaerő értékét**, mint minden más áruét, az ennek a sajátos cikknek a termeléséhez, tehát újratermeléséhez is szükséges munkaidő határozza meg.”

Marxista filozófia alapjai: „A kapitalizmus, valamint a proletariátus és a burzsoázia osztályharca minden más alakulatnál jobban felfedte azokat az ellentétes anyagi érdekeket, amelyeken valamennyi osztálytársadalom antagonizmusa nyugszik. ... a társadalmi fejlődés fő mozgató erői nem az ész és nem az eszmék, hanem az anyagi szükségletek és az anyagi javak termelése. ... Marx és Engels kimutatta, hogy a természethez hasonlóan, a társadalom fejlődésében is objektív, az emberek tudatától és akaratától független törvények hatnak.”

A burzsoázia kora, írta **Marx és Engels** a „**Kommunista Kiáltványában**, „egyszerűsítette az osztályellentéteket”; „a vallási és politikai illúziókba burkolt kizsákmányolást, a nyílt, szemérmetlen, közvetlen, szívós kizsákmányolással váltotta fel”.

✱

Az érdek meghatározó szerepe az ember(iség) fejlődésében

Az ember alapvető, fő **érdeke** a saját léte, ez általában minden egyéb **érdeket** megelőz; a létfeltétel az gazdasági természetű elsősorban és a létfenntartási termékekhez való hozzájutás lehetőségét jelenti; így ennek megszerzése, az érte való munka és harc az alapja a mozgatórugója az oka az ember, a társadalom, az emberiség változásának, fejlődésének; az ember (a tudatos ember) alapvető **érdeke** a társadalom tagjainak együttműködése, mert az ember csak a társadalomban lehet **„ember”**, különben csak egy gyenge csenevész kis **„állat”**.

Marxista filozófia alapjai: „...A társadalmat az emberek tevékenysége hozza létre, s egyúttal maga az ember is a történelem, a társadalmi viszonyok terméke: az ember csak úgy emelkedhetett ki az állatvilágból és válhatott emberré, hogy kapcsolatba került a magához hasonlókkal. A munka, a társadalmi termelés az a minőségi határ, amely megkülönbözteti az emberi társadalmat a biológiai társulásoktól (például az állatsordaktól). A munka, a termelés mint a természet és a természeti erők felhasználására és leigázására irányuló célszerű tevékenység az a fő vonás, amely az embert megkülönbözteti az állattól. Ezért embereket társadalommá egybefűző társadalmi kapcsolat sajátzerűsége is abban áll, hogy elsősorban termelési kapcsolat. A termelési folyamatban kialakuló kapcsolatok és viszonyok alapjára épülnek fel az összes társadalmi viszonyok, köztük az ideológiai viszonyok, az osztálytársadalomban pedig az emberek politikai viszonyai is.

... A társadalmi tudat az emberek társadalmi létének visszatükröződése. ... Annak megfelelően, hogy társadalmi létük mely oldalai, megnyilvánulásai vagy mozzanatai tükröződnek vissza az emberek tudatában, s hogy milyen ennek a visszatükröződésnek jellege vagy módja, a társadalmi tudat a következő sajátságú tudatformákra (ideológiai formákra) oszlik: társadalmi-politikai elméletek és nézetek, vallás, filozófia, művészet, erkölcs. Mindegyik tudatforma a maga társadalmi funkcióját tölti be. A társadalmi tudat fogalmába nemcsak az említett ideológiai formák tartoznak, hanem az emberek társadalmi érzelmei, hangulatai, élményei, szokásai, erkölcei is, amelyek az adott társadalom vagy osztály tagjainak társadalmi pszichológiáját alkotják. ... Az ember tudata kezdettől fogva társadalmi termék és az is marad mindaddig, amíg emberek léteznek. Ez azonban nem jelenti, hogy az emberek tudata csak társadalmi létüket, gazdasági viszonyait és e viszonyok megnyilvánulásait tükrözi. Az emberi tudat a társadalmat körülvevő természetet is visszatükrözi. ... A társadalmi lét a társadalmi tudattól függetlenül áll fenn; a társadalmi lét hozza létre és határozza meg az emberek társadalmi tudatát, a társadalmi tudat a társadalmi létet

tükrözi vissza. ... a társadalmi eszmék forrása, ... nem magukban az eszmékben keresendő, hanem a társadalom anyagi életében, elsősorban az emberek gazdasági viszonyaiban. ... A gazdasági viszonyok megváltozásával együtt megváltoznak a politikai, jogi, filozófiai, erkölcsi eszmék, elméletek, nézetek, valamint a nekik megfelelő intézmények.”

A gazdaság működtetéséhez jelenleg emberi munkaerő szükséges, korszerű munkamegosztásban. A munkamegosztásban csak a dolgozók vesznek részt; a tőkésnek az élőködése érdekében a tevékenysége alapvetően az élőködésének szervezése. Ez antagonisztikus, kibékíthetetlen érdekellentét a proletár és a tőkés között; ezt az ellentétet oldja fel a szocializmus. A szocializmus termelési folyamata nagy hasonlóságot mutat a tőkés termelési gépezethez, ami a létfeltételek munkával történő előállítását; de elhagyja a kizsákmányolást, ezért megszünteti a tőkésosztály hatalmát, elveszi a létfeltételek termelésének eszközeit a tőkésektől és a közösség javára tervszerűen működteti. Az ember (dolgozó) érdeke ezzel nem a tőkésen, kizsákmányolóján keresztül érvényesül, hanem a társadalom a közösség szervezésében.

Marxista filozófia alapjai: „... a tőkés termelési mód a feudális rendtől örökölt technikai alapon kezdte el fejlődését. A kapitalizmus erre az alapra támaszkodva, óriási lépést tett előre, s megteremtette a magasban fejlett technikával rendelkező gépi nagyipart. A kapitalizmust törvényszerűen és szükségszerűen felváltja a szocializmus. A szocializmus, amikor tagadja a kapitalizmust, már fejlettebb technikai alapra támaszkodik, mint annak idején a kapitalizmus. ... A szocializmusnak, a kapitalizmus technikai vívmányai megtartása révén, lehetősége van arra, hogy előnyeinek kihasználásával, még gyorsabban előrelendítse a termelést.

... A gazdasági alapon végbement fordulat, vagyis a régi alap felszámolása és új társadalmi alap létrejötte egyáltalában nem zárja ki a gazdaság fejlődésének folytonosságát, sem a régi gazdaság bizonyos formáinak felhasználását az új gazdasági alap megteremtése érdekében. A szocialista gazdasági rend például egészen a kommunizmus felső szakaszáig felhasználja az olyan régi gazdasági formákat, mint áru, kereskedelem, egyenértékű csere, értékviszonyok, pénz, ár, de ezek új tartalmat és új funkciót nyernek. ... A felépítményben a társadalmi forradalom idején végbemenő fordulat a következőket jelenti: *a)* az idejüket múlt osztályok politikai uralmának megdöntése, a régi hatalom megdöntése; *b)* az új osztály politikai hatalmának megteremtése, új államhatalom létrehozása; *c)* a politikai és jogi intézmények régi rendszerének többé-kevésbé hirtelen összezúzása; *d)* a korábban uralkodó ideológia leküzdése, az új ideológia kifejlődése és megszilárdulása mint a társadalom uralkodó ideológiája; *e)* a régi felépítmény bizonyos elemeinek átalakítása és felhasználása.”

Engels: „...A materialista felfogás szerint a végső soron meghatározó mozzanat a történelemben: a közvetlen élet termelése és újratermelése. Ez azonban maga is megint kettős jellegű. Egyfelől a létfenntartási eszközöknek, a táplálkozás, ruházódás, lakás tárgyainak létrehozása, valamint az ehhez szükséges szerszámoké; másfelől magának az embernek a létrehozása, az emberi nem fenntartása. Azokat a társadalmi berendezkedéseket, amelyek közepette egy-egy meghatározott történelmi korszak és egy-egy meghatározott ország emberei élnek, a termelés mindkét fajtája megszabja ... Az emberi haladás összes nagy korszakai többé-kevésbé közvetlenül egybeesnek a létfenntartási források kibővítésének korszakaival. ... A modern proletárnak csak egy társadalmi osztállyal van közvetlenül dolga, amely ellenségesen szembenáll vele, kizsákmányolja őt: a tőkések, a burzsoák osztályaival.”

Marxista fogalomlexikon - a kommunista társadalmi-gazdasági alakulat két szakasza: a szocializmus az első vagy alacsonyabb, a kommunizmus a magasabb szakasz. A szocialista forradalom az uralkodás és alárendeltség magántulajdonon alapuló termelési viszonyait az együttműködés és a kölcsönös segítség viszonyaival váltja fel, s ezáltal felszámolja az ember ember általi kizsákmányolásának minden formáját.

*

A kapitalizmus nem működik kizsákmányolás nélkül!

A kapitalizmusban a tőkés jövedelmének alapja a proletárok kizsákmányolása és nem a saját munkájának eredménye. A tőkés a kizsákmányolást törvényesen, a termelőeszközének magántulajdonával, és a proletárok kiszolgáltatottságával tudja elérni; a polgári demokráciában törvényes az élőködés, ami káros és embertelen az emberisére nézve, akadályozza az öntudatos emberré válást; az öntudatos ember nem tűri a szolgaságot, az élőködést, az ezzel járó megaláztatást; a kapitalizmus erkölce azonban a szolgaság, az élőködés, ami a tőkések érdeke és ezért szükséges a proletároknak a hatalomból való kizárása, és ez a kapitalizmus keretében lényegesen, alapvetően nem javítható, mert kizsákmányolás nélkül nem lehet élőködni.

Marxista filozófia alapjai: „... Az erkölcs a társadalomnak abból a szükségletéből keletkezik, hogy szabályokkal irányítsa az emberek magatartását. ... Az osztálytársadalomban az uralkodó erkölcs a hatalmon levő osztály erkölce, amely (akárcsak a jog) védelmezi az adott társadalom alappilléreit. Az uralkodó erkölcsöt óvja a közvélemény és nevelési rendszer. A kizsákmányoló osztályok erkölcsét alátámasztja a vallás tekintélye, amely úgy tünteti fel az uralkodó osztály erkölcsi követelményeit, mint megszeghetetlen isteni parancsokat. Ezt az erkölcsöt az uralkodó osztályok az egyház, az iskola, a sajtó révén ráerőszakolják az egész társadalomra, amiben az elnyomott osztályok életfeltételei is közreműködnek. De éppen azért, mert az elnyomott osztályok és az elnyomó osztályok helyzete homlokegyenest ellentétes, a kizsákmányolók uralkodó erkölcsének ellensúlyozására az elnyomott osztályok kidolgozták a maguk erkölcsi elveit is, saját elképzeléseiket a jótett és a gonoszág, az igazságos és az igazságtalan, a jó és a rossz fogalmairól. Az erkölcs kérdéseinek elméleti kidolgozása (az *etika*) az osztálytársadalomban a filozófia feladatává vált.

... Az ellentmondások jellege, természete megszabja az ellentmondások megoldódásának sajátos útjait és módjait, a tárgyak fejlődésének sajátos törvényeit.

Az antagonisztikus ellentmondások az ellenséges társadalmi erők, érdekek, célok és tendenciák olyan ellentmondásai, amelyek az osztályok ellentétes életfeltételeiből, léteérdekeinek ellentétességéből fakadnak, és amelyeket rendszerint heves osztályharcban küzdenek le. ... A legerősebb és a legmélyebb a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak, különösen a burzsoázia és a proletáriátus antagonizmusa. ... Az antagonisztikus ellentmondások fejlődésének általános törvényszerűsége, hogy egészen addig növekednek és éleződnek, ameddig az ellentétes oldalak és tendenciák heves konfliktusba nem kerülnek egymással. Az antagonisztikus ellentmondásoknál rendszerint az a tendencia nyilvánul meg, hogy a fejlődés folyamatában nem csökkennek, nem enyhülnek, hanem ellenkezőleg, elmélyülnek és egyre élesebb

formát öltenek. Ebből erednek az antagonisztikus ellentmondások megoldódásának sajátos formái is: mivel léteznek olyan osztályok, amelyek körömszakadtáig védelmezik mindazt, ami régi, túlélte önmagát, és szembeszegülnek az új társadalmi rendszer megteremtésével — az antagonisztikus ellentmondásokat heves osztályharc, társadalmi forradalmak útján küzdik le.

A nem antagonisztikus ellentmondások, az antagonisztikusaktól eltérően, nem ellenséges erőknek, hanem olyan társadalmi erőknek és tendenciáknak az ellentmondásait fejezik ki, amelyeknek az ellentmondások mellett a fő, az alapvető kérdésekben közös érdekeik vannak.

Eltérrően az összes előző alakulattól, a szocialista társadalom egyik legfontosabb sajátossága, hogy fejlődésének ellentmondásai nem antagonisztikus jellegűek. ... az ellentmondások keletkezése és leküzdése útján végbemenő fejlődés általános dialektikus törvénye a szocializmusban sajátos formákban jelenik meg és érvényesül. ... Szocialista viszonyok közt e törvény érvényesülése legfontosabb vonásának azt kell tartanunk, hogy az ellentmondások itt az egész társadalom erkölcsi-politikai egységének alapján lépnek fel. A társadalom gazdasági, politikai és ideológiai érdekeinek és céljainak ez az egysége az elsődleges tényező, amely lehetővé teszi, hogy a szocialista társadalom fejlődése során keletkező bármely nehézséget és ellentmondást sikeresen megoldjunk a burzsoá társadalomra jellemző áldozatok és pusztító következmények nélkül. ... A társadalom egysége elősegíti az ellentmondások megoldását, az ellentmondások megoldása pedig még jobban megerősíti az egész társadalom egységét. ... a szocializmus viszonyai között óriási jelentőségre tesz szert a szocialista társadalom vezető erejének, a kommunista pártnak a tevékenysége, amely a fejlődés során felmerült ellentmondások idejében való feltárására és leküzdésére irányul.

Bármennyire különböznek is egymástól a nem antagonisztikus és az antagonisztikus ellentmondások, a nem antagonisztikus ellentmondások is harcban oldódnak meg, az újnak a régi ellen, az élenjárónak, a haladónak az elavult, a konzervatív, a megcsontosodott, a bürokratikus, az elmaradott ellen vívott harcában. ... Mindennemű ellentmondás kizárólag harc útján oldódik meg, csupán a harc formái változnak az ellentmondások jellegétől függően.”

✿

A tőkés jövedelme nem a munkálya eredménye!

Ha egy kapitalista termelő vállalkozásban az értéktöbblet (m) a proletárok munkájának az eredménye, akkor ehhez a tőkés (vállalkozó) a kizsákmányolással ingyen és törvényesen jut hozzá! A vállalkozó (tőkés) „munkálya” alapvetően a tőkéje befektetése és a hozamából az élőködés; (a proletár dolgozók - az értéket létrehozók - osztályharca tőkésekkel a tőkések élőködése miatt elkerülhetetlen és kiméetlen.) Az élőködéshez a tőkés „dolga” a termeléshez szükséges tényezők és a munkaerő megvásárlása; a termelés és az eladás szervezése; a dolgozó proletárok ellenőrzése, felügyelete, munkára sarkallása; a haszon megszámlolása; ez nem kis feladat, ehhez is munka szükséges, amit szintén proletárokkal, bér munkával el lehet végezteni, ami csak bérköltség; a kizsákmányolás eredményének a bezsebelése és elköltése már a tőkés dolga, ami az élőködés mellett a vállalkozás fejlesztése is a még nagyobb élőködésre. A közönséges rablás sem működik befektetés és munka nélkül, de az nem törvényes, ellenben a tőkés kizsákmányolással, ami szintén rablás, de törvényes. A tőkés vállalkozó, ha akar és szükséges „dolgozhat”, hogy legyen értéktöbblete; a kisvállalkozó általában dolgozik is, dolgoznia is kell, amíg kizsákmányoló tőkés nem lesz, de amint kizsákmányoló lesz, az értéktöbblete alapvetően már nem csak az ő munkája eredménye, éppen hogy nem, azt az általa megvásárolt munkaerő, a proletárok hozzák létre; csak így lehet hatékony az igazi fejlődő tőkés vállalkozás. Ha a tőkés vállalkozó jövedelme a kizsákmányolással szerzett értéktöbbletből származik, aminek alapja a termelőeszközének tulajdona, akkor az a haszon nem a „munkája” értéke, ami akkor is igaz, ha a tőkés a kizsákmányolás mellett „dolgozik”, nagyon okos, szorgalmas, emberségesen, felelősséggel vezet, irányítja vállalkozását, bérabszolgái sorsa a szívügye, de az mégiscsak rablás; és ez a rablás a kapitalizmusban törvényes és erkölcsös.

Marxista filozófia alapjai: „... úgy tűnik, hogy a kapitalista számára, aki az üzletbe tőkéjét meghatározott összegű pénz formájában fektette be, a profitot a pénz hozza, nem pedig a munkások, akik munkájukkal értéktöbbletet termelnek. A marxista politikai gazdaságtan a dolgok (az áruk, a pénz mint anyagi tárgyak) viszonyai mögött felfedte a kapitalizmus lényegét: az emberek társadalmi viszonyát a kapitalizmusban, a munkások tőkés kizsákmányolását.

... Amikor a termelési eszközök magántulajdonná válnak, nem maradhat velük minden ember azonos viszonyban, hanem egyenlőtlenség jön létre: egyeseknek több termelési eszközük van, másoknak kevesebb, ismét másoknak pedig egyáltalán nincsenek termelési eszközeik. Mivel azonban termelési eszközök nélkül nem lehet termelni, azok, akiknek nincs termelési eszközük, vagy csak nem alapvető termelési eszközökkel rendelkeznek, függő viszonyba kerülnek az alapvető termelési eszközök birtokosaival. A kapitalizmusban például a munkások, akiknek nincsenek termelési eszközeik, a tőkéseknek, a kevés földdel rendelkező parasztok pedig a földbirtokosoknak meg a kulákoknak kénytelenek dolgozni. Amikor a termelési eszközök társadalmi tulajdonban vannak, a munkások közvetlenül egyesülnek velük, mindenki munkához juthat, és mindenki kap egy bizonyos részt a társadalmi termékből. ... Mindegyik termelési mód igen fontos vonása a termelési eszközöknek a termelésben résztvevő emberek közötti elosztási formája, tehát egyúttal a munkások és a termelési eszközök egyesülésének meghatározott módja. „Bármilyen is a termelés társadalmi formája – hangoztatta Marx –, a termelés tényezői mindig a munkások és a termelési eszközök. De egymástól elválasztva egyik is, másik is csak lehetőség szerint az. Ahhoz, hogy egyáltalán termelni lehessen, egyesülniük kell. A társadalmi szerkezet különböző gazdasági korszakait éppen az a sajátos mód különbözteti meg egymástól, ahogyan ez az egyesülés megvalósul.” ... Ha a munkások úgy egyesülnek a termelési eszközökkel, hogy mind a kettő teljes egészében a rabszolgatartó tulajdonában van, akkor rabszolgatartó termelési módról van szó. Ha viszont a termelési eszközök és a munkások egyesülése úgy megy végbe, hogy a termelési eszközök birtokosa bérbe veszi a munkaerőt, akkor tőkés termelési módról van szó. A kommunizmusban a termelők közvetlenül egyesülnek az egész nép tulajdonában levő termelési eszközökkel, minden ember helyzete egyforma lesz a társadalomban, minden embernek egyforma lesz a viszonya a termelési eszközökhöz. ... Az embereknek a termelési eszközökhöz való viszonya határozza meg a társadalomban fennálló valamennyi többi viszonyt: az embereknek és a különböző társadalmi csoportoknak a termelésben elfoglalt helyét és szerepét, valamint kölcsönös viszonyait, tevékenységük kölcsönös kicserélési formáit, a termékek elosztási módjait. Így például a

tőkések, a termelési eszközök birtokosai rendelkeznek a vállalataikban megtermelt összes termékkel, a javakat létrehozó munkások viszont csupán munkaerejük értékét (s rendszerint azt sem teljesen) kapják meg munkabér formájában. A szocializmusban, ahol létrejött a termelési eszközök társadalmi tulajdona, nem fordulhat elő kizsákmányolás, s az elosztás a végzett munka szerint történik. A kommunista társadalomban, ahol egységes össznépi tulajdon lesz, kialakulnak a munka és az elosztás egyenlő feltételei, mindenki szükséglete szerint fog részesedni.”

✱

Vállalkozó szellem a kapitalizmusban

A **vállalkozó szellem** és képesség nem minden emberben van meg egyformán, ez az emberek egyik értékes tulajdonsága, de ettől még nem felsőbbrendű az ilyen képességű ember, ez alapvetően csak a termelésben, a munkamegosztásban egy munkakör, egy hasznos, értékes tulajdonság, amivel a kapitalizmusban embertelenül élnek, sőt visszaélnék és élősködéssé válik; a kapitalizmusban az értékpluszlet tőkések általi elsajátítása miatt nem lehet demokrácia a dolgozó embereknek; a vállalkozás képessége, a spekuláció, a jobboldaliság, a gátlástalanság, a kapitalizmus erkölce, működési módja elvezet az élősködésre, a diktatúrára, végülis a felsőbbrendűsége, önkényuralomra, ahol a jogállamiság is csak egy praktikus, törvényes forma az élősködés, a rabszolgaság korszerű megvalósítására.

A kommunista Kiáltvány: „...a kizsákmányolt és elnyomott osztály (a proletariátus) már csak úgy szabadíthatja fel magát az őt kizsákmányoló és elnyomó osztály (a burzsoázia) alól, ha egyidejűleg az egész társadalmat mindenkorra megszabadítja a kizsákmányolástól, az elnyomástól és az osztályharcoktól ... az emberiség egész története ... osztályharcok története volt, kizsákmányoló és kizsákmányolt, uralkodó és elnyomott osztályok küzdelmei ... , amelyen a kizsákmányolt és elnyomott osztály — a proletariátus — csak úgy érheti el felszabadulását a kizsákmányoló és uralkodó osztály — a burzsoázia — járma alól, ha egyidejűleg az egész társadalmat egyszer s mindenkorra megszabadítja minden kizsákmányolástól és elnyomástól, osztálykülönbségtől és osztályharcától. ...

... elsősorban a program taktikai részét kell szemügyre vennünk ... „A kommunisták nem külön párt a többi munkáspárttal szemben. Nincsenek az egész proletariátus érdekeitől elütő érdekeik. Nem állítanak fel külön elveket, hogy ezek kaptájára húzzák a proletármozgalmat. A kommunisták a többi proletárpárttól csak abban különböznek, hogy egyrészt a proletárok különböző nemzeti harcaiban az egész proletariátus *közös, a nemzetiségtől független* érdekeit hangsúlyozzák és érvényesítik, másrészt abban, hogy a proletariátus és a burzsoázia között folyó harc különböző fejlődési fokain mindig az *összmozgalom érdekét* képviselik. A kommunisták tehát a *gyakorlatban* minden ország munkáspártjainak leghatározottabb, szüntelen továbbhaladásra ösztökélő részét alkotják; az *elmélet terén* a proletariátus többi tömegével szemben az az előnyük, hogy világosan látják a proletármozgalom feltételeit, menetét és általános eredményeit.”

Marxista filozófia alapjai: „... A proletariátus osztályharcának végső célja az osztályok antagonizmusára épülő kapitalista társadalom megsemmisítése és az osztály nélküli, kommunista társadalom létrehozása.

A társadalomnak a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak osztályára szakadása azonban csupán addig volt történelmileg szükségszerű, ameddig a társadalmi munka termelékenysége viszonylag kicsiny volt, ameddig a társadalmi munka nem volt képes kielégíteni a társadalom valamennyi tagjának elsőrendű szükségleteit. A fejlett kapitalizmus korában a termelőerők hatalmas arányú növekedése megteremtette annak feltételeit, hogy „az osztálykülönbségek megszüntetése igazi és maradandó haladás lehet, anélkül, hogy vesztéglést vagy még visszaesést is idézne elő a társadalmi termelési módszerben”. Első ízben ebben a korszakban estek egybe az osztálykülönbségek és az osztályok közti egyenlőtlenség megszüntetésére kiadott felhívások a gazdasági haladás követelményeivel, az objektív szükségszerűséggel. A modern termelőerők megkövetelik a termelési eszközök magántulajdonának felszámolását és társadalmi tulajdonának létrehozását. Ez pedig a kizsákmányolás megszüntetésének alapfeltétele.

A társadalom fejlődése tehát létrehozta az anyagi előfeltételeket a munkamegosztás régi formáinak és a társadalom ezzel kapcsolatos osztályokra oszlásának megszüntetésére, sőt ezt szükségszerűvé is tette. Amint annak idején az osztályok kialakulása haladó jelenség volt, korunkban az osztályok megszüntetése vált a történelmi haladás feltételévé. Az osztályok felszámolása a termelési eszközök magántulajdonának felszámolása alapján megy végbe, s a társadalom szociális, gazdasági és erkölcsi megújodását hozza magával, mert véget vet a javak felhalmozási vágyának, a gyűlölködésnek, az önzésnek és az osztálytársadalom egyéb bűneinek.

✱

A felsőbbrendűség

Az ember társadalmi hasznosságát, értékét az általa a munkamegosztásban végzett hasznos munkával (tevékenységgel), az érte kapott jövedelmével mérhetjük le. Ezt néha nem könnyű mérni, de csak a példa kedvéért egy próba. A kapitalizmusban az általános értékmérő a pénz és tételezzük fel, hogy ezzel az ember társadalmi értékét, értékességét meghatározhatjuk a jövedelme alapján. Egy átlagos munka értéke mondjuk 1-10 millió pénz évente. Egy vállalkozó tőkés jövedelme (jellemzően nem a munkája alapján) mondjuk 100-1000 millió vagy még sokkal több pénz évente. A jövedelemkülönbség a munkával és a vállalkozásból szerzett jövedelem között 100-10 000 szerez pénz lehet, ami így az ember társadalmi értékét, értékességét, fogyasztóképességét, a társadalomban elfoglalt helyét is kifejezi. Tehát ezek alapján akár 10 000 szer (a valóságban ez lehet 1, sőt 100 milliárd is) értékesebb lehet az egyik ember a másikhoz képest a kapitalizmusban a jövedelme alapján; ez az alapja a társadalmi osztályoknak – tőkés, proletár. Ez közelít az ember és a kutya közötti különbségre, így eszerint a tőkést valójában felsőbbrendűként kell értelmezni, mint egy „Istent”, a proletárok gazdáját. Lehet egyenlőség az ember és Isten között? Lehet demokrácia az Isten és az ember között?

Lehet demokrácia az ember és kutyája között? Ilyen a kapitalizmus! Ezért válik felsőbbrendűvé a kizsákmányoló, élősködő tőkés! A kapitalizmusban nem lehetséges egyenlőség és demokrácia a tőkés „Isten” és a proletár ember között, hasonlóan, mint az ember és kutyája között! A kapitalizmusban valójában a tőkés felsőbbrendű „ember”-ként él, vagy Isten(?) a proletárokhoz képest, pedig csak egyszerűen élősködő, a proletárok munkájával létrehozott érték az eltulajdonítója. Ennek a felsőbbrendűségnek a megvalósításához mindenképpen szükséges a diktatúra, mégpedig totális mértékben. Ez minősítheti az égi Isten és a földi isten imádatát, valójában ezért van szükség az Istenre. De mi szüksége van az embereknek, a dolgozóknak az ilyen istenre? Mert különben dühbe jönnek! **Petőfi Sándor:** „...Jegyezd vele az égre Örök tanúságul: Habár fölül a gálya, S alul a víznek árja, Azért a víz az úr!”

Marxista filozófia alapjai: „... Ha a különböző osztályokhoz — például a kapitalista társadalomban a burzsoáziához és a proletariáthushoz — tartozó embereket összehasonlítjuk egymással, láthatjuk, hogy életfeltételeik, foglalkozásuk, nézeteik, szokásaik és törekvéseik tekintetében egyaránt különböznek. ... a gyáros és a munkás közti különbségek nem egyéni képességeik, hanem társadalmi helyzetük különbözőségét fejezik ki. ... az egyes egyének attól függően tudják kifejleszteni képességeiket, hogy melyik osztályhoz tartoznak ... A tőkés urak többsége köztudomásúan egyáltalában nem tartozik a legtehetségesebb emberek közé. Ahhoz, hogy elfoglalják helyüket az életben, elegendő, ha tőkéjük van, tőkéjükkel meg tudják vásárolni, szolgálatukba tudják állítani mások tehetségét és képességeit. ... Az osztálykülönbségek alapja az emberek anyagi, gazdasági életfeltételeiben keresendő ... Az osztályok léte objektív, független attól, hogy tudatosítják-e ezt az emberek vagy sem; az emberek osztályöntudata csupán társadalmi létfeltételeiknek, gazdasági helyzetüknek többé-kevésbé világos visszatükröződése. ... Az egyes osztályok tehát azért részesülnek más-más módon és különböző arányban a társadalmi gazdagságból, mert más és más a viszonyuk a termelési eszközökhöz, mert különböző helyet foglalnak el a társadalmi termelésben. Ebből következően, nem a termékek elosztásának módja, hanem a termelési mód idézi elő a társadalom osztályokra tagozódását, s határozza meg az osztályok közti különbségeket. ... Marx megjegyezte: „A tőkés nem azért tőkés, mert ipari vezető, hanem azért lesz ipari parancsnok, mert tőkés. A főparancsnokság az iparban a tőke velejárója lesz, mint ahogy a hűbéri időkben a főparancsnokság háborúban és bíráskodásban a földtulajdon velejárója volt.” ... Az osztályok közti különbségeket mindenekelőtt a termelési eszközökhöz való viszonyuk, s ennek következtében a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük különbsége okozza. ... a társadalom osztályokra tagozódásának lényegét jellemzik, Lenin a következő meghatározásban általánosította: „Osztályoknak az emberek olyan nagy csoportjait nevezik, amelyek a társadalmi termelés történelmileg meghatározott rendszerében elfoglalt helyük, a termelési eszközökhöz való (nagyraosztott törvényekben szabályozott és rögzített) viszonyuk, a munka társadalmi szervezetében játszott szerepük, következésképpen a társadalmi javak rendelkezésükre álló részének megszerzési módjai és nagysága tekintetében különböznek egymástól. Az osztályok az emberek olyan csoportjai, amelyek közül az egyik eltulajdoníthatja a másik munkáját, annak következtében, hogy a társadalmi gazdaság adott rendszerében különböző a helyzetük.”

*

Önkényuralom kialakulása

A kapitalizmusban a tőkések érdekében törvényes a kizsákmányolás, melynek törvényes alapja a polgári demokráciában a termelőeszközök magántulajdona és a proletárok bérabszolgáltatása, ami lehetőség és jog az élősködésre; ez a kapitalizmus erkölce, amit a kapitalista állam garantál. A kizsákmányolás a proletárok kárára történik a tőkések politikai-gazdasági és pénzügyi hatalmával, a törvény erejével, jogi eszközökkel, a kapitalista állam teljes lehetőségével, amihez valamilyen formájú diktatúra mindenképpen szükséges, mégha az „csak” a proletár agyak manipulálása is, ami „csak” szélhámosság(?); a proletárok számára a demokrácia a polgári demokráciában csak formális, csak a szabadság látszata, mert elsősorban és általánosságban a szolgává válás szabadsága, mert a proletárok valóságos hatalomnélkülisége az valójában diktatúra. A tőkések között a konkurencia miatt, a harc az elsőségért világméretekben is folyik; a tőke a végtelenségig koncentrálódik és centralizálódik akár a másik megsemmisítése árán is, kockáztatva akár az emberiség kipusztulását.

A totális politikai hatalom és a termelőeszköz így egyre kevesebb tőkés kézben koncentrálódik; ez a kapitalizmusban minden (valójában hazug) törekvés ellenére sem akadályozható meg; és ez a valóságban **önkényuralom** a föld népei felett; még akkor is, ha formálisan demokrácia és jogállam van; a tőkések nem választással kerülnek hatalomra; a nép a totális tőkés hatalom birtokában reálisan csak a tőkések képviselőit választja és választhatja; azt, hogy ki élősködjön felette; bár valójában még ezt sem a nép dönti el, ez a háttérben a kizsákmányolók egymás közötti harca, ami a nép felé csak pankráció. A kizsákmányolás, élősködés, szolgaság, ami a kapitalizmus erkölce undorító, embertelen antidemokratikus; a jobboldali, felsőbbrendű erkölcs megalázó az emberiségre, ezt meg kell haladni, mert kipusztulással fenyegeti az emberiséget és már totális világméretű diktatúrává, önkényuralommá alakult.

Marxista filozófia alapjai: „... Mindaddig, amíg megmarad a termelési eszközök magántulajdona — hangoztatta Lenin —, a legdemokratikusabb burzsoá köztársaság is elkerülhetetlenül a burzsoázia diktatúrája, a többség elnyomására szolgáló gépezet marad. E gépezet felépítése olyan, hogy a dolgozó tömegeket távol tartja a politikai életben, az állam kormányzásában való döntő részvételtől.

... A választások demokratikus rendje önmagában még nem változtatja meg az állam osztálylényegét, nem teszi az államot a többség hatalmának eszközévé. Ha a termelési eszközök a tőkések kezében vannak, ha a kapitalisták megőrzik gazdasági és politikai hatalmukat, akkor bármilyen törvény — még azok is, amelyeket a dolgozók nyomására hoztak — a dolgozók érdekei ellen fordítható.

... Bármilyen törvényeket hozzanak is, a burzsoá társadalom uralkodó kisebbsége biztosítja érdekeinek védelmét a végrehajtó hatalom gépezete révén, amely ténylegesen független a lakosság által választott parlamenttől. A végrehajtó hatalom gépezete olyan hivatalnokokból áll, akik nem kötelesek beszámolni a választóknak; ezek kiváltságokkal rendelkező kasztot alkotnak, amelyet összes életfeltételei a

burzsoáziához kötnek. Ez a hivatalnoki és katonai apparátus dönti el az államügyeket, míg a parlament teljes egészében fecsegők természetlen gyülekezetévé fajul.”

Közgazdasági kislexikon – Tőke centralizációja — a tőke növekedése annak eredményeképpen, hogy több tőke egy tőkévé egyesül, vagy a nagy tőkék elnyelik a kis tőkéket. A tőke centralizációja a konkurenciaharc következménye; e harc közben a versenyképtelen közép- és kistőkéket elnyelik a nagytőkések vagy egyesüléseik. A tőkecentralizáció egyik formája részvénytársaságok alapítása, amelyeknek szervezése azt jelenti, hogy sok tőke egyesül, s ezzel feladja egyéni önállóságát. A tőke centralizációja az imperializmus korában arra vezet, hogy a tőke döntő része a vezető monopóliumoknál összpontosul, amelyek azután maguk alá rendelik a burzsoá államot is.

Közgazdasági kislexikon – Tőke koncentrációja - a tőke nagyságának növekedése az értéktöbblet felhalmozása, vagyis az értéktöbblet egy részének tőkévé való átváltoztatása révén. Adott kizsákmányolási ráta mellett az értéktöbblet tömege az egyidejűleg alkalmazott munkások számával arányosan növekszik, az alkalmazott munkások száma pedig a tőke nagyságától függ. A tőke koncentrálására ösztönöz egyebek közt a tőkésék profithajszája. A konkurencia szintén a tőke koncentrációjára sarkall, mert minél nagyobb az egyéni tőke, annál több lehetősége van birtokosának, hogy győzzön a konkurenciaharcban. A profitráta csökkenő tendenciájának törvénye ugyancsak a tőke koncentrálására készíti a tőkéseket. A tőkésék a profit tömegének növelésével igyekeznek ellensúlyozni a profitráta csökkenését; a profit tömege pedig egyebek közt a tőke nagyságának növelésével is gyarapítható. A tőke koncentrációja és centralizációja megteremti a termelés koncentrációjának feltételeit. Ezek a folyamatok fejlődésük magas fokán elvezettek a monopóliumok kialakulásához. A monopóliumok imperializmus korabeli uralma pedig gigászi módon meggyorsítja a tőke koncentrációját. A tőke koncentrációjának a monopóliumok uralmának bázisán végbemenő fokozódása kiélezi a kapitalizmus ellentmondásait, meggyorsítja a szocializmus anyagi feltételeinek érlelődését.

*

Önkényuralom helyett demokrácia!

Az emberiség életfeltételeinek ellenőrzése az emberiség feladata és nem az élőlétködké, nem a tőkéséké, nem az önkényuralkodóké; a kapitalizmusban viszont a totális diktatúra kialakulása törvényszerű és elkerülhetetlen; így működik, ezt a kapitalista gazdasági-politikai modell törvényei meghatározzák; nem lehetséges demokratikus kapitalizmus. A kapitalizmus = tőkés kizsákmányoló + proletár bérabszolga, csak így működik, ez nem lehet demokratikus, ez diktatúra. A kapitalista fejlődés végeredménye totális földmértű diktatúra, **önkényuralom**.

Marxista filozófia alapjai: „... A fejlett tőkésországok mai burzsoáziája, amely régóta reakciós, népellenes erővé vált, továbbra is arra törekszik, hogy önös osztályérdekeit az egész nép érdekeinek tüntesse fel, s politikáját és ideológiáját olyannak ábrázolja, amely az egész nemzetet képviseli. A mai burzsoá ideológusok álszent módon dicshimnuszokat zengenek a tőkés rendről és a burzsoá államról, különféle elméleteket és mítoszokat gyártanak, amelyek igazolják a „kiválasztottak” hatalmát a nép felett, vagy az osztályantagonizmust takargatják. Az uralkodó osztályok politikai és eszmei területen tanúsított képmutatása annál nagyobb lesz, minél inkább összeomlanak uralmának alapjai, és minél inkább összeütköznek érdekei a nép, a társadalom érdekeivel. A mai burzsoázia a szabadságról és az egyenlőségről, az erkölcsről, a demokráciáról hangoztatott szívalmokokhoz folyamodik, hogy elpalástolja a tőkés monopóliumok valóságos uralmát. A „szabad világ” cégére mögött a kizsákmányolás és a jogfosztottság, a politikai reakció és a militarizmus világa húzódik meg.”

A föld sokmilliárd emberét nem könnyű tartósan önkényuralom alatt tartani, ehhez nem lesz elegendő a totális agymosás és a totális katonai, rendőri, jogi hatalom; az agymosók és a katonák, a rendőrök, a jog emberei is jellemzően proletárok; a fontosabb hatalmi pontokon jól megfizetett bérabszolgák vannak, akiknek érdeke a tőkés uralom; a kapitalizmus fejlődése eléri, (sőt talán már el is érte) a tőkésék számára az emberiség többségének feleslegességét, ezért a tőkésék érdekében az elpusztításának szükségességét, mert félnek, hogy a „sok lúd disznót győz”; ezt a kapitalizmus nem kerülheti el; változni kell vagy kihal az emberiség; a totális kapitalista diktatúra az emberiség felett nem megoldás; csak a dolgozó emberiség demokráciája lehet az emberiség jövője.

Marxista filozófia alapjai: „A kapitalizmus, valamint a proletariátus és a burzsoázia osztályharca minden más alakulatnál jobban felfedte azokat az ellentétes anyagi érdekeket, amelyeken valamennyi osztálytársadalom antagonizmusa nyugszik. ... a társadalmi fejlődés fő mozgató erői nem az ész és nem az eszmék, hanem az anyagi szükségletek és az anyagi javak termelése. ... Marx és Engels kimutatta, hogy a természethez hasonlóan, a társadalom fejlődésében is objektív, az emberek tudatától és akaratától független törvények hatnak.

... a kapitalista országok parlamentáris köztársaságának lényege a burzsoázia diktatúrája, azé az osztályé, amely meghatározza a burzsoá társadalomban fennálló politikai hatalom jellegét Ez a lényeg abban táruul fel, abban nyilvánul meg, hogy a politikai hatalom minden szervét a burzsoázia tartja a kezében, és minden állami intézmény a burzsoázia uralmának megszilárdítását szolgálja. A burzsoázia diktatúrájának egyes megnyilvánulásai változóak, de változatlan marad a tőkés társadalom államhatalmának lényege — a burzsoázia diktatúrája.

... A természetben vak, tudattalan erők hatnak egymásra, az általános törvények pedig ezeknek az erőknek kölcsönhatása révén nyilvánulnak meg. A természetben nincsen tudatos cél. A társadalom a tudattal bíró és célokat kitűző emberek tevékenysége következtében fejlődik. Az ember nem pusztán jelenlétével okoz változásokat a természetben, hanem munkájával állítja a maga szolgálatába a természetet. ... Azok a célok, amelyeket az ember gyakorlati tevékenységében maga elé tűz, megfelelhetnek vagy ellentmondhatnak az objektív világ törvényszerűségeinek. Az ember annak arányában állít maga elé egyre helyesebb és tudományosan megalapozott célokat, ahogyan mind pontosabban megismeri a természet és a társadalom törvényeit. ... A proletariátus például forradalmi harcának céljával a kapitalizmus megdöntését és az igazságos rend, a kommunizmus létrehozását tűzi ki. A proletariátus osztályharcának célja okságilag feltételezett, a társadalmi fejlődés megismert objektív törvényszerűségeiből fakad. ... Ha az ember céljai az anyagi világ megismert fejlődési törvényeiből fakadnak, akkor az illető célok elérése érdekében kifejtett gyakorlati tevékenység sikeres. A törvények ismerete emellett lehetővé teszi, hogy az ember előre lássa a folyamatok természetes menetébe való tevékeny beavatkozásának mind közeli, mind távoli következményeit. Ha viszont az ember céljai csupán külső, nem lényegi összefüggések ismeretére épülnek, a gyakorlati tevékenység sikertelen lehet. A helyes, tudományos célkitűzés, valamint a cél megvalósítását szolgáló eszközök helyes megválasztása lehetővé teszi, hogy az emberek az objektív törvényeket a természeti és társadalmi erők feletti uralom elérésére használják fel.”

A burzsoázia kora, írta **Marx és Engels** a „**Kommunista Kiáltványában**, „egyszerűsítette az osztályellentéteket”; „a vallási és politikai illúziókba burkolt kizsákmányolást, a nyílt, szemérmetlen, közvetlen, szívós kizsákmányolással váltotta fel”.

*

Bérrabszolgaság

A kapitalizmusban - a polgári demokráciában - a szabad proletár nem rendelkezik az életben maradáshoz szükséges termelőeszközökkel, csak a munkaerejével; emiatti kényszerből az életben maradásáért kénytelen eladni a munkaerejét ($v =$ változó tőke) bér ellenében a tőkésnek, és ettől lesz **bérrabszolga**; a tőkés a megvásárolt munkaerőt (embert) felhasználja az árutermelő munkafolyamatban saját hasznára ($m =$ értékplusz) elősködés céljából. Ha a termelésben a tőkés és a bérrabszolga közötti szerződés a munkamegosztásban szükséges munka alapján történne, akkor nem a tőkésé lenne az értékplusz, amit, tőkés, mint parazita elősködő elhenyél, hanem a társadalom, a dolgozók érdekét szolgálná. Mivel a tőkés jövedelme a proletárok kizsákmányolásából származik, így a munkaszerződés magában foglalja a tőkés rablását is, természetesen törvényes alapokon, a polgári demokrácia szabályai szerint; a magántulajdon (a termelőeszközök tőkés tulajdona) szentségének sérthetetlensége alapján. Az emberi jogok nyilatkozat szerint viszont a szolgaság minden formája tilos, így a bérrabszolgaság is, de enélkül a kapitalizmus nem működik.

Közgazdasági kislexikon – Proletariátus — a tőkés társadalom bémunkásainak osztálya, amely a termelési eszközök tulajdonától megfosztva kénytelen a tőkésnek eladni munkaerejét. A proletárok osztálya a *tőkés termelési mód* létrejöttével együtt alakul ki. A proletariátus a tőkés társadalom két fő osztályának egyike. A proletariátus: kizsákmányolt osztály; kizsákmányolásának alapja a termelési eszközök tőkés magántulajdona. A proletariátus tőkés kizsákmányolása kibékíthetetlen ellentéteket idéz elő a proletariátus és a burzsoázia között, s osztályharcra vezet.

Kommunista Kiáltvány: „... A bémunka átlagos ára a munkabér minimuma, azaz azoknak a létfenntartási eszközöknek az összege, melyek szükségesek ahhoz, hogy a munkást mint munkást életben tartsák. Amit tehát a bémunkás a maga tevékenységével elsajátít, az pusztán arra elég, hogy csupasz életét újratermelje.”

Napi 700 milliárddal (Ft. - 2,5 milliárd \$) nő a leggazdagabb emberek vagyona ... Az Oxfam adatai szerint a világ 26 leggazdagabb emberének kezében annyi pénz van, mint a 3,8 milliárd legszegényebb földlakó összvagya. - index.hu 2019

Marxista filozófia alapjai: „... Az osztályharc az osztálytársadalmak törvényszerűsége, és fejlődésük mozgatóereje. Az osztálytársadalmak történelmi mozgásának Marx és Engels által feltárt nagy törvénye így hangzik: minden történelmi harc, akár politikai, akár vallási, filozófiai vagy más ideológiai téren játszódik le, valójában csak a társadalmi osztályok harcának többé-kevésbé világos kifejezése, s hogy ezeknek az osztályoknak a létezését és ezzel összeütközéseiket is viszont gazdasági helyzetüknek a fejlődési foka, termelésüknek a módja és az ezáltal megszabott cseréjüknek a módja szabja meg.” ... Az osztályharc a társadalmi élet valamennyi területén megnyilvánul. Az osztályok harcot vívnak gazdasági érdekeikért — az anyagi javak termelésében és elosztásában elfoglalt helyükért és szerepükért. S mivel az uralkodó osztályok érdekein az állam örködik, a gazdasági érdekek pedig a politikában, az osztályok politikai érdekeiben jutnak koncentrált formában kifejezésre, ezért az osztályok harca, amely kezdetben a gazdaság területén bontakozik ki, áttérjed a politikára is, a politikai hatalomért vívott harccá nő át. Az államformák, a politikai rendszerek megváltozása mindig a harc folyamán kialakult osztály-erőviszonyok megváltozásának következménye. S az osztálytársadalom szellemi életében — az erkölcsi, vallási, politikai és egyéb eszmék harcában — végső soron mindenkor a különböző osztályok helyzete, gazdasági érdekeik tükröződnek.

... Nézzük a jogot, a jogi viszonyokat, vagyis a *jogi felépítményt*. Minden társadalomban uralkodó *jog* elsősorban a tulajdonviszonyokat rögzíti. Ez a vagyonjog vagy tulajdonjog szerepe. Az államjog és a tulajdonjog az egész társadalomra nézve kötelező törvények és jogi normák megalkotása révén az adott osztály gazdasági és politikai uralmát rögzíti. Az uralkodó osztály az államhatalom felhasználásával életbe lépteti a maga törvényeit és rendjét, létrehozza azokat az intézményeket vagy szervezeteket (katonai, bírói, büntetés-végrehajtói, ideológiai intézmények vagy szervezetek), amelyek örködnek az uralkodó osztály számára előnyös törvények és rend betartásán. ... Nézzük például a politikai pártot. A párt az osztály élenjáró része, és az osztály érdekeit védelmezi: a pártba olyan emberek tartoznak, akiket a társadalom gazdasági rendje által létrehozott, meghatározott osztályok érdekei, eszméi és céljai vezérnek. Így például a kommunista pártnak, a munkásosztály élcsapatának ideológiai alapja a marxizmus—leninizmus tanítása; minden kommunista pártot egységes program, elmélet és taktika, az akarat és a cselekvés egysége forraszt egybe; a párt tagjai közti viszonyok ideológiai jellegűek, de a kommunista párt nem jöhetett volna létre, nem állhatna fenn és nem harcolhatna, ha nem léteznék a munkásosztály. ... A marxizmus a társadalmi viszonyok összességének tudományos, materialista szemléletével kimutatta, hogy „a társadalmi viszonyok anyagi és ideológiai viszonyokra oszlanak. Ez utóbbiak csupán felépítményét jelentik az előbbieknek...” Az anyagi viszonyok az *elsődlegesek*, a *meghatározók*, az ideológiai viszonyok pedig belőlük leszármazottak.”

*

A pénztőkés ragadozók

A pénzzel vállalkozó tőkések a csúcsragadozók a kizsákmányolásban, elősködésben; termelni, értéket létrehozni csak munkával lehet, nem pedig spekulációval, a pénztőkés azonban a spekuláció nagymestere; a pénz önmagában termék nélkül nem ér semmit (kivéve a nemesfémek, kincsek, amit persze nem lehet megenni és előállításuk a felhasználásra a munka terméke); a pénz nem tud dolgozni, ehhez dolgozó ember, szerszám és gép kell; az árutermelésben a pénz szükséges; a pénz legfontosabb feladata az értékmérés; pénzt a pénztőkés a spekulációra is használják elősködés, kizsákmányolás céljából (sőt elsősorban az elősködésre), nem csak az

elvégzett munka mérésére, a termelés, a forgalom, a kereskedelem finanszírozására, a felhalmozásra, a gazdaság működtetésére, ami alapfeladata lenne az árutermelésben. A kapitalizmusban azonban csak így lehetséges!

Pénz funkciói – értékmérő, forgalmi eszköz, kincsképzés eszköze, fizetési eszköz, világpénz (az arany) ... A pénz szerepe a kapitalizmus fejlődésével lényegesen megváltozik. A pénz átalakul tőkévé, a meg nem fizetett idegen munka elsajátításának eszközévé, a kizsákmányolás eszközévé. A pénz: a tőke legáltalánosabb formája, noha a munkások és az egyszerű árutermelők kezében egyszerűen pénzként funkcionál. - **Közgazdasági kislexikon**

Totális föld méretű diktatúra (fasizmus): ... néhány szupergazdag bank, melyek a világ vagyonának jelentős részével rendelkeznek: JP Morgan, Wells Fargo, Bank of America, Citigroup, Goldman Sachs, U.S. Bancorp, Bank of New York Mellon és Morgan Stanley. ... A világ 13 leggazdagabb családja áll az összes nagy cég mögött ... a vállalatok összesen 10 tulajdonosra, befektetőre vezethetők vissza. ... rendelkeznek a világ népének vagyon tartálékának közel 96%-val. ... Az alábbi négy cég pedig az, amihez az összes szál befut, és melyek pénzügyi döntéseket hozva gyarapodnak évről-évre, miközben a világ egyre inkább elszegényedik: BlackRock, State Street, Vanguard, és Fidelity. Ez a 4 nagy vállalat elérte mára azt, hogy nincs olyan szeglete a világban, ahol nem tudnának hatást gyakorolni, nem tudnak pénzügyi megfélemlítő erőt gyakorolni. ... A Nagy Négyest a szupergazdag családok tagjai irányítják, mint a Rothschildek, és Rockefeller leszármazottak. ... A világhatalmi elit addig nem fog nyugodni egyesek szerint, míg el nem érik azt az ideális állapotot, amikor ez a szupergazdag dinasztia fog majd a megmaradt kevesek felett uralkodni. - avilagtitkai.com

Marxista filozófia alapjai: „... A kizsákmányoló osztályoknak a tömegekkel szemben érzett gyűlölete már a XIX. században cinikusan kifejezésre jutott Nietzsche reakciós filozófiájában. Nietzsche dicshimnuszokat zengett a „felsőbb rendű emberről” a bestiális emberről, aki lábbal tiporja mások jogait, s erőszakon, gyilkosságon át jut hatalomhoz és gazdagsághoz. Nietzsche lenézte a népet; szerinte a nép olyan haszontalan anyag roncsainak tömege, amelynek talaján megszületik a „felsőbb rendű ember”. Nem csoda, hogy az olasz és a német fasizmus felverte magát ezzel a reakciós ideológiával, amelyet a gyilkosok bandájának kinevelésére használt fel. ... Gobineau, Lapouge, Houston Chamberlain fajelméletei, amelyeket a hitleristák felhasználtak, úgy ábrázolják a dolgozó tömegeket, mint alacsonyabb rendű fajt, a társadalom kizsákmányoló felső rétegét pedig mint „elitet”, mint válogatott, tiszta, felsőbb rendű uralkodó fajtát. A szociáldarwinisták beállításként a dolgozók a „balszerencsések csapatát” alkotják, akik biológiailag nem teljes értékűek, és ezért vereséget szenvednek a létért folyó küzdelemben. Az amerikai „business” szolgalelkű történészei (Allan Nevins és mások) úgy ábrázolják a tömegeket, mint ballasztot, amely sok gondot okoz a „jótevőknek”: a Rockefellereknek, a Morganoknak, a Fordoknak és a monopoltőke egyéb mágusainak, akik ezeknek a történeteknek a leírásában az Egyesült Államok előrehaladásának hősei. ... A reakciós burzsoázia ideológusai a szocialista demokráciát, a dolgozók többségének hatalmát lenézően úgy emlegetik, mint a „mennység demokráciáját”, a monopoltőke, a fináncoligarchia diktatúráját, a maroknyi milliárdos hatalmát viszont úgy ábrázolják, mint a „minőség demokráciáját”. Mindezeknek az elméleteknek osztályértelme abban foglalható össze, hogy különböző módon igyekeznek megindokolni és igazolni a tömegek elnyomását, a politikai élettől való távoltartását s a hatalom megtartását a kizsákmányoló osztályok és felső rétegük kezében. ... A szocialista forradalmak letaszították trónjukról mindezeket az elméleteket. A gyakorlat megcáfolhatatlanul bebizonyította, hogy a forradalmi marxista párt vezette dolgozó tömegek nemcsak arra képesek, hogy megdöntsék a kizsákmányolókat, hanem arra is, hogy a kizsákmányoló osztályok nélkül felépítsék az új, szocialista társadalmat, irányítsák az államot és a népgazdaságot, építsék az új kultúrát.”

A kereskedő tőkés ragadozók

Engels: „...Azzal az ürtüggyel, hogy leveszi a termelők válláról a cserével járó fáradságot és kockázatot, hogy termékeik kelendőségét távoli piacokra kiterjeszti és ezzel a népesség leghasznosabb osztályává válik, kialakul egy parazitákból álló osztály, igazi társadalmi élősdiek osztálya, amely nagyon csekély tényleges teljesítményei béreként leföldözi a hazai és az idegen termelés színe-javát, nagy hamar roppant vagyonra és megfelelő társadalmi befolyásra tesz szert és éppen ezért a civilizáció időszakában mind nagyobb tiszteletrre és a termelés feletti mind nagyobb uralomra hivatott, míg végül maga is világra hoz valamit, ami saját terméke: az időszakos kereskedelmi válságokat.”

A kommunista párt kiáltványa: „... „A kereskedelmi válságokban rendszeresen megsemmisül nemcsak az előállított termékeknek, hanem a már létrehozott termelőerőknek egy nagy része is. A válságokban olyan társadalmi járvány tör ki, melyet minden előbbi korszak képtelenségnek tekintett volna — a túltermelés járványa. A társadalom hirtelen a pillanatnyi barbárság állapotába esik vissza; mintha valami éhínség, általános megsemmisítő háború megfosztotta volna minden létfenntartási eszköztől; az ipar, a kereskedelem mintha megsemmisült volna, és miért? Azért, mert a társadalomnak túlsok a civilizációja, túlsok a létfenntartási eszköze, túlsok az ipara, túlsok a kereskedelme. A társadalom rendelkezésére álló termelőerők már nem a polgári civilizáció és a polgári tulajdonviszonyok előmozdítására szolgálnak; ellenkezőleg, túl hatalmasokká lettek e viszonyok számára, e viszonyok gátolják őket; és mihelyt ezt a gátat leküzdik, az egész polgári társadalomban zavart támasztanak, veszélyeztetik a polgári tulajdon létezését. A polgári viszonyok túl szűkké válnak ahhoz, hogy befogadhasák az önmaguk által létrehozott gazdagságot. — Hogyan küzdi le a burzsoázia a válságokat? Egyrészt úgy, hogy kénytelen megsemmisíteni a termelőerők nagy tömegét; másrészt úgy, hogy új piacokat hódít meg, és alaposabban aknázza ki a régiéket. Tehát hogyan? Úgy, hogy még egyetemesebb, még hatalmasabb válságokat készít elő és a válságok elhárításának eszközeit csökkenti.

... A fegyverek, amelyekkel a burzsoázia a feudalizmust leterítette, most maga a burzsoázia ellen fordulnak.

De a burzsoázia nemcsak kikovácsolta a fegyvereket, amelyek halálát okozzák; megszülte azokat a férfiakat is, akik e fegyvereket forgatni fogják — a modern munkásokat, a *proletárokat*.

Amilyen mértékben a burzsoázia, azaz a tőke fejlődik, ugyanolyan mértékben fejlődik a proletariátus, a modern munkások osztálya, akik csak addig élnek, amíg munkát kapnak, és akik csak addig kapnak munkát, amíg munkájuk a tőkét gyarapítja. Ezek a munkások, akik darabonként kénytelenek eladni magukat, éppen olyan áruk, mint minden egyéb kereskedelmi cikk, s ezért éppúgy ki vannak téve a konkurencia minden viszontagságának, a piac minden ingadozásának. ... a munkás okozta költségek szinte kizárólag a megélhetéséhez és faja fenntartásához szükséges létfenntartási eszközökre korlátozódnak. De az áruk ára, tehát a munka ára is egyenlő termelési költségeivel.”

*

Lét határozza meg a tudatot

A kapitalizmusban a kizsákmányolás hasonlatos a farkas és a bárány viszonyára. A tőkés a farkas ragadozó, a proletárok a bárányok. Nem azért vannak a bárányok, hogy a farkas jóllakhasson, de megeszi őket, ez az

állatvilág törvénye. A ragadozó kapitalista „farkasok” élőködnek a proletárokon, „a bárgyú bárányokon”, miközben azok tűnnek „bégetnek” elégedetten - amíg van mit enni, „legelni”. Megérdemlik sorsukat a proletárok!(!), akik emberek. Sőt a proletár „bárányok” imádatlansággal néznek fel az élőködő kapitalista ragadozóra, egyszerűen szeretik az imádnivaló tőkéseket „farkasokat”, példaképük, akit a médiák mosolygósan, áhítattal az emberiség megmentőjének mutatnak be, pedig csak élőködők, ragadozók, fenevadak. Ezek az élőködők általában nem mernek az emberiség színe előtt megjelenni, de szívesen beszélnek helyettük jó pénzért a sztárok, a politikusok, a művészek, a médiák jó fizetett proletárjai; nevük a történelem szemétdombjára fog kerülni. Az egyik ok, amiért a kapitalizmusban az agyimosás rendkívül hatásos, mert semmilyen valós tény nem tűr el, ami káros az élőködésre, de szinte bármit hazudhatnak ezért; legtöbbször elég csak derűsen mosolyogva szélhámoskodni, becsapni, a hiszékeny agyakat, de ha kell ijesztgetni sem rest a tőkés hatalom.

Marxista filozófia alapjai: Sok burzsoá ideológus, aki megszépítve ábrázolja az imperializmust, arról az ezernyi lehetőségről írkal, amelyet a kapitalizmus az egyszerű emberek számára magában rejt. Azt mondják, hogy a kapitalista társadalomban bárki milliommossá válhat, és mindent elérhet. Ez a lehetőség azonban pusztán formális. A munkásnak nem a tőkessé válás formális lehetőségére van szüksége, hanem annak reális lehetőségére, hogy megszabaduljon a kizsákmányolástól, hogy munkája, megfelelő lakása és tápláléka legyen, kulturális tekintetben fejlődhesse, s teljes jogú gazdája lehessen országának. Az embernek, az élen haladó társadalmi osztálynak, gyakorlati tevékenysége sikere érdekében fel kell fedeznie a neki szükséges reális lehetőséget, meg kell szabnia a lehetőség valóra váltásának módjait, s ezekkel összhangban kell cselekednie.

... A kapitalizmus ideológusainak előnyös, ha úgy tüntetik fel, hogy a burzsoá társadalom mentes a belső ellentmondásoktól, s az osztályok harmóniájának és békéjének idillikus világa. ... A burzsoá filozófusokra az a törekvés a legjellemzőbb, hogy elleplezzék az ellentéteket és a köztük levő harcot, s védelmezzék az ellentmondások kibékülésének eszméjét. De ugyanaz jellemző a munkásmozgalomban fellépő reformistákra és opportunistákra is. Ők is elleplezik a burzsoá társadalom osztályellentmondásait, és az osztályok kibékülésének eszméjét hirdetik.

... A történelmi materializmus, az általános materialista világnézettel összhangban, abból indul ki, hogy a társadalmi lét az elsődleges, a társadalmi tudat pedig másodlagos. Nem a társadalmi tudat határozza meg a társadalmi élet rendjét és fejlődésének irányát, hanem fordítva, a társadalom gazdasági rendje határozza meg a társadalmi tudatot, a társadalmi eszméket. Vagyis: nem az eszmék határozzák meg az életet, hanem az élet, a társadalmi lét határozza meg az eszméket. ... Mi az emberek *társadalmi léte*? Nem más, mint a társadalom anyagi élete, s elsősorban az anyagi javak társadalmi termelése, valamint az emberek között a termelés folyamán kialakult viszonyok. Az antropológusok társadalomban ezek a viszonyok osztályviszonyok. Az embereknek, mielőtt tudománnyal, művészettel, vallással, filozófiával és politikával foglalkoznának, enniük, inniük, ruházkodniuk kell, ehhez pedig meg kell termelniük az élelmiszereket és a ruházati cikkeket, házat kell építeniük és szerszámokat készíteniük. A társadalmi élet lehetetlen az anyagi javak termelése nélkül. Az anyagi javak termelése és újratermelése alkotja a társadalmi élet létalapját. Ha megszakadna a termelés, mozdulatlanra dermedne az emberek szellemi élete, és elpusztulna a társadalom. Ezért a társadalom szerkezetének és fejlődésének nyitját nem az emberek tudatában, nem politikai, filozófiai, vallási és erkölcsi nézeteikben, hanem az anyagi javak termelési módjában kell keresni.”

*

A hit, az idealizmus, a hamis világnézet agyimosó ereje

A proletárok nincstelenségét, hiszékenységet, tudatlanságát, jóindulatát használják ki a tőkések az élőködésre; a vallásos hitre, az idealizmusra, a butaságra, fajüldözésre, a nacionalizmusra, a fasiszmusra, a hamis világnézetre alapuló embertelen világnézet erre kitűnően megfelel, amit módszeresen nagy szakértelemmel a bérabszolgák agyába passzíroznak; így uralkodnak a proletárok öntudatlanná alacsonyabbrendű szolgává nevelt elméjén.

Marxista filozófia alapjai: „... Az osztálytársadalomban a kizsákmányolás és a társadalmi elnyomás viszonyai váltak a vallás legfőbb gyökerévé. Az uralkodó kizsákmányoló osztályok a vallást és az egyházat az osztályelnyomás, a kizsákmányolás rögzítésének szellemi eszközeként használják fel. „Rabszolgák, engedelmességedetek a ti uraitoknak.” Ez a vallási parancsolat — isten nevével az elnyomókkal szembeni alázatot és békétűrészt hirdeti az elnyomottaknak. ... A vallást a kizsákmányoló osztályok a tömegek szellemi leigázásának eszközeként használják fel. A vallás megvigasztalja az elnyomott tömegeket, megbékélteti őket a kizsákmányolók uralmával, az elnyomottakba beoltja a békétűrészt, az engedelmisséget és az uraik előtti megalázkodás szellemét ... A vallás és az egyház nem engedi meg a szabad gondolkodást, hanem feltétlen engedelmisséget követel. Az első bűn, amelyet az ember a bibliai legenda szerint elkövetett, az volt, hogy megízlelte a tudás fájának tiltott gyümölcsét, vagyis gondolkodni kezdett. Így tehát megszegte isten akaratát. ... Isten akaratának engedelmeskedni tehát annyit jelent, mint az egyháznak engedelmeskedni, amelyben az uralkodó osztályok mindig osztályérdekeik védelmezésének eszközt láttak. ... A vallás és a tudomány nem fér össze egymással. A vallás és az egyház a tudományos megismerés engesztelhetetlen ellensége volt és ma is az, ami azonban ma már nem zavarja, hogy kacérkodjanak a tudománnyal, s a tudományos felfedezéseket „összebékítik” a vallási dogmákkal. ... Az egyház szentesítette a rabszolgaságot és a jobbágyrendszert, s kiátkozta mindazokat, akik a társadalmi elnyomás megszüntetésére törekedtek. Az egyház igazolja a tőkés rabszolgaság rendjét. ... „A munkások fogadják el gyűlölet nélkül azt a helyet, amelyet az isteni gondviselés jelölt ki számukra”

... A haladó osztályok rendszerint a filozófiai materializmust, a reakciós osztályok viszont rendszerint az idealizmus különböző formáit védelmezték. ... Az idealizmus ismeretelméleti gyökerei a megismerés egyoldalú megközelítésében, a bonyolult, sokoldalú megismerési folyamat egy valamely oldalának, síkjának eltúlzásában vagy éppenséggel abszolutizálásában állnak. ... Az idealista filozófia, Lenin kifejezése szerint, meddő virág, de olyan meddő virág, mely az eleven, termékeny, hatalmas, mindenható emberi megismerés élő fáján nő. ... Az idealista világnézet meghatározott osztályviszonyok és osztályérdekek hatására alakul ki és terjed el. ... Az idealizmussal ellentétben a materialista világnézet rendszerint a társadalom élenjáró, haladó erőinek érdekeit fejezte ki.

... Lényegét tekintve minden tudományos magyarázat materialista, hiszen a tudomány a jelenségeket természetes módon értelmezi. ... A tudomány abból indul ki, hogy az általa tanulmányozott tárgyak s az egész környező világ, a világ törvényszerű összefüggései és viszonyai objektíve, tudatunktól függetlenül léteznek. A tudomány eleve tagadja a természetfeletti erők létezését. ... A természettudomány egész

fejlődése azt bizonyítja, hogy a természet nem teremthető, s az anyag és mozgása örökkévaló. Az anyag és mozgása állandóan egyik formából a másikba megy át, de sohasem keletkezik és nem semmisíthető meg.

... A tudomány és a vallás sok évszázados harcában az idealizmus rendszerint a vallás, a materializmus pedig a tudomány oldalára állt. A materializmus lényegénél fogva ellenségesen áll szemben a vallással. Ezért a materializmus védelmében a történelem során általában azok a társadalmi erők szálltak síkra, amelyek a vallás és a babonák ellen, s a felvilágosodás elterjesztéséért küzdöttek. Lenin megjegyezte, hogy az egész legújabbkori történelemben „a materializmus bizonyult az egyetlen következetes filozófiának, mely összhangban van a természettudomány minden tanításával, s ellenségesen áll szemben a babonákkal, az álszenteskedéssel stb.”

*

Mi segíti elő a proletárok öntudatlanná válását?

Az idealista világnézet, ami a világot alapvetően nem valóságból kiindulva magyarázza. Az idealizmus a képzelt, kitalált, óhajtott világot spekulációval magyarázza, így a világképe a valóságra alapuló bizonyítékot nem kíván, helyette a hiszékenységre, a vallásra, a butaságra alapul és felszínes; az idealista világnézet nem tudja elhatárolni egymástól a valóságosan létezőt és a kigondoltat, az igazságot és az illúziót; világképét elsősorban a hitre alapozva, de a tudomány által ismeretlent vagy a még egészében fel nem tárt természeti törvényeket is spekulatívan felhasználja; alárendeli a tudományt a vallásnak a hitnek, kirekeszti az objektív törvényszerűségeket, és tagadja az objektív a tudattól független igazságot, valóságot. Az idealizmus alapvető célja valamiféle isteni felsőbbrendű bebizonyítása vagy bizonytalanság keltése a tudományban a megismerésben; az idealizmus nem lehet következetesen dialektikus, mert a világot a gondolatból, a kitaláltból és nem az objektív valóságból magyarázza, és valahol mindig valamiféle istent, felsőbbrendűt keres vagy lát. A kiagyalt világ az élösködést szolgálja, az idealizmus ezért a kapitalizmus világnézete, azt akarja bebizonyítani, hogy a világ rendje a felsőbb és az alacsonyabbrendű ember léte és ezért ez a természetes.

Marxista filozófia alapjai: „... Az idealisták a társadalmi jelenségeket vagy az emberi eszmékből és véleményekből vezetik le, vagy az „objektív”, „abszolút”, „világ”-eszméből, amely lényegében véve nem más, mint az embertől elszakított és istenné tett tudat.

... A gyakorlatnak mint az igazság kritériumának abszolút jellege lehetővé teszi, hogy megkülönböztessük az objektív igazság útján haladó ismeretet a kitalálásoktól. ... A dialektika a dolgokat, a jelenségeket és elménkben való tükröződéseit, a fogalmakat kölcsönös összefüggésükben, mozgásukban — keletkezésükben, ellentmondásos fejlődésükben, és pusztulásukban — fogja fel ... a dialektikus materializmus az általánosítást tárja fel, amely *minden* jelenség és folyamat alapja. ... A dialektikus materializmus olyannak tekinti a világot, amilyen, vagyis állandó változásban és fejlődésben levőnek. ... a dialektikus materializmust a társadalmi életre alkalmazva, megalkotta a történelmi materializmus elméletét. A történelmi materializmus elméletének alapvető jelentősége az, hogy a társadalomról és a társadalmi törvényekről szóló tanítást tudománnyá tette, amely a többi tudományhoz hasonlóan egzakt ismereteket nyújt, és képes előre látni az események menetét, a társadalmi fejlődés irányait. ... Marx és Engels kimutatta, hogy a természethez hasonlóan, a társadalom fejlődésében is objektív, az emberek tudatától és akaratától független törvények hatnak. Feltárták mindenfajta társadalmi folyamat általános törvényeit, amelyek a történelmi materializmus tartalmát alkotják.

... A történelmi materializmus elismeri, hogy a történetész társadalmi és filozófiai nézetei történelmi és osztályfelfuttelektől függenek, de ugyanakkor azt állítja, hogy lehetséges objektív, megbízható, igaz történettudomány, amely felülkerekedik az eleve elfogult szempontok hatásán és az osztályelőítéleteken. Ezt a társadalomtudományt az élenjáró osztálynak, annak az osztálynak képviselői alkotják meg, amelyik megszabadítja a társadalmat a kizsákmányolás bilincseitől. Ez a tudomány a marxizmus—leninizmus.”

A dialektikus materialista világnézet a világot objektíven az ember tudattól függetlenül létezőnek tartja, fejlődésében, változásaiban, ellentmondásaiban, összefüggéseiben, egymásra hatásaiban vizsgálja; az idealizmus nem kíván tudományos materialista bizonyítékot nézete igazolására; az idealista elméletet nem kell következetesen ellenőrizni a valóságban a gyakorlatban, elég a hit, a képzelgés, a felületesség, a látszat; elég a kitalált, óhajtott világot elhinni, elhitetni, de ehhez is okos értelmes emberekre van szükség, még akkor is, ha be kell bizonyítani, például: hogy a nap kering a föld körül, volt rá példa és ma is ilyen, ez az érdeke. Az idealizmus alapvetően az isten keresése és a felsőbbrendűség bebizonyítására való törekvés; alapvetően embertelen nézet, az élösködést a szolgaság elfogadását szolgálja, bármilyen édesen, hamisan teszi ezt.

A kapitalizmusban a tőkés érdeke az élösködés, ehhez szükséges a felsőbbrendűségének bizonyítása; az égi Úr víziója segíti a földi úr hatalmát. A kapitalizmus világnézete az élösködés miatt az idealizmus és nem a materializmus; a lét határozza meg a tudatot; a kapitalista léte az élösködés, a proletáré a bérabszolgaság ehhez szükséges az idealista hit, a hiszékenységre, az agymosás. Furcsa, de bármennyit is rabolnak, hazudnak a tőkés „farkasok” a proletár „bárányoktól”, ezt imádattal türik. Isten tudja, ki érti ezt? Talán a tőkés az Isten földi mása? Amíg van mit legelni a bárányoknak, addig csak bégetnek, lakmározik belőlük a farkas, de ezt birkamódra türik a puhára mosott hívó agyukkal.

Azonban a tőkés vállalkozók között vannak igazán értékes tulajdonságú emberek is, ami a többi ember fölé emelkedésüket elősegíti; a kapitalizmusban ez végülis élösködésre, diktatúrába, önkényuralomba torkollik.

Engels: „...a kérdés, hogy mi az eredendő, a szellem, vagy a természet — ez a kérdés az egyházzal szemben ebben csúcsosodott ki: Isten teremtette-e a világot, vagy pedig a világ öröktől fogva megvan? ... A filozófusok, aszerint, hogy így vagy úgy válaszolták meg ezt a kérdést, két nagy táborra szakadtak. Azok, akik azt állították, hogy a szellem az eredendő a természettel szemben, tehát végső fokon

feltételezték a világ valamiféle teremtését az idealizmus táborát alkották. A többiek, akik a természetet tekintették eredendőnek, a materializmus különböző iskoláihoz tartoznak.”

Marxista filozófia alapjai: „...Az alapvető kérdés eldöntésétől függően a filozófiai tanítások két fő irányzatra: a *materializmusra* és az *idealizmusra* oszlanak. Azokat a filozófusokat, akik az anyagot ismerik el elsődlegesnek, *materialistáknak* nevezzük (a latin „materiális” — anyagi — szóból); szerintük a környező világot senki sem teremtette, a természet öröktől fogva létezik. A materialisták a világot önmagából magyarázzák, s nem hivatkoznak semmiféle természetfeletti erőre, amely állítólag a világon kívül található. ... Az idealisták (a görög „idea” — gondolat — szóból) a materialistákkal szemben azt állították és állítják, hogy a gondolkodás vagy a „szellem” az ősalapja mindennek. A szellem — mondják — a természet előtt és a természettől függetlenül létezik.

... Az idealista világszemlélet valamilyen módon, közvetve vagy közvetlenül mindig támogatja a vallást, összefügg a miszticizmussal. A vallásnak pedig az osztálytársadalomban pontosan meghatározott társadalmi szerepe van: a tömegek szellemi leigázásának eszköze; Marx szemléletes kifejezésével élve, a vallás a nép ópiuma.

... Az idealizmus és a vallás a fő pontban, a világnézet alapvető kérdésének megválasztásában hasonlít egymásra. Mindegyik vallás a világot kormányzó természetfeletti erőkbe vetett hiten alapul. Ugyanezt tanítja az idealizmus is, amely szerint minden dolog alapja valamilyen nem anyagi, szellemi erő, s ez teremti a világot.”

*

A filozófia alapvető kérdése.

A materializmus és az idealizmus mint a filozófia fő irányzatai

Marxista filozófia alapjai: „... **A mai burzsoá filozófia és szociológia jellemző vonásai:** Miután Marx és Engels végrehajtotta a forradalmi fordulatot a filozófiában, a korábbi egyoldalúságától és következetlenségétől megszabadult filozófiai materializmus igen nagy erővé vált a munkásosztálynak a szocializmusért folyó harcában és a kommunista társadalom felépítésének eszköze lett. ... Az idealisták a tudomány legújabb vívmányaiban újabb érveket próbálnak találni elavult nézeteik védelmére. ... [az] idealista filozófia egészében véve a vallás ikertestvére és válfaja, s a vallással közösen a tőkés rend antagonisztikus voltában, a spontán társadalmi erőknek az embereken gyakorolt uralmában gyökerezik. Valamennyi idealista filozófiai iskolának és iskoláscskának, függetlenül attól, hogy mit gondolnak céljairól különböző hívei, az az objektív rendeltetése, hogy harcoljon a dialektikus materialista világnézet ellen, védelmezze a vallási világszemléletet, valamint azt a rendet, amelynek szellemi lecsapódása a filozófiai idealizmus és a vallás. A mai idealizmus fontos sajátossága az ész trónfosztása, az észellenesség, továbbá az ösztön, az intuíció és a szerinte irracionális akarat szembeállítása az ésszel. ... [az] idealista iskolák a szellemi rabság legrosszabb fajtáját — az embernek a „magasabb rendű, természetfeletti erő” előtti megalázkodását dicsőítik. ... A mai idealizmus nem folytat és nem is folytathat akárcsak valamennyire is komoly és mélyenszántó polémiaát a dialektikus materializmussal. A mai idealizmusnak a marxizmusról mondott kritikája nem egyéb, mint ékesszóló bizonyíték a burzsoá filozófia nyomoráról. ... A társadalomtudomány olyan kulcsfogalmai, mint termelési mód, termelőerők, termelési viszonyok, a mai burzsoá szociológia számára nem léteznek. ... a szociológusok elvesztették a társadalmi élet megközelítésének objektív kritériumát. ... A materializmusnak és az idealizmusnak a társadalom felfogásában vívott harca ma mindenekelőtt abban áll, hogy a materializmus a társadalom fejlődésének objektíve törvényszerű voltát és tudományos megismerésének lehetőségét védelmezi; az idealizmus — a burzsoá szociológia uralkodó irányzata — viszont tagadja a történelmi folyamat objektív törvényszerűségeit, s különböző formákban a szubjektívizmust, valamint a társadalmi élet jelenségeinek nyílt vagy leplezett irracionalista felfogását hirdeti. ... A mai burzsoá szociológia elméleteit és irányzatait a burzsoázia politikai eszméi hatják át, s ezek az irányzatok arra töreksenek, hogy elméletileg alátámasszák a burzsoázia politikai eszméit.

... A filozófia legfőbb sajátossága az, hogy kialakulásának kezdete óta többé-kevésbé teljes *világnézetet* nyújtott, vagyis a világra: a természetre, a társadalomra, az emberre vonatkozó általános nézetek rendszerét adta. ... a filozófia tárgyának felfogása, a filozófia fő kérdései mindig a világnézet alapvető kérdései voltak, a filozófia olyan kérdéseket választott meg, hogy milyen a környező világ, örökké létezett-e a világ, vagy pedig valamilyen módon keletkezett, milyen helyet foglal el az ember a világban, mi a tudatunk, mi a tudat viszonya a világhoz stb. ... *A világnézet alapvető kérdése* a gondolkodás, illetve a tudat és a lét, a szellem és a természet viszonyának kérdése. ... minden világnézet feltétlenül abból indul ki, hogy ilyen vagy amolyan választ ad az anyagi és a szellemi viszonyára.

Idealizmus jelentése: filozófiai irányzat, amely a *filozófia* alapkérdésének megoldásában abból indul ki, hogy a szellem, az eszme, a tudat az elsődleges, és az anyag, a természet, a lét, az objektív valóság a másodlagos mind ontológiai, mind ismeretelméleti vonatkozásban. Az **idealizmus** a *materializmussal* lényegénél fogva szemben áll, ellentétes filozófiai irányzat. ... Általánosságban az **idealizmus** a hanyatló, a társadalmi progresszivitással szembekezdülő osztályok ideológiája. ... Az **idealizmus** bár egészében a valóságot spekulatív torzító filozófia, „az eleven, termékeny emberi megismerés élő fáján nő”. (*Lenin* Művei. 38. köt. 351. old.) Kiragadja és felhasználja az igazságnak egy-egy elemét, vonását, egyoldalú, túlzott jelentőséget ad neki, s felduzzasztja azt „...abszolúttá, *elszakítva* az anyagtól, a természettől, istenítve”. (*Lenin* Művei. 38. köt. 351. old.) ... Az **idealizmus** valamennyi válfaja két csoportra osztható: objektív **idealizmus**-ra, amely a létező valóság alapjául, kezdetül és lényegül egy megszemélyesített vagy személytelen szellemet, valamiféle világfeletti ideát vagy abszolút eszmét fogad el; és szubjektív **idealizmus**-ra, amely az egyéni tudatból kiindulva építi fel az objektív valóság létét és ismereteink objektív igazságtartalmát tagadó vagy legalábbis megkérdőjelező világmagyarázatát. A szubjektív és az objektív **idealizmus** közti különbség nem abszolút. Egyrészt sok objektív idealista rendszer tartalmaz szubjektív idealista elemeket, másrészt a szubjektív idealisták, a szolipszizmus elkerülése végett gyakran objektív idealista álláspontra helyezkednek. ... Hegel az objektív **idealizmus** legátfogóbb rendszerét alkotta meg s ezen a talajon kidolgozta a dialektika alapeszméit, amelyeket éppen **idealizmus**-a miatt nem tudott következetesen érvényre juttatni. A hegeli iskola felbomlása után két fő tényező határozta meg az **idealizmus** fejlődését: a burzsoázia haladó társadalmi szerepének elvesztése és ebből következően ideológiai vonalon szembefordulása a marxizmussal, a dialektikus és történelmi materializmussal. Maguk a polgári filozófusok az **idealizmus**-t egyre inkább csupán legnyíltabb, spiritualista formáival kezdték azonosítani. Sok olyan elmélet jött létre, amely állítólag „közbülső” helyet foglal el az **idealizmus** és a materializmus között, vagy mindkettőn „felülemelkedik” (pozitívizmus; neorealizmus stb.). Erősödtek az agnosztikus és az irracionalista áramlatok. A kapitalizmus általános válságának talaján az **idealizmus** olyan formái terjedtek el, mint az egzisztencializmus és a neopozitívizmus. Felélénkült a katolikus filozófia számos iskolája, elsősorban a neotomizmus. - **Filozófiai kislexikon**

Materializmus jelentése: (lat. materialis — anyagi, anyagra vonatkozó): *filozófiai* irányzat, amely a filozófia alapkérdésében abból indul ki, hogy az *anyag*, a természeti-társadalmi objektív lét az objektív valóság az elsődleges, és a *tudat*, a gondolkodás az anyag által meghatározott. A **materializmus** ellentéte az *idealizmus*, amely a szellemet, az eszmét, a gondolkodást, a pszichikait, a szubjektívet tekintti elsődlegesnek. ... Első ízben Marx és Engels tisztázta a **materializmus** tudományos értelmét, s határozta meg pontosan, hogy a

materializmus és az idealizmus megkülönböztetésének alapja a filozófia alapvető kérdésére adott válasz. „A filozófusok, aszerint, hogy milyen választ adtak erre a kérdésre, két nagy táborra szakadtak. Azok, akik azt állították, hogy a szellem az eredendő a természettel szemben... az idealizmus táborát alkották. A többiek, akik a természetet tekintettek eredendőnek, a materializmus különböző iskoláihoz tartoznak. ... A **materializmus** mint az idealizmus ellentéte végigvonul a tudományos megismerés minden területén, a filozófia és az egyes tudományok valamennyi általános problémájával és kategóriájával kapcsolatban. A tudományos eredmények általánosításával a **materializmus** elősegítette a tudományos ismeretanyag növekedését, és a tudományos módszerek tökéletesedését, ami kedvezően hatott vissza az emberi gyakorlatra, a termelőerők fejlődésére. ... A **materializmus** legkövetkezetesebb formája a dialektikus **materializmus** amelyet Marx és Engels alkotott meg a XIX. sz. közepén. A dialektikus **materializmus** megalkotói a régi **materializmus** képviselőit jellemző idealista történetfelfogás bírálataival, valamint a gyakorlat fontosságának és a tudat aktív szerepének kiemelésével kezdte meg a régi **materializmus** korlátainak, fogyatékosságainak felszámolását s egyszersmind a dialektikus és *történelmi materializmus* kidolgozását. (Marx —Engels: A német ideológia, Marx Tézisek Feuerbachról). ... A XIX. sz. második felében megmutatkozott, hogy a **materializmus** érett formája összeférhetetlen a burzsoázia osztályérdekeivel. ... sok tudós deklarativan idealistának vallja magát, vagy pozitivistá módon elutasít „mindenféle filozófiát”, a szaktudományos kutatásban viszont ténylegesen materialista álláspontot foglal el. - **Filozófiai kislexikon**

Dialektika jelentése: Hegel elsőként ábrázolta „az egész természeti, történelmi és szellemi világot... folyamatnak, vagyis állandó mozgásban, változásban, átalakulásban és fejlődésben levőnek”, és kísérletet tett arra, hogy „a belső összefüggést e mozgásban és fejlődésben kimutassa”. ... a mozgás, fejlődés csak azért lehetséges, mert ellentmondást foglalnak magukban ... a **dialektika** Hegel szerint az egyik meghatározásból a másikba való olyan átmenet, amelyben megmutatkozik, hogy ezek a meghatározások egyoldalúak és korlátozottak, azaz magukban foglalják saját tagadásukat is. Éppen ezért a **dialektika** „a tudományos haladás mozgató lelke s az az elv, amely egyedül visz bele immanens összefüggést és szükségszerűséget a tudomány tartalmába”. Az a hegeli tan, hogy minden dolog szükségszerűen a saját tagadása felé halad, magában foglalta az élet- és gondolatforradalmasító elvet, amely miatt a haladó gondolkodók Hegel **dialektiká**-ját a „forradalom algebrájának” tekintették (Herzen). ... A **dialektiká**-t mint tudományt valójában Marx és Engels alkotta meg: elvetették a hegeli filozófia idealista tartalmát, mégpedig a megismerés történeti folyamatának és fejlődésének materialista felfogása, a természetben, a társadalomban és a gondolkodásban végbemenő valóságos folyamatok általánosítása, ezen belül mindenekelőtt a proletariátusnak, mint objektív társadalmi helyzeténél fogva szükségszerűen forradalmi osztálynak nézőpontja alapján. ... A **dialektika**, mint logika a gondolkodás mozgásáról, a kategóriáknak mint a legáltalánosabb és leglényegesebb fogalmaknak a mozgásáról szóló tudomány. ... A **dialektika** alapvető törvényei az *ellentétek egységének és harcának törvénye, a mennyiségi változások átcsapása minőségi változásokba a tagadás tagadásának törvénye*. ... A **dialektika** lényege, magva az ellentétek egységének és harcának törvénye, mely minden fejlődés forrása, mozgató ereje „Röviden a dialektikai úgy határozhatjuk meg, mint az ellentétek egységéről szóló tanítást. Ezzel megragadjuk a dialektika magvat” (Lenin Művei 38. köt. 207. old.) - **Filozófiai kislexikon**

*

Röviden és leegyszerűsítve az értéktöbblet keletkezése a kapitalizmusban

Marx: „... $P - \dot{A} - P'$, ahol $P' = P + \Delta P$, azaz egyenlő az eredetileg előlegezett pénzösszeggel plusz egy növekménnyel. Ezt a növekményt, vagyis az eredeti értéken felüli többlet értéktöbbletnek (Mehrwert, surplus value) nevezem.”

A tőkés a tőkéjét (P =pénzt) áruba ($\dot{A}=(c+v)$) fekteti, hogy értéktöbblete (m) legyen; amit a tőkés élősködésre és vállalkozása bővítésére használhat; a $P - \dot{A} - P'$ folyamatban, az értéktöbblet ($m = P' - P (\Delta P)$) a proletár munkájának az eredménye, amihez ingyen jut hozzá a tőkés. Indoka: a tőkéje és a termelőeszközök birtoklása, amiért jogosnak véli a kizsákmányolást és ebből fakadó élősködést, rablást. A proletárok többsége látja ezt a nyilvánvaló rablást, de nem tud ellene mit tenni és csak végszükség esetén változik; nehezen érik meg a proletár fejében a szocializmus gondolata, megvalósítási szükségessége, az élősködés elítélése.

A gazdasági területen az értéktöbblet úgy keletkezik, hogy a tőkés a termelési tényezőket (épületeket, gépeket, szerszámokat, anyagokat, stb., a termeléshez a szükséges feltételeket) és a proletár munkaerejét megvásárolja ($c+v$); a proletár, pedig munkával elkészíti a terméket, ami csak ezáltal, a munkával lesz **értékesebb**. (c =állandó, v =változó tőke) Az állandó tőke - különböző módon -, de végül is átmegy a késztermékbe, a termék árában megjelenik és az értéke nem változik a munkafolyamat során, ezért állandó tőke; a munkaerő által a munkafolyamatban lesz értékesebb a késztermék, ettől változik meg a termék értéke, ami szintén az árban megjelenik.

-

Ha a levegőt csak munkával lehetne termelni, mint például az ivóvizet, akkor az is pénzbe kerülne, ha a kenyérért nem kellene dolgozni, mint a levegőért, akkor nem volna ára, ingyen lehetne hozzájutni, mint a napfényhez.

A termelésben a tőkés az emberi munkaerőt pont úgy használja, mint ha gép lenne, csak pénzbe kerül, de szívesen lecseréli gépre, robotgépre, robotra, mert a géppel kevesebb a gondja-baja, mint az emberrel és termelékenyebb, több hasznot hoz. A kapitalizmusban az emberi munkaerő (a beszélő szerszám, amilyen a proletár bérabszolga is) ugyanolyan áru, mint a szerszám, pénzért megvásárolható. A kapitalizmusban az emberi munkaerő termelőképesse tétele és termelőképességének fenntartása a munkaerő ára, hasonlóan, mint egy géppé, ehhez is tőke, pénz kell csupán, amit a tőkés igyekszik a legalacsonyabb áron tartani; ez az egyik oka a válságoknak, amit a piac, a konkurencia miatt nem tud elkerülni, de végülis a fejlődést eredményezi. De termelni végülis csak az emberek részére lehet és kell, csak ebből származhat a tőkés profitja; a fejlődéssel viszont fokozatosan a gép, a robot kerül az ember helyére és akár kizárólagosan; ez nagy ellentmondás, a kapitalizmus

ezt nem igazán tudja, akarja emberségesen megoldani, de amint ez mégis megoldódik, akkor az már szocializmus (forradalom, revolúció) vagy haladás a szocializmus felé (reform, evolúció), ami a technikai fejlődés és az osztályharc eredménye. A kapitalizmusban, a robotok elterjedésével, ha majd egyáltalán nem kell a termeléshez a létfeltételeket termelő és fogyasztó proletár, akkor nem is kell termelni, mert nincs kinek eladni, és így nincs profit sem, ami a tőkés célja. Mi lesz így az emberiséggel a kapitalizmusban, ha nincs, nem lehet profitja a tőkésnek? Mi lesz a proletárral, ha nincs munkája és nincs jövedelme sem? Népirtás?(!) Szocializmus!(!)

-

A proletár munkájával megtermeli a **munkabérét** és a **tőkés jövedelmét** is; a tőkés a piacon ezt a megtermelt árut, ami az övé, bár nem ő dolgozott meg érte, eladja; a termelt **árú csereértéke** (ára) alapvetően az **előlegezett tőke**: (állandó tőke (c) plusz a változó (v) tőke összege) és az **értéktöbblet** (m) (ár = [c+v]+m), vagyis a [termelési tényezők plusz a proletár bére] és a tőkés haszna.

A tőkés ezért az értéktöbbletért vállalkozik, ebből ered a profitja, a termelés bővítésére és saját céljaira, de ez nem a tőkés, hanem a proletárok munkájának eredménye, amit eltulajdonít, méghozzá törvényesen és ingyen. Az értéktöbbletből (m) lesz a tőkés **haszna, profitja, jövedelme** az a többlet, amellyel a termék értéke meghaladja az elfogyasztott termékképzőknek, vagyis a termelési eszközöknek és a munkaerőnek az értékét. A többlettermék, amelyben az értéktöbblet megtestesül, a tőkésosztálynak nem kerül semmibe. Mint osztály ezt ingyen birtokolja és élvezi.

Ez egy nagyon egyszerű képe az **értéktöbblet** keletkezésének a kapitalizmusban, de a lényeg benne van, a valóságban a kizsákmányolás ilyen elven működik a kapitalizmusban, mégha bonyolultabbnak is látszik. A kizsákmányolás alapvetően ilyen egyszerű elvek alapján működik; a tőkés pénzt fektet be, hogy több pénze legyen, de ezért a proletár dolgozik, ez a kapitalizmus lényege. Teljesen mindegy, hogy a tőkés okos és emberséges, esetleg dolgozik is, ez akkor is csak rablás, élősködés más munkája alapján. Ez a rablás a kapitalista modell eredménye és ez teszi a tőkést embertelenné, rablóvá. A vállalkozó a kapitalizmusban, ha sikeres akar lenni, mindenképpen muszáj kizsákmányolnia, rabolnia, amit a polgári demokrácia törvényesen biztosít számára.

Marx – Tőke, „... **Munkaerő**n vagy munkaképességen azoknak a fizikai és szellemi képességeknek az összességét értjük, amelyek egy ember testi mivoltában, élő személyiségében léteznek, s amelyeket mozgásba hoz, valahányszor valamilyenfajta használati értéket termel. ... a munkaerő csak annyiban és azért jelenhet meg áruként a piacon, amennyiben és mert saját birtokosa — az a személy, akinek a munkaereje — áruba bocsátja, illetve eladja. Hogy birtokosa áruként eladhassa, ahhoz az kell, hogy rendelkezessék vele, tehát szabad tulajdonosa legyen munkaképességének, személyének. ... A pénzirtokosnak tehát ahhoz, hogy pénzét tőkévé változtathassa, az áru piacon készen kell találnia a szabad munkást, aki szabad abban a kettős értelemben, hogy szabad személyként rendelkezik munkaerejével, mint a maga árujával, s hogy, másrészt, nincs más eladható áruja, mentes és szabad minden dologtól, amely munkaereje realizálásához szükséges. ... A tőkés korszakot tehát az jellemzi, hogy a munkaerő magának a munkásnak a számára egy birtokában levő áru formáját, és ezért munkája a bér munka formáját ölti.

A **munkaerő értékét**, mint minden más áruét, az ennek a sajátos cikknek a termeléséhez, tehát újratermeléséhez is szükséges munkaidő határozza meg. Amennyiben érték, maga a munkaerő csak a benne tárgyiasult társadalmi átlagmunka meghatározott mennyiségét képviseli. A munkaerő csak az élő egyén képességeként létezik. Termelése tehát feltételezi az egyén létezését. Minthogy az egyén létezése adott, a munkaerő termelése magának az egyénnek az újratermelése, vagyis fenntartása. A maga fenntartásához az élő egyénnek a létfenntartási eszközök bizonyos összegére van szüksége. A munkaerő termeléséhez szükséges munkaidő tehát feloldódik az e létfenntartási eszközök termeléséhez szükséges munkaidőben, vagyis a munkaerő értéke a birtokosa fenntartásához szükséges létfenntartási eszközök értéke. ... A munkaerő tulajdonosa halandó. Ahhoz tehát, hogy a piacon való megjelenése folytonos legyen — amint ezt a pénz folytonos tőkévé változása feltételezi —, a munkaerő eladójának meg kell örököznie magát, „miként minden élő egyén megörökíti magát, nemzettel” ... A munkaerő termeléséhez szükséges létfenntartási eszközök összege tehát magában foglalja az utánpótlásnak, azaz a munkások gyermekeinek létfenntartási eszközeit is, úgyhogy a sajátos árubirtokosok e fajtája az áru piacon megörökül. ... Az általános emberi természet olyan módosításához, hogy az ember egy meghatározott munkaágban ügyességre és készségre tegyen szert, hogy fejlett és specifikus munkaerővé váljék, bizonyos képzés, illetve nevelés szükséges, s ez is nagyobb vagy kisebb összegű áru egyenértékbe kerül. Aszerint, hogy a munkaerőnek többé vagy kevésbé bonyolult jellege van, kiképzési költségei különböznek. Ezek a tanulási költségek tehát — amelyek a közönséges munkaerőnél elenyészően csekélyek — a munkaerő termelésére fordított értékek körébe kerülnek bele.

A **munkaerő értéke** meghatározott összegű létfenntartási eszköz értékévé oldódik fel. A munkaerő értéke ezért ezeknek a létfenntartási eszközöknek az értékével, azaz a termelésükhöz szükséges munkaidő nagyságával együtt szintén változik. ... A munkaerő értékének végső, vagyis minimális határa azon árutömeg értéke, amelynek napi elfogyasztása nélkül a munkaerő hordozója, az ember, nem újíthatja meg életfolyamatát — tehát a fizikailag nélkülözhetetlen létfenntartási eszközök értéke. Ha a munkaerő ára erre a minimumra süllyed, akkor értéke alá süllyed, mert a munkaerő így csak elsatnyult formában maradhat fenn és fejlődhet. Minden áru értékét azonban az a munkaidő határozza meg, amely az áru normális minőségben való előállításához szükséges.

A **munkaerő használata** maga a munka. A munkaerőt vevője úgy fogyasztja el, hogy eladóját dolgoztatja. ... Ahhoz, hogy a munkás árukban jelenítse meg munkáját, mindenekelőtt használati értékekben kell azt megjelenítenie, olyan dolgokban, amelyek valamiféle szükséglet kielégítésére szolgálnak. A tőkés tehát valamilyen különös használati értéket, meghatározott cikket készített a munkással. A használati értékek, vagyis javak termelése nem változtatja meg általános természetét azáltal, hogy a tőkés számára és az ő ellenőrzése alatt megy végbe. ... tőkésünk ... az áru piacon megvette az egy munkafolyamathoz szükséges összes tényezőket, a tárgyi tényezőket, vagyis a **termelési eszközöket**, és a személyi tényezőt, vagyis a **munkaerőt**. ... Tőkésünk tehát hozzálát a megvásárolt áru, a munkaerő elfogyasztásához, vagyis a munkaerő hordozójával, a munkással munkája révén elfogyasztja a termelési eszközöket. ... A munkás a tőkésnek az ellenőrzése alatt dolgozik, akié a munkája. ... a termék a tőkés tulajdona, nem pedig a közvetlen termelőé, a munkásé. ... minden áru értékét a használati értékében anyagiasult munka mennyisége, a termeléséhez társadalmilag szükséges munkaidő határozza meg.

Ez érvényes arra a termékre is, amelyet tőkésünk a munkafolyamat eredményeként kapott. ... a munkafolyamat tovább tart annál a pontnál, amikor a munkaerő értékének pusztá egyenértékét újratermelték és hozzáadták a munkatárgyhoz. ... A munkaerő ténykedése tehát nemcsak saját értékét termeli újra, hanem többletértéket is termel. Ez az **értéktöbblet** az a többlet, amellyel a termék értéke meghaladja az elfogyasztott terméképítőket, vagyis a termelési eszközöket és a munkaidőket az értékét. ... a munkás a munkafolyamat egyik szakaszában csak munkaerejének értékét, vagyis szükséges létfenntartási eszközeinek értékét termeli meg. ... A munkanapnak azt a részét tehát, amelyben ez az újratermelés végbemegy, szükséges munkaidőnek, az ezalatt kifejtett munkát pedig szükséges munkának nevezem. ... A munkafolyamat második időszak, amelyet a munkás a szükséges munka határain túl robotol le, munkába, munkaerő kifejtésébe kerül ugyan neki, de nem képez az ő számára értéket. Értéktöbbletet képez, amely a semmiből teremtetés minden csáberejével nevet a tőkésre. A munkanapnak ezt a részét többletmunkaidőnek, és az ez idő alatt kifejtett munkát többletmunkának (Mehrarbeit, surplus labour) nevezem. ... A szükséges munkának és a többletmunkának, vagyis azon időszakaszoknak összege, amelyekben a munkás a munkaerejét pótló értéket és az értéktöbbletet termeli, alkotja munkaidejének abszolút nagyságát — a munkanapot (working day).

A társadalmi termelés két osztálya:

A társadalom összterméke, tehát össztermelése is két nagy osztályra oszlik:

I. *Termelési eszközökre*, olyan árukra, amelyek formájuk révén bele kell hogy kerüljenek, vagy legalábbis belekerülhetnek a termelő fogyasztásba.

II. *Fogyasztási eszközökre*, olyan árukra, amelyek formájuk révén a tőkésosztály és a munkásosztály egyéni fogyasztásába kerülnek bele.

Ezen osztályok mindegyikében az odatartozó valamennyi különböző termelési ág egyetlen nagy termelési ágat alkot, az egyik csoport a termelési eszközök, a másik a fogyasztási eszközök ágát. A két termelési ág mindegyikében alkalmazott ösztöke a társadalmi tőke egy-egy különös nagy osztályát alkotja.

Mindkét osztályban a tőke két alkotórészre oszlik:

1. *Változó tőkére*. Ez, *értékét* tekintve, az ebben a termelési ágban alkalmazott társadalmi munkaerő értékével, tehát az érte kifizetett munkabérek összegével egyenlő. Anyagát tekintve magából a ténykedő munkaerőből, azaz az ezen tőkeérték által mozgásba hozott eleven munkából áll.

2. *Állandó tőkére*, vagyis az ebben az ágban termelésre felhasznált összes termelési eszközök értékére. Ezek viszont ismét feloszlanak *állótőkére*: gépek, munkaszámok, épületek, igasállatok stb.; és *forgó* állandó tőkére; termelési anyagok, például nyers- és segédanyagok, félgyártmányok stb.

A két osztály mindegyikében a tőke segítségével előállított évi össztermék értéke feloszlik egy olyan értékreszre, amely a termelésben elfogyasztott és értékét tekintve a termékre csak átvitt *c állandó tőkét* képviseli, és az évi összmunka által hozzáított értékreszre. Ez az utóbbi ismét feloszlik az előlegezett *v változó tőke* pótlására és az ezen felüli többletre, amely az *m értéktöbbletet* alkotja. Akárcsak minden egyes áru értéke, mindegyik osztály évi össztermékének értéke is $c+v+m$ -re oszlik.

A *c* értékresz, amely a termelésben *elfogyasztott* állandó tőkét képviseli, nem vág egybe a termelésben *alkalmazott* állandó tőke értékével. A termelési anyagokat teljesen elfogyasztották ugyan, s értéküket ezért teljesen átvitték a termékre. Az alkalmazott *állótőkének* azonban csak egy részét fogyasztották el teljesen, ezért csak ennek a résznek az értékét vitték át a termékre. Az állótőke másik része, gépek, épületek stb. továbbra is létezik és funkcionál, habár az évi kopás következtében csökkent értékben.”

Mindegyik áru ... kettős nézőpontból mutatkozik meg, mint *használati érték*, mint *csereérték*. ... A csereérték mindenekelőtt mint *menyiségi viszony* jelenik meg, melyben használati értékek egymásra kicserélhetők. ... Az áruk használati értékeiben tárgyasult munkaidő egyrészt az a szubsztancia, mely őket csereértékeké és ennélfogva árukká teszi, mint ahogy másrészt a munkaidő méri meghatározott értéknagyságukat. Különböző használati értékek egymásnak megfelelő mennyiségei — melyekben ugyanaz a munkaidő tárgyasul — egyenértékek, vagyis valamennyi használati érték egyenérték azokban az arányokban, amelyekben ugyanaz a munkaidőt feldolgozva, tárgyasultan tartalmazzák. Mint csereérték, minden áru csak *megalvadt munkaidő* meghatározott mértéke. ... a legbonyolultabb munka terméke meghatározott arányban egyenértéke az egyszerű átlagmunka termékének, ... **egy áru csereértéke** a közvetlenül benne magában foglalt munkaidő mennyisége ...

... Olyan termékek, amelyek más termékekre kicserélhetők, **árúk**. Az a meghatározott arány, melyben kicserélhetők, a termékek **csereértéke**, vagy pénzben kifejezve: az **ára**. ...

...A munkás által létrehozott **áru eladási ára** a tőkés szempontjából három részre oszlik: *először* az általa előlegezett nyersanyagok árának pótlására, valamint az ugyancsak általa előlegezett szerszámok, gépek és más munkaeszközök kopásának pótlására, *másodszor* az általa előlegezett munkabér pótlására és *harmadszor* az ezek feletti többletre, a tőkés profitjára.”

*

Az értéktörvény torzulása a kapitalizmusban

A munkával termelt **áru árának az értéktörvénytől eltérő magyarázata** a kapitalizmusban a tőkés érdeke, ami a proletárok félrevezetésére és a kizsákmányoló kapitalista lelkiismeret megnyugtatóására, az élősködés jogosságának bizonyítására szolgál. Az **értéktörvény** lényege az, hogy a cserében az áruk végső soron az újraelőállításukhoz társadalmilag szükséges munkaidő alapján — tehát értékük alapján — cserélődnek. Vagyis az értékek (termékek) csak munkával (néhány a természetben ingyen meglevő kivételével), a proletárok munkájával keletkeznek, ez az értékük alapja. A kapitalizmusban az áraknak az értéktörvénytől való eltérése először a tőkés élősködésének a finanszírozását szolgálja; valamint a kapitalizmusban a társadalmi és világméretben megvalósuló termelési anarchiának (társadalmi és világméretű tervszerűtlenségének); a gátlástalan kizsákmányolásnak, a monopóliumok érdekeinek, a spekulációnak, a konkurenciának, az élősködés erkölcsének a következménye; a termék értéke a munkaerő tevékenység által lesz csak értékes, értékesebb; a

munkamegosztás bármelyik pontján is csak a munka hoz létre értéket; a kereslet-kínálat és a manipulálás miatt piacon ettől eltérhet az ára, ami a kapitalizmusban elkerülhetetlen. A „munkamegosztásban” a tőkés dolga az élőködésének szervezése. A kereskedelemben a spekuláció ármanipulációja nem értékteremtő, hanem küzdelem az elsőségért, az élőködésért, a hibák, előnyök kihasználása csupán. A kereskedelmi munka is értéket képvisel, a költségben, az árban megjelenik, de értéket nem termel, a termék használati értéke nem változik meg, de alkalmas a kereskedő általi spekulációra. A spekuláció egy bizonyos határon túl már csak élőködés lehet, mert megkárosítja a termelőt és a fogyasztót is.

Marxista filozófia alapjai: ... A kapitalizmusban a termelés társadalmi, az elsajátítás pedig magánjellegű, s az adásvételi aktus szétválása, valamint az áruk értékesítésében ennek alapján keletkező fennakadások válságra és a tőkés társadalom megrázkódtatására — a kereskedelem szétzilálására, a termelés csökkentésére, a munkanélküliség növekedésére, a kisárutermelők tönkremenetelére, ipari, kereskedelmi és bankvállalatok csődbe jutására stb. — vezetnek.

... A történelem arról tanúskodik, hogy a mások rovására való meggazdagodás törekvése csak a magántulajdonon és a kizsákmányoláson alapuló társadalomra jellemző.”

*

Jog megszerzése a kizsákmányolásra és az élőködésre

Mivel a tőkés a polgári demokrácia keretében működő kapitalizmus politikai-gazdasági rendszerében az eredeti tőkefelhalmozással megszerezte a jogot és a lehetőséget a kizsákmányolásra, a bérabszolga vásárlásra, az élőködésre, a henyélésre, és ezzel a lehetőséget a felsőbbrendűségére, ami kapitalizmus embertelen antidemokratikus erkölce. A kapitalizmus csak így képes működni, embertelenül.

Marx: „... a tőkés felhalmozást megelőzte egy „eredeti” felhalmozás ... olyan felhalmozás, amely a tőkés termelési módnak nem eredménye, hanem kiindulópontja ... Ez az eredeti felhalmozás körülbelül ugyanazt a szerepet játssza a politikai gazdaságtanban, mint a bűnbeesés a teológiában. Ádám beleharapott az almába, és ezzel rászakadt az emberi nemre a bűn. Eredetét úgy magyarázzák, hogy az elmúlt idők anekdotájaként mesélik el. Egyszer, réges-régen élt az egyik oldalon egy szorgalmas, értelmes és mindenekelőtt takarékos elit, a másik oldalon meg lusta, mindenüket, sőt annál is többen elherdáló korhelyek. Igaz, hogy a teológiai bűnbeesés legendája azt meséli el nekünk, hogyan ítélte az ember arra, hogy orcája veritékével egye kenyérét; a közgazdasági bűnbeesés története viszont azt leplezi le, hogyan lehetnek olyan emberek, akiknek erre semmi szükségük nincs. De egyre megy. Így történt, hogy az előbbieket gazdagságot halmozta fel, az utóbbiaknak pedig végül nem maradt más eladnivalójuk, mint a saját bőrük. És ettől a bűnbeeséstől kelteződik a nagy tömeg szegénysége, amelynek még mindig, minden munkája ellenére, nincs más eladnivalója, mint saját maga, és a kevesek gazdagsága, amely folyton növekszik, holott már régen nem dolgoznak.”

Bárányok bégezzetek, legegjetek!

A tőkés kizsákmányolást, élőködést, felsőbbrendűséget a proletároknak (bárányoknak) el kell tűrniük, de legjobban, ha békésen, vagy még jobb, ha ezt lelkesen fogadják el és boldogan „bégetnek”, ez a tőkések a „ragadozó farkasok” érdeke. Ehhez szükséges és kiválóan alkalmas a hamis tudománytalan világnézet, amit a médiák jól fizetett proletárijai, a kiváló agymosó szakemberek mosolygósan betáplálnak a prolik agyába, de ha ez nem segít, mégsem „bégetnek” lelkesen a „bárányok”, esetleg morognak, akkor a tőkés államhatalom diktatúrája (a farkas agyára) ezt megoldja; a tőkés hatalom a rendőrt, a katonát, a bíróság fizetett bérabszolgáit küldi a morgó, elégedetlen bérabszolgákra, akik a jobb „legegési” lehetőségért saját fajtájuk ellen fordulnak. De sokszor elegendő a proli életlehetőségének korlátozása vagy megvonása is, a munkanélküli proli nyomorog vagy éhenhal, és inkább tűri a diktatúrát és még inkább éljenzi lelkesen. De, ha le is süti szemeit azért még lehet, hogy nyitva a bicska a zsebében.

Marxista filozófia alapjai: „... Az ideológia az osztálytársadalomban valamely meghatározott osztály helyzetét és érdekeit kifejező társadalmi (politikai, filozófiai, vallási stb.) nézetek összessége. Az ideológiát az illető osztály művelt képviselői, ideológusai — filozófusok, szociológusok, jogászok, közgazdászok, írók, költők stb. — dolgozzák ki. Az osztály ideológusai nemcsak a szóban forgó osztály tagjai lehetnek, hanem olyanok is, akik más osztályokból származnak.

... A polgári ideológiát a burzsoá társadalom hajnalán nemcsak olyan emberek dolgozták ki, akiket származásuk a polgársághoz fűzött, hanem olyanok is, akik a nemességből származtak. A proletariátus ideológiájának megalkotói a polgári értelmiség soraiból kerültek ki. Általában véve, az osztály ideológusai és egyszerű tagjai között műveltségük és egyéni helyzetük tekintetében jelentős különbség állhat fenn. Marx azt írta, hogy a kispolgárság ideológusai nem feltétlenül szatócsok vagy a szatócsokért lelkesedő emberek. ... Az osztálytársadalomban az uralkodó eszmék az uralkodó osztály eszméi. Az elnyomott tömegek gyakran tulajdon érdekeik ellenére az uralkodó osztály politikai, jogi és erkölcsi nézeteit, világszemléletét teszik magukévá. ... Először is azért, mert az az osztály, amely az anyagi termelés eszközeivel rendelkezik, ezzel egyúttal a szellemi termelés eszközeivel is rendelkezik; másodsor azért, mert az elnyomott osztályokra egész helyzetük, életfeltételeik az uralkodó gazdasági viszonyokkal együtt rákényszerítik az uralkodó osztály eszméit, képzetait és nézeteit is. A hatalmon levő osztályok egész bonyolult ideológiai apparátusa ezeknek az osztályoknak az ideológiáját védelmezi és terjeszti. De valamely osztály eszméi csak addig uralkodnak osztatlanul, amíg az illető osztály uralmának gazdasági alapjai viszonylag szilárdak, maradnak. Amikor az adott gazdasági viszonyok a termelőerők fejlődésének fékjévé válnak, amikor a régi társadalomban létrejönnek az új társadalom anyagi előfeltételei vagy elemei, akkor megjelennek az új eszmék, amelyeket a haladó társadalmi erők fegyverként forgatnak az új társadalomért vívott harcukban.

... A polgári forradalom győzelme megmutatta, mit jelentettek valójában a XVIII. század nagy felvilágosítóinak követelései. A szabadságról kiderült, hogy a kizsákmányolás és a konkurrencia szabadsága, az egyenlőség és az igazságosság a hamis, formális

jogegyenlőségben, a burzsoá igazságszolgáltatásban öltött testet, amely a gazdagok érdekeit védelmezi a szegényekkel szemben. A felvilágosítók követelései és jelszavai ilyenformán sok tekintetben illúzióknak bizonyultak.

... A fejlett tőkésországok mai burzsoáziája, amely régóta reakciós, népellenes erővé vált, továbbra is arra törekszik, hogy önös osztályérdekeit az egész nép érdekeinek tüntesse fel, s politikáját és ideológiáját olyanak ábrázolja, amely az egész nemzetet képviseli. A mai burzsoá ideológusok álszent módon dicshimnuszokat zengenek a tőkés rendről és a burzsoá államról, különféle elméleteket és mítoszokat gyártanak, amelyek igazolják a „kiválasztottak” hatalmát a nép felett, vagy az osztályantagonizmust takargatják. Az uralkodó osztályok politikai és eszmei területen tanúsított képmutatása annál nagyobb lesz, minél inkább összeomlanak uralmának alapjai, és minél inkább összeütköznek érdekei a nép, a társadalom érdekeivel. A mai burzsoázia a szabadságról és az egyenlőségről, az erkölcsről, a demokráciáról hangoztatott szólamokhoz folyamodik, hogy elpalástolja a tőkés monopóliumok valóságos uralmát. A „szabad világ” cégére mögött a kizsákmányolás és a jogfosztottság, a politikai reakció és a militarizmus világa húzódik meg.

... Az összes osztály közül csak a proletariátus az, amelynek nincs szüksége sem illúziókra, sem képmutatásra, mivel a proletariátus mint osztály felszabadulásának feltételei egyúttal az egész társadalomnak a kizsákmányolás és az osztályantagonizmusok alóli felszabadulása valóságos feltételei is. A proletár, szocialista ideológia, éppen azért, mert annak az osztálynak az érdekeit fejezi ki, amely mindörökké megszünteti a kizsákmányolást és az osztályantagonizmust, lényegénél fogva az egész jövőendő emberiség ideológiája. A szocialista ideológia nemcsak elveti a valóság eltorzított, vallásos és idealista szemléleteit, hanem a régi társadalom gazdasági viszonyaiban meg is találja magyarázatukat. A proletariátus ideológiája igazi tudományos ideológia. Miután a kapitalista társadalomban létrejött mint a munkásosztály forradalmi harci fegyvere a tőke ellen, ez az ideológia a munkásosztály győzelme után, az új társadalom építése során, a szocialista termelési viszonyok fejlődése és erősödése alapján tovább fejlődik és a legsokeoldalúbban kibontakozik.”

*

Meddig tart a kizsákmányolás?

A kizsákmányolás, a felsőbbrendűség, a szolgaság lehetősége mindaddig fog tartani, amíg működik a kapitalizmus gazdasági modellje, amíg lehet kizsákmányolni. A szocialista forradalom (Szovjetunió) vagy a termelőeszközök fejlődése megszünteti a kizsákmányolás lehetőségét. A kapitalizmusban a termelőerők fejlődésével és az osztályharcra megnyílik a lehetőség a szocialista értékek beszívására, ami gyakran csak demagógia marad, gyökeres megvalósítása nem érdeke a tőkéseknek, de mindenképpen javít a proletárok helyzetén, legalábbis a kapitalizmus központjaiban. A termelőeszközök fejlődésével a tőke szerves összetételének növekedése és a profitráta csökkenése is elvezet a kapitalista modell tarthatatlanságára.

Engels: „... általános virágzás idején, amikor a polgári társadalom termelőeri oly buján fejlődnek, amennyire ez polgári viszonyok között egyáltalán lehetséges, *valódi forradalomról szó sem lehet*. ... forradalom csak azokban a periódusokban lehetséges, amikor ez a két tényező: a modern termelőerők és a polgári termelési formák egymással ellentmondásba kerülnek.”

Marxista filozófia alapjai: ... a kapitalista társadalom létfeltételeinek megsemmisítésével véget ér a kapitalizmus törvényeinek működése. Helyettük, az új feltételek talaján, új törvények, a szocializmus törvényei jönnek létre.

... A kommunisták az osztályharc következetes hívei, mert az osztályharc az ellentétes osztályokra szakadt társadalom objektív törvénye, mert másképpen nem fejlődhetne az ilyen társadalom s az új, a haladó nem válhatná fel a régivel, az elavulttal. A marxista dialektikának az ellentétek harcáról szóló tanítása forradalmi jelentőségű, filozófiailag megalapozza azt a törvényszerűséget, hogy az ellentétes osztályokra hasadt társadalomban osztályharc folyik.”

A kommunista Párt kiáltványa: „A fegyverek, amelyekkel a burzsoázia a feudalizmust leterítette, most maga a burzsoázia ellen fordulnak. De a burzsoázia nemcsak kikovácsolta a fegyvereket, amelyek halálát okozták; megszülte azokat a férfiakat is, akik e fegyvereket forgatni fogják — a modern munkásokat, a *proletárokat*. Amilyen mértékben a burzsoázia, azaz a tőke fejlődik, ugyanolyan mértékben fejlődik a proletariátus, a modern munkások osztálya, akik csak addig élnek, amíg munkát kapnak, és akik csak addig kapnak munkát, amíg munkájuk a tőkét gyarapítja. Ezek a munkások, akik darabonként kénytelenek eladni magukat, éppen olyan áruk, mint minden egyéb kereskedelmi cikk, s ezért éppúgy ki vannak téve a konkurencia minden viszontagságának, a piac minden ingadozásának.”

A kapitalizmus létezése alatt elkövetett bűnök, (a kizsákmányolás, az élősködés, a szolgaság, a tőkés diktatúra, a háborúk, a népirtás, a proletárok érdekképviselőinek üldözése, az idealizmus világnézete alapján a társadalom, a természet törvényeinek a valóságtól eltérő hamis magyarázata) elkerülhetetlenül egyre súlyosabb társadalmi katasztrófákat okoztak és fognak is okozni; ami a proletárok - így az emberiség - tömeges nyomorát, pusztulását, az életlehetőségének drámai megszűnését okozták és fogják okozni; a kapitalizmus bűne miatt például a két világháborúban 100-200 millió ember pusztult el, a koreai és a vietnámi háborúban 10 millió proletárt gyilkoltak meg, stb.; így egyre gyakoribb a kapitalisták élősködésének felismerése; ez a demokrácia hiánya ellenére is változást követelt és fog követelni; de akkor már csak a forradalom jöhet, a proletárforradalom; vagy a totális, a demokrácia látszatát is elvető fasizmus, minden borzalmával; volt már rá példa és lesz is ilyen! Eljön az idő, amikor tőkések már nem tudnak uralkodni, a proletárok már nem tudnak megélni, csak láncukat veszíthetik el, és ez elkerülhetetlenül időnként eljön. A kapitalizmus érdeke, erkölce nem tűri a valós társadalmi törvények feltárását és a valódi demokráciát, csak a proletárok elleni diktatúrával képes fennmaradni; emiatt pedig időnként mindenképpen katasztrófába torkollik a társadalom, az emberiséget a vakon ható társadalmi erők rendszeresen legyűrik. A kapitalizmusban a demokráciából és a hatalomból a proletárok az emberiség zöme ki van zárva, így érdekei sehol nem jelennek meg, csak a csatatéren, a forradalomban. A polgári demokráciában működő kapitalizmus ezt nem tudja elkerülni; időnként hiába pusztítja el a nép számára a demokráciát hirdetőket, és ha jót, ha rossz tesz, akkor sem kerülheti el a sorsát, el kell tűnnie,

ez a társadalom fejlődésének törvénye. Válságból válságba változik, de egyszer vége lesz a kapitalizmusnak, vagy a forradalom vagy pedig elfogy a kizsákmányolás lehetősége a technika fejlődésével, de az is lehet, hogy kipusztul az emberiség. Semelyik út sem fátklyásmenet, mint ahogy a farkas nem tud leszokni a bárányhúsról, a kapitalista az élősködésről, a kizsákmányolásról, a bérrabszolga tarásról, de ez végzetes lehet az emberiségre. Emberré kell változni, de a dolgozók valódi hatalma és demokráciája nélkül ez nem lehetséges, különben az elért fejlődés elpusztítja az emberiséget. A vállalkozó képességű emberek a kapitalizmusban törvényszerűen embertelenné válnak, nem azért mert rossz, gonosz emberek, hanem az élősködés lehetősége, a konkurencia kényszere, a felsőbbrendű erkölcs miatt, mint a tőke megszemélyesítőiként nem lehetnek mások.

Marxista filozófia alapjai: „A mennyiségi változások minőségi változásokba való átcsapásának törvénye az a törvény, amelynek következtében az apró, kezdetben észre sem vehető mennyiségi változások fokozatosan felhalmozódva, egy bizonyos fokon áthágják a tárgy mértékét, és gyökeres, minőségi változásokat eredményeznek; ennek révén a tárgyak megváltoznak, a régi minőség eltűnik, és új minőség jön létre. ... A mennyiségi változás a fejlődés *evolúció* formája. A minőségi változások viszont a fejlődés *revolúciós* formáját képviselik. ... *Evolúciónak* nevezzük azt a változást, amikor a fennálló fokozatos mennyiségi változása megy végbe. *Revolúciónak* a fennálló gyökeres, minőségi változását tekintjük. ... A fejlődés a mennyiségi változások minőségi változásokba és a minőségi változások mennyiségi változásokba való átcsapása nem mehet végbe csak evolúciós vagy csak revolúciós módon. ... Az evolúciós fejlődés az a szakasz, amelyben a tárgy fokozatos *mennyiségi* változásokon megy át. Ezek a változások önmagukban nem eredményezhetnek új minőséget, csupán előkészítik a minőségi változást. A minőségi változás bekövetkezéséhez a fokozatos mennyiségi változások megszakadására, ugrásra van szükség, amelynek következtében megtörténik az átmenet a régiből az újba. ... Az *ugrás* fogalma a fejlődési folyamat törvényszerű szakaszát fejezi ki, azt a szakaszt, amikor törés következik be a fokozatos mennyiségi változásokban, megjelennek a minőségi változások. Az ugrás az evolúciós szakasz betetőzése. ... Az ugrás, a forradalmi változás számos fontos vonásban különbözik a fokozatos, evolúciós mozgástól. Az evolúció csupán részleges változásokat okoz a tárgyban, s nem érinti a tárgy minőségét, alapját, az ugrás viszont a tárgy *gyökeres* változásainak formája, a tárgy átmenete az egyik minőségből a másikba. ... Minden új társadalmi-gazdasági alakulat a régi alakulat megelőző fokozatos mennyiségi fejlődésének eredményeként jött létre, és hatalmas ugrást, fordulópontot jelentett a társadalom fejlődésében.

... az antagonisztikus társadalomban az uralkodó osztályok szembeszegülnek a társadalmi rend időszerűvé vált átalakításával, élesen kettéválik az evolúció, illetve a revolúció szakasza. Egy bizonyos ideig folyik az új erők felhalmozódása, azoké az erők, amelyek képesek arra, hogy szétzúzzák az elavult rendet védelmező reakciós erők ellenállását, s csak e folyamat befejeztével érkezik el a régi megsemmisítésének, az ugrásnak, a forradalomnak — a minőségi változás megvalósítójának — pillanata. ... A szocialista társadalomban, ezzel ellentétben, már nem válik szét élesen a fejlődés fokozatos és ugrásszerű formájának szakasza. ... a szocializmusban a megérett minőségi változások útját már nem torlaszolja el olyan akadályok, mint az antagonisztikus társadalomban, s ezért e minőségi változások, előfeltételeik létrejöttének arányában, a régi minőségi állapotnak új minőségi állapotba való fokozatos átnövése révén valósulnak meg. ... a szocialista társadalomra (akárcsak az eljövendő kommunista társadalomra) nézve a legjellegzetesebb a minőségi változások fokozatossága, ami természetesen nem zárja ki az éles, egyetlen aktsussal végbemenő változásokat, például a technika, a tudomány stb. területén.

... A minőségi változások fokozatossága azt jelenti, hogy nem lehet átugorni a fejlődési szakaszokat, fokokat, és hogy az élet új formái csupán a feltételek előkészítésének és megérésének arányában alakulnak ki. [Talán ennek rossz értelmezése és ebből fakadó helytelen megvalósítása volt a szocializmus ideiglenes vereségének az egyik oka! Lásd: Kína, ahol ez jobban sikerült!]

... Az előrehaladó mozgás [a társadalom fejlődése] általános tendenciája mellett lehetséges, hogy a fejlődés vonalának egyes szakaszai nem előre, hanem hátrafelé irányulnak, a visszafejlődés, a regresszió mozzanatait fejezik ki. A társadalomban például nem egy csapásra aratnak győzelmet az új, a haladó erők. Gyakran vereséget szenvednek a régi erőitől, amelyek kezdetben szilárdabbak, mint az, ami új, s éppencsak létrejött. Ebből erednek a fejlődés elkerülhetetlen kitérői, az időleges visszaesések. ... A társadalomban harc folyik az ellentétes osztályok és pártok között, s a küzdelem kimenetele az erőviszonyoktól függ. Az 1905-ös oroszországi forradalomban például az erőviszonyok nem a munkások és parasztok javára alakultak, s így vereséget szenvedtek. A fejlődés általános menetében azonban minden ilyen kitérő időleges, viszonylagos jellegű, mert a haladó erőket a vereségek megacélozzák, megerősítik, ezek az erők az újabb harci szakaszokban elkerülhetetlenül felülkerekednek és győzelmet aratnak. Ezért a régi és az új harcának minden bonyolult fordulóján, minden kacsaringón és törésen át utat tör magának a felfelé ívelő fejlődés alapvonala, amely nem időleges és viszonylagos, hanem állandó és abszolút. Oroszország munkásosztályát és parasztságát 1905-ben vereség érte, de 1917-ben övök lett a győzelem. [ilyen a szocializmus ideiglenes veresége is, amelyet követni fog a fellendülés, a szocializmus új győzelme]

... Az alacsonyabb rendűtől a magasabb rendű felé, az egyszerűtől a bonyolult felé tartó mozgást szemléletesen nem egyenes vonal, nem is kör, hanem spirális formájában ábrázolhatjuk. Ez a fogalom: „a tagadás tagadása” a fejlődés spirális formáját tükrözi. Mint a természet, a társadalom és a gondolkodás történetéből merített számos tény mutatja, a fejlődés rendszerint magában foglalja a magasabb fokon a kiindulópontozó történő visszatérés, de már új, magasabb alapon való visszatérés mozzanatát. ... A fejlődés legmagasabb foka, amely a tagadás tagadásaként jelenik meg, betetőző egy meghatározott — kicsiny vagy nagy — fejlődési ciklust, és számos esetben kitérnek, hogy a fejlődés legmagasabb pontja mintegy visszatérés, de magasabb alapokon, a fejlődés kezdeti, kiindulópontjához. [az elkövetkező szocializmus a termelőerők fejlettebb színvonalán stabilabb lesz, tanul az elődök hibáiból]

... A természet törvényei és megismerésük teszik lehetővé, hogy a társadalom alárendelje magának a természeti erőket. ... a társadalmi fejlődés objektív törvényeinek létezése és megismerése az a feltétel, amelynek következtében lehetségessé válik az emberek sikeres tudatos történelmi tevékenysége. ... Az emberek, a népek, a társadalmi osztályok, amikor nem ismerték a társadalmi fejlődés törvényeit, csak vaktában törtek utat előre. A korábbi társadalmi forradalmak idején, amikor a tömegek harcra keltek az idejétmúlt társadalmi alakulatok ellen, mivel nem ismerték a társadalmi fejlődés törvényeit, a forradalom törvényeit, ezeknek a forradalmaknak az eredményei gyakran váratlanok voltak, sőt bizonyos tekintetben ellentétben álltak a tömeg harcának céljaival.

... A társadalom fejlődése, akárcsak a természet fejlődése is, a mennyiségi változások minőségi változásokba való átcsapása törvényének van alárendelve, amely szerint az evolúció előkészíti a revolúciót. A társadalmi forradalom a minőségi ugrásnak az osztálytársadalomra jellemző különleges formája. A társadalmi forradalom törvénye éppoly történelmi jellegű, mint az osztályharc törvénye. Ahogyan nem örökösek az osztályok, nem örökökéval az osztályharc és az állam, ugyanúgy a társadalomnak sem kell mindig forradalmakon keresztül fejlődnie. A szocializmusban a termelőerők és a termelési viszonyok ellentmondásai nem öltik elkerülhetetlenül a konfliktus formáját, mert a társadalom belül már nincsenek osztályantagonizmusok, mert minden társadalmi csoportnak érdekében áll a szocialista termelési viszonyok erősítése és fejlesztése, s a politikai felépítmény e csoportok közös érdekeinek kifejezője és védelmezője. Ennélfogva a

szocialista társadalomban keletkező ellentmondások megoldhatók társadalmi forradalom nélkül. Ez persze nem zárja ki a minőségi ugrásokat, a döntő fordulatokat a tudományban, a technikában, a társadalmi termelőerők fejlődésében; ezek okvetlenül végbe fognak menni, de már nem vezetnek társadalmi forradalomra.”

*

A kapitalista világrend tömegbázisa

A Knight Frank friss elemzése szerint a következő öt évben további 43 ezer embernek lesz 30 millió dollárnál is több vagyona. 2019 lehet az első olyan év, amikor a világ dollármilliomosainak száma meghaladja a 20 milliót. - szemlelek.net

... 36 millió olyan ember él a földön, akinek legalább 1 millió dollárnyi (265 millió forintnyi) vagyona van. Az ő vagyonuk összesen eléri a bámulatos 128,7 trillió dollárt. ... egyre nő a szegények és a gazdagok közti szakadék. A világ 3,5 milliárd szegény emberének teljes vagyona kevesebb mint 10 ezer dollár (2,6 millió forint). – index.hu (2017)

A kapitalista rendszer haszonélvezői elsősorban az élősködő vagyonosabb tőkések, számuk lehet akár több 10 millió a sleppjükkel együtt akár több 100 millió is. A kapitalista világrend fő ragadozói a világ urai, a totális hatalom birtokosai, önkényuralkodók, felsőbbrendűek - Übermensch-ek -, számuk néhány tucat. A világ proletárjai a közel 7-8 milliárd dolgozó ember őket szolgálja ki, ők a modern rabszolgák, a bérabszolgák. A proletároknak alapvetően nem érdeke a kapitalizmus, mert el kell tartaniuk az elég nagyszámú élősködő tőkések és a kisebb vállalkozókat is. Az ellenérdekeltség a proletárok és a tőkés vállalkozók között az élősködés miatt kibékíthetetlen, ezért az osztályharc elkerülhetetlen, még akkor is, ha a proletárok nincsenek ennek tudatában. Az élősködők száma pedig egyre növekszik.

Marxista filozófia alapjai: „... A tőkések számára a termelés ösztönzője a profit, s céljukat nem tudják elérni a termelés bővítése és tökéletesítése nélkül. Ez magyarázza a burzsoázának a termelőerők fejlesztésében játszott óriási történelmi szerepét. Marx és Engels a Kommunisták Párt kiáltványában hangsúlyozta: „A burzsoázia alig százéves osztályuralma alatt tömegesebb és kolosszálisabb termelőerőket hozott létre, mint valamennyi letűnt nemzedék együttvéve.” A profitért és az extraprofitért folyó hajszája, a csillapíthatatlan felhalmozási vágya meg, a konkurrenca — a kapitalizmus a termelés fejlesztésének ezeket a hatalmas ösztönzőit teremtette meg. Ezek az ösztönzők addig hatottak a legeredményesebben, ameddig a termelőerők nem nőttek túl a burzsoáz termelési viszonyok keretein, de még a modern kapitalizmusban sem tűntek el. Most viszont ezek az ösztönzők egyre inkább nemcsak a termelőerők fejlődését, hanem pusztulását is előidézik. A mai burzsoáz társadalom élődiségének egyik megnyilvánulása az uralkodó osztályok esztelen pompája, amelyek a társadalmi gazdagság pazarlásában maguk mögött hagyták a rabszolgatartókat és a hűbérukat.

... A kizsákmányoló osztályok a lakosság elenyésző kisebbségét alkotják, mégis ők uralkodnak a hatalmas többségen. ... A kizsákmányolók uralmának alapja gazdasági hatalmuk. A hűbérukat birtokában volt a feudalizmus korának legfontosabb termelési eszköze: a föld, a tőkések kezében vannak a gyárak, üzemek, bányák, vasutak és bankok, s ez teszi lehetővé, hogy függésbe taszítsák a dolgozó tömegeket. ... Ámde a kizsákmányolók gazdasági hatalma egymagában még nem elegendő ahhoz, hogy fenntartsák a többség uralmát a kisebbségen. Az elnyomottak ellenállásának megfékezése, alárendeltségük megtartása céljából szervezett erőre is szükség van. Ez az erő az állam. ... Minden olyan társadalomban, ahol antagonisztikus osztályok vannak, az *állam* a politikai hatalom osztályszervezete, amely védelmezi és rögzíti egyik vagy másik osztály uralmának gazdasági alapjait. Az államnak rendelkezésére állnak a hatalom eszközei — a hadsereg, a rendőrség, a csendőrség, a bírói szervek, a börtönök stb. —, hogy biztosítsa a gazdaságilag uralkodó osztály politikai uralmát, és elnyomja más osztályok ellenállását.

... Az állam legfontosabb ismérve: felfegyverzett emberek külön alakulatainak, külön hatalomnak a léte, amely nem azonos a lakossággal, hanem egyik vagy másik osztály kezében van. ... Az állam ismérve az, hogy létezik az emberek külön csoportja, amely kezében összpontosítja a társadalom feletti hatalmat. Az állam akkor jelenik meg, amikor a hatalom elkülönül a lakosság tömegeitől, és az egyik vagy másik osztály kezébe kerül, amelyik fegyveres erővel, felfegyverzett emberek külön csapataival rendelkezik. ... Az állam megjelenése arról tanúskodik, hogy az osztályok ellentmondásai kibékíthetetlené váltak. Az osztályharc annyira heves formát öltött, hogy a kizsákmányolók már nem tudták olyan eszköz nélkül, mint a politikai hatalom, alárendeltségben tartani a kizsákmányoltakat. Az állam tehát az osztálytársadalom szülötte, az osztályellentmondások kibékíthetetlenségének terméke. ... A kizsákmányoló társadalmakban az állam külsőleg úgy jelenik meg, mint az egész társadalom képviselője, valójában azonban az összes hatalmi szervek — a hadsereg, a rendőrség, a csendőrség, a felderítő szervek stb. — az uralkodó osztály érdekeit védelmezik. ... Az uralkodó osztály érdekeinek védelmét szolgálja a jog is. A jog, éppúgy mint az állam, osztály jellegű. A jog az uralkodó osztály törvény rangjára emelt akaratát fejezi ki. Ez az akarat az egész lakosság számára kötelező érvényű törvényekben és magatartási normákban testesül meg, amelyeket az államhatalom hozott vagy hagyott jóvá. ... Az állam, az adott társadalom gazdasági alapján emelkedő politikai felépítmény. ... a burzsoáz állam a burzsoázia politikai uralma, a burzsoázia diktatúrája.”

A világ eladósodása (a kapitalizmus hanyatlása):

- A világ teljes adósságállománya 237 ezer milliárd dollár volt (2017-ben) – index.hu

- A globális kormányzati tartozások mértéke (2019-ben), elérve a világgazdaság GDP-jének 82 százalékát, 69,3 ezer milliárd dollárra nőtt. A globális adósság 90 százaléka Észak-Amerika, Ázsia csendes-óceáni térségeire, valamint Európára koncentrálódik. – origo.hu

- A világ adóssága elérte (2019-ben) a félelmetesen abszurdnak tűnő 243 000 milliárd dollárt ... az összeg háromszor akkora mint a világ országainak bruttó nemzeti összterméke (GDP). Más szóval, háromszor akkora mint a Földön előállított termékek és szolgáltatások összértéke. ... Az élen adórtartozásban az **Egyesült Államok** áll és 22 000 milliárd dollárnyi hitelt halmozott fel. Könnyen megteheti, hisz a dollár a de facto világpénz. A korábbi jegybankelnök **Alan Greenspan** is megmondta már 2011-ben, az USA nem mehet csődbe és akármekkora adósságot képes visszafizetni, hisz az **USA annyi dollárt nyomtat amennyit csak akar** - bitcoinbázis.hu

- **A világ eladósodása megállíthatatlan:** A lakossági hitelállomány növekedése az USA-ban 2019-ben elérte a 14 trillió dollárt. ... a 2008-as válság előtt még 13 trillió dollár volt. ... Az USA államadóssága 2019. elején 22 trillió USD, amelyből 28% volt a külföldiek kezében lévő állampapír. Ebből Kína és Japán részesedése kb. 17-17%! Ami még nagyon érdekes, azt az, hogy az államadósságot 37%-ban a FED és

különböző állami szervek finanszírozzák! Ha az államadósságot egy lakósrá vetítve nézem, akkor mindenkire kb. 60.000 USD jut. Tehát a lakossági és állami adósság egy főre 100.000 USD terhet ró. Ez forintban kb. 33 Mft/fő.... - bankweb.hu

- ... a világ vagyonának 98%-át megkaparintotta egy nagyon szűk kör. ... a világ összvagyonát annyi ember birtokolja, amennyi egy közepes utasszállító repülőn elférne. ... Az összes többin, azaz azon a bizonyos szűk 2%-on osztozik mindenki más, azaz közel 7 és fél milliárd ember.... **Mi, a világ népessége a Rothschildok és Rockefellerok pénzével kereskedünk, abból élünk, azt forgatjuk meg, még sokszor a tudunkon kívül is.** - avilagtitkai.com

- **A világ gazdagjai iszonyúan gazdagok:** A világ milliárdosainak a száma az elmúlt évtizedben megduplázódott, a 2153 milliárdos vagyona a Föld 4,6 milliárd legszegényebb ember vagyonával egyenlő - hívta fel a figyelmet az Oxfam nemzetközi civil szervezet (2020). - tozsdeforum.hu

Az éhező emberiség:

ENSZ-jenítés (2003-ban): minden nap 24 ezer ember hal éhen ... a földkerekségen 800 millió ember éhezik – origo.hu

950 millió embernek nincs mit ennie (2012-ben). Naponta 24 000 ember hal éhen a világban. Évente 25 millióval nő az inséget szenvedők száma. - erdekesvilag.hu

842 millióan éheznek a Földön (2013-ban) – 24.hu

A földön 1940-ben 75 százalék volt a szegények aránya, míg napjainkra (2018-ban) már csak 10 százalék, *a napi 1,9 dolláros (480 forint) jövedelem alatt élők sorolja ebbe a körbe.* - origo.hu

821 000 000 ember éhezik a világban (2018-ban) - index.hu

Aggasztó jelentés jött ki: több embert öl meg az éhínség, mint a koronavírus maga (2020) ... az Oxfam által kiadott friss jelentés szerint azonban a vírus miatt rosszabbodó éhínségben több ember hal meg naponta, mint magában a koronavírusban – számol be a hírről a CNN. ... **Év végéig mintegy 12 ezer ember halhat meg naponta a koronavírushoz kapcsolható éhezéstől,** miközben a Johns Hopkins Egyetem adatai szerint mindeddig a leghalálosabb napja a koronavírusnak április 17-e volt, amikor egy nap alatt 8890 halálestet regisztráltak a vírushoz köthetően. ... Az Oxfam jelentésében mindeközben a **legnagyobb étel- és italgyártó cégek január óta több mint 18 milliárd dollárt fizettek ki részvényeseiknek, tízszer annyi pénzt, mint amennyi az ENSZ szerint elég lenne ahhoz, hogy felszámolják az éhínséget a világon.** ... Az éhezéstől szenvedők száma elérheti a 270 millió főt is idén a koronavírus miatt, ami az előző évhez képest több mint 80%-os növekedés. - portfolio.hu

A kapitalizmus, hogy fenntarthassa a magát (az élőkódását) egyre gátlástalanabban és a kapitalizmus működési modelljéből már csak következetesen a kizsákmányolásra, túlélésre koncentrálva, a föld népeit visszafizethetetlen adósságba taszította, amit azért fizetni kell az emberiség proletárjainak; a pénzzel mérhető termékeket - az értékeket - csak a proletárok tudják munkával létrehozni; ezzel kell harmóniában lenni a pénzmennyiségnek, mert előbb-utóbb bajok lesznek; tehát világméreteken az adósság csak a proletárokat terheli, mert minden értéket ők hoznak létre. Többek között ez az adósság azonban rabszíjon tartja a gyengébb, a volt gyarmati népeket, a periférián az emberek milliárdjait, és kiszolgáltatja a vezető tőkés hatalmaknak, amelyek így tovább élőkódnak. Ez a pénzádósság sokszorosa a föld termelőképeségének, GDP-jének, nincs fedezete, de nélkül már nem lehetne termelni és kizsákmányolni sem, ez már a kapitalizmus hanyatlásának a korszaka, nem az arany a pénz, hanem az USA-ban nyomtatott papír, bár lehet a kapitalizmusnak, (lesz is) még néhány dobása a túlélésre az emberiség kárára. A csökkenő profitráta ellensúlyozására, hogy fenntartsák a minél nagyobb (m/c+v), az értéktöbblet/befektetett tőke, vagyis a minél nagyobb tőkemegtérülést, egyre több fedezet nélküli spekulációs „pénzt nyomtatnak” a tőkések számára; fokozódik a proletárok kiszolgáltatottsága, a diktatúra, a proletár érdekek elnyomása; a fedezetlen pénzt végül is a proletároknak kell megfizetni, ami fokozza a kizsákmányolást. Mivel technika fejlődésével a kapitalista központokban a fokozódó kizsákmányolás, élőkódás ellenére a proletárok életszínvonala nő, így ezzel együtt a diktatúra elviselhetősége is, ezért kevesebbet lázonganak a proletárok, - egyre többet legelhetnek a bárányok és boldogan bégethetnek. De ennek egyszer vége lesz! Az emberiség a felsőbbrendűek diktatúrájában, önkényuralmában embertelen marad, nem válhat emberséges emberré. A kapitalista ragadozóknak bármekkora hatalmuk lehet, de soha nem válhatnak emberré! Mindig csak marakodó állatok lehetnek!

Marx: „Az államadósság az eredeti felhalmozás egyik legerőteljesebb emeltyűjévé válik. Mintha csak varázsvesszővel érintené, a nem-termelő pénzt nemzőerővel ruházta fel és így tőkévé változtatja anélkül, hogy ezért az ipari, sőt még az uzorabefektetéstől is elválaszthatatlan fáradtságnak és veszélynek kellene kitennie magát. Az állam hitelezői a valóságban semmit sem adnak, mert a kölcsönadott összeget könnyen átruházható állami adósságkötvényekké változtatják, melyek kezükben továbbra is éppen úgy működnek, mintha ugyanannyi készpénz volnának. ... A nemzeti címmel felcícomázott nagybankok születésüktől kezdve csak magánspekulánsok társaságai voltak, amelyek a kormány mellé álltak és — hálá kapott kiváltságaiknak — tudtak neki pénzt kölcsönözni. Ezért az államadósság felhalmozódásának nincs csallhatatlanabb fokmérője, mint a bankok részvényeinek fokozatos emelkedése, amely bankok teljes kibontakozása az Angol Bank alapításától kelteződik (1694). ... Minthogy az államadósság az állami bevételekre támaszkodik, amelyeknek fedezniök kell az évi kamat- stb. fizetéseket, a modern adórendszer a nemzeti kölcsönök rendszerének szükségszerű kiegészítője lett. A kölcsönök lehetővé teszik a kormány számára, hogy rendkívüli kiadásokat fedezzen anélkül, hogy az adófizető ezt azonnal megérezné, de később mégis adóemelést tesznek szükségessé. Másrészt az egymást követő adósságok felhalmozódása által előidézett adóemelések arra kényszerítik a kormányt, hogy új rendkívüli kiadásoknál mindig újabb kölcsönöket vegyen fel. A modern adóügy, amelynek tengelyét azok az adók alkotják, amelyeket a legszükségesebb létfenntartási eszközökre kivetnek (tehát azokat megdrágítják), ezért magában hordja az automatikus fokozódás csíráját. A túladóztatás nem esetleges, hanem ellenkezőleg, alapelv.”

- **A modern pénz:** A modern pénz az aranyfedezet rendszerének megszűnésével jött létre. A legkésőbb az Egyesült Államok tért át a [hitelpénz]?re az aranyfedezetű rendszerről. A modern pénz lényeges vonása, hogy a pénz mögött fizetési követelések állnak ... A mai

modern pénz belső érték nélküli pénz, ami mögött tehát nem áll ott az arany, azaz nincs aranyfedezete. A mai kor pénzének fedezete az az áru- és szolgáltatásérték, amit az adott gazdaság előállít, illetve nyújt egy adott időszak alatt. - mimi.hu

Marxista filozófia alapjai: „... A szocialista forradalom, jellegét tekintve, alapvetően különbözik az összes előző forradalmaktól, amelyek csak a kizsákmányolás egyik formáját váltották fel másik formával. A szocialista forradalomnak nem az a feladata, hogy a kizsákmányolás formáit megváltoztassa, hanem hogy teljesen megszüntesse a kizsákmányolást, és megkezdje az osztálytársadalomból az osztály nélküli társadalomba való átmenetet. Ezért legnagyobb fordulat az emberiség történetében. ... Ilyen rendkívül nagy fordulatot nem lehet végrehajtani anélkül, hogy a nép legnagyobb tömegei be ne kapcsolódjanak az aktív történelemalkotó tevékenységbe. A szocialista forradalom olyan óriási néptömegeket hoz mozgásba, mint a múltban egyetlenegy forradalom sem. A szocialista forradalom mozgatóerői: a proletariátus, a forradalom vezére, valamint a dolgozó és kizsákmányolt tömegek népes rétegei. ... a proletariátus, amely mind a forradalmi demokratikus, mind a szocialista átalakulásokat vezeti, alapvető érdekeik közössége folytán tartós szövetségre lép a nép legátfogóbb tömegeivel, különösen a dolgozó parasztsággal. ... A szocialista forradalom feladatai nem oldhatók meg a proletariátus diktatúrájának megteremtése nélkül. Mindenfajta forradalomnak meg kell törnie az általa megdöntött reakciós osztályok ellenállását ... a forradalom feladatainak megoldása érdekében, meg kellett teremteniük a maguk diktatúráját. ... A proletárforradalomnak, mivel mindennemű kizsákmányolást megszüntet, a régi világ összes erőinek korábbinál nagyobb mértékben látott ellenállásával kell megküzdenie. ... A proletárdiktatúra szükségszerűségét, történelmi rendeltetését elsősorban az határozza meg, hogy a szocialista forradalomnak le kell küzdenie minden kizsákmányoló osztály ellenállását az országon belül, és védekeznie kell a kizsákmányoló államok ellenséges cselekedeteivel szemben. ... A proletariátus politikai hatalma a munkásság osztályharcának eszköze, amelyet az országon belül a megdöntött kizsákmányoló osztályok ellen, valamint a kizsákmányoló államok kívülről jövő támadásai ellen folytat. ... Ez annyit jelent, hogy a proletárállamnak éppúgy, mint bármely más államnak, megvan a maga erőszak-oldala. De ellentétben minden más állammal, a szocialista állam erőszak-oldala nem a fő oldal és nem a lakosság többsége, hanem a kisebbség (a kizsákmányolók) ellen irányul. ... Ennek folytán gyökeresen megváltozik a viszony az állam, az állam fegyverei erői és a nép között. ... Az elvileg új típusú államnak új típusú *hadsereg* felel meg, olyan hadsereg, amely, először: a történelemben az első igazi néphadsereg, a népet szolgálja; másodszor: olyan hadsereg, amelyben nincs osztályszéthúzás, mert parancsnoki kara és legénységi állománya egyaránt a dolgozókból kerül ki; harmadszor: ettől a hadseregtől távol áll mindenfajta hódító cél, ez a hadsereg a népek közötti békét szolgálja. ... A proletárdiktatúra nem hagyományos, megszokott, hanem teljesen új állam, amely a nép érdekeit védelmezi, és nem a kizsákmányolók, hanem a kizsákmányoltak, nem a vagyonos kevesek, hanem a dolgozó többség szolgálatában áll. A proletárdiktatúra feladata nem az, hogy megrögzítse, hanem hogy egyszerűen s mindenkorra megszüntesse a kizsákmányolást. ... antagonisztikus osztályokra bomló társadalomban lényegénél fogva minden állam egyik vagy másik osztály diktatúrája. ... A lényeg az, hogy ki ellen vagy ki felett gyakorolnak diktatúrát, és kik számára, melyik osztály számára van demokrácia. ... Ellentétben a kizsákmányoló állammal, amely a kizsákmányoló kisebbségnek a kizsákmányolt többség felett gyakorolt diktatúrája, a proletárdiktatúra a munkásosztály vezette dolgozó többség állama. ... Diktatúra a kizsákmányolók felett, demokrácia a dolgozók számára — ez a munkásosztály hatalma. Ezért a proletariátus diktatúrájának megteremtése a demokrácia nagymértékű kiterjesztését, a korlátozott és formális burzsoá demokráciának proletárdemokráciával való felváltását jelenti, amely ténylegesen biztosítja a legszélesebb rétegek politikai jogait és reális hatalmát. Ez a munkásosztály vezette igazi néphatalom, amely az osztályantagonizmus megszüntetése után mindenki számára demokrácia lesz. ... A proletariátus diktatúrája nemcsak a kizsákmányoló osztályok ellenállásának elnyomása szempontjából szükségszerű, hanem azért is, hogy a munkásosztály megvalósítsa a nem proletár dolgozó tömegek állami vezetését. ... A győztes proletariátus felhasználja politikai hatalmát, hogy az összes nem proletár tömegeket (a kisiparosokat és kézműveseket, a dolgozó parasztságot stb.) elszakítsa a burzsoáziától és maga mellé állítsa, hogy fokozatosan bevonja őket a szocialista építésbe, és végrehajtsa szocialista átalakításukat. Ezt a feladatot nem erőszakkal oldja meg, hanem meggyőzéssel, szervezéssel, példamutatással és gazdasági segítségnyújtással. Ezért van az, hogy az erőszak a proletárdiktatúrának nem egyetlen, sőt nem is fő oldala. ... A proletárdiktatúra, a munkásosztály hatalma, egyúttal a proletariátus, a dolgozók élcsapata és a nagyszámú nem proletár dolgozó rétegek osztályszövetségének sajátos formája is. A proletárdiktatúra, Lenin kifejezése szerint, a gazdaságilag, politikailag, társadalmilag és szellemileg nem egyforma osztályok közti sajátos szövetség. Ez a szövetség azért lehetséges, mert a proletariátus kifejezi a kizsákmányolástól való megszabadulásban érdekelt összes dolgozók érdekeit. ... A dolgozó tömegek csak a proletariátus vezetésével, csak a proletariátus részéről megnyilvánuló állami vezetés esetén szabadulhatnak meg a tőkés igtától, és juthatnak el a szocializmushoz; a proletariátus pedig csak a nem proletár dolgozó tömegek támogatásával, velük szövetségben tarthatja meg a hatalmát, és vezetheti el a népet a szocializmushoz. A proletárdiktatúrának ezért a legfőbb elve a munkásosztály és a parasztság szövetsége, amelyben a munkásosztály a vezető erő. ... A munkásosztály diktatúrája azért is szükséges, hogy végrehajthassa a társadalom szocialista átalakítását. ... A munkásosztály a politikai hatalom kivívása után, ezt a hatalmat a gazdasági fordulat végrehajtására használja fel, arra, hogy a kapitalista gazdaságot szocialista gazdasággá alakítsa. Ezért a szocialista forradalomnak nem betetőzése, hanem kezdete a politikai hatalom megragadása. A szocialista gazdaság nem születhet meg és nem fejlődhet spontán módon. A munkásosztály állama ennél fogva a szocialista gazdaság szervezője. ... A szocialista forradalom nemcsak a társadalom politikai és gazdasági életében hoz alapvető változást, hanem kultúrájában, ideológiájában is. Az egész társadalom szellemi kultúrájában végbemenő fordulat hosszabb ideig tart, s a politikai és a gazdasági fordulat után fejeződik be. ... A munkásosztály azonban csak a hatalom megragadása után tudja megteremteni a szocialista kultúrát és kinevelni a szocialista értelmiséget. Ezért a proletariátus diktatúrája az új kultúra megteremtésének, az értelmiségi káderek kinevelésének és a tömegek kommunista nevelésének gigászi feladata vár. ... Minden társadalmi rend létrehozza a maga sajátos, rá jellemző társadalmi fegyelmét és munkafegyelmét. ... A szocialista munkafegyelmek, társadalmi és állami fegyelmek nevelésben a legfőbb szerepe a meggyőzésnek van. Az államot és a társadalmat irányító munkásosztály azonban kényszerrel is alkalmaz a naplopók, semmittevők, tolvajok, szélhámosok és a kapitalizmus hagyományainak egyéb megrögzött hordozói ellen. Ezt a kényszert az egész nép érdekében, az államhatalom és az általa hozott törvények, jogi normák segítségével alkalmazza, amelyek alapja a munka szerinti elosztás szocialista elve és szabálya, hogy „aki nem dolgozik, ne is egyék”. A proletariátus tehát a maga államhatalmát nemcsak politikai és gazdasági területen, hanem eszmei nevelőmunkájában is harci eszközként használja a kapitalizmus erői és hagyományai ellen. ... A proletariátus diktatúrájának három fő oldala van: 1. az országon belül a kizsákmányoló osztályok ellenállásának elnyomását szolgáló eszköz, az ország határain kívüli kizsákmányoló államokkal szemben pedig az az eszköz, amely a forradalom vívmányait a külső támadás ellen védelmezi; 2. a parasztság, a kisiparosok, a néptömegekhez közel álló értelmiség és a többi nem proletár dolgozó réteg viszonylatában a proletariátus részéről történő állami vezetés eszköze; 3. az egész társadalom viszonylatában a gazdaság és a kultúra szocialista átalakításának eszköze. ... A proletárdiktatúrának mindezek az oldalai elválaszthatatlanul összefüggnek egymással, de a diktatúra fejlődésének különböző szakaszaiban hol az egyik, hol a másik oldal kerül előtérbe. Amilyen mértékben megszilárdul az új társadalmi rend, a szocialista államnak az országon belüli tevékenységében egyre nagyobb teret foglal el a gazdaság és a kultúra szervezésében kifejtett munka, a proletárdiktatúra nevelő oldala, míg az erőszak oldala egyre jobban háttérbe szorul. ... A proletárdiktatúra a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet időszakának állama. Ennek az időszaknak a végén, amikor már felszámolták a kizsákmányoló osztályokat, amikor a parasztságot, a kisiparosokat már áttértek a szocialista útra, amikor már teljesen és véglegesen győzött a szocializmus, a proletárdiktatúra az országon belül teljesítette történelmi küldetését. A proletárdiktatúra állama egyetemes népi állammá válik”

Haladás a fasizmus vagy a kommunizmus irányába?

A tőke szerves összetételének (c/v, a „gépesítés/emberi munkaerő”) emelkedésén is látható, hogy a technikai színvonal folyton emelkedik, nő a fogyasztási termékek mennyisége, ezáltal az emberiség életszínvonala is, így a kizsákmányolás növekedése már nem igazán forradalmasító tényező (legalább is a tőkés világ központjaiban), nagy bősége van, a szegény sem olyan elviselhetetlenül nyomorgó.

A proletároknak sokszor elég (sőt nagyon is elegendő), ha a tv-ben, filmekben, a hírekben látják a gazdagok, sztárok, sportolók, művészek jó életét és viszonylag kedvezően élhetnek, nem törődnek azzal, hogy ez félrevezetés a kizsákmányolás, élösködés eltakarása, a felsőbbrendűek erkölcsének elfogatását szolgálja; eszik a zsíros kenyeret és élvezik a fényűzők életét a képernyő előtt ülve; az agymosott prolikat egy jelentéktelen proli hibája, bűne sokkal jobban feldühíti, mint saját országának ellopása, de piszkosul nacionalista marad és még örül is a labancoknak, a gyarmatosítóknak, a kifosztóiknak, a helytartó uralmának.

A profitráta süllyedésének ellensúlyozására a tőke védekezik (kizsákmányolás fokozásával, fedezetlen pénzzel, diktatúrával, agymosással, fasizmussal), de a robotizálás elterjedésével, uralkodóvá válásával mégis elfogy a kizsákmányolható proletár; növekszik a dolgozói szegénység is, ami ugyan relatív, mert vannak még szegényebbek is. Ez mindenképpen változást fog kikövetelni, ez lehet a totális fasizmus is, de lehet a kommunizmus iránya is. A fasizmus az emberiség végét, a kommunizmus a jövőjét jelenti. A kapitalizmus már nagyon mélyen a fasizmus mocsarában jár! Veszélyben az emberiség léte! A fasizmusban a totális diktatúrában nem lehet emberré válni!

Marxista filozófia alapjai: ... a kapitalizmusban a profitráta csökkenő tendenciájának gazdasági törvénye abból következik, hogy a változó tőke viszonylagosan, az állandó tőkéhez képest csökken. ... Ez a csökkenés pedig a technikai haladásból, a tőke szerves összetételének növekedéséből fakad.

Útválasztó! Vagy a fasizmus vagy a szocializmus; az embertelenség a szolgaság vagy az emberséges szabad demokratikus világ, de egyszer választania kell az emberiségnek. A kapitalizmus nem szociális intézmény, hanem kegyetlen harc a felsőbbrendűségért, az élösködés lehetőségéért, ez a mozgatóereje és nem az emberségesség, az emberré válás, habár demokráciáról lefetyelnek egy totális diktatúrában is.

Marxista filozófia alapjai: „... A szocializmus a társadalmi életnek nem változatlan, végső formája. A társadalom a szocializmusban is dialektikusan fejlődik az alacsonyabb rendűtől a magasabb rendű felé. A szocializmus a kommunista társadalmi alakulat első, alsóbb foka. Ezen a szakaszon létrejönnek a társadalmi fejlődés magasabb fokára, a kommunizmusba való átmenet feltételei. ... A szocializmusnak és a kommunizmusnak közös társadalmi-anyagi alapja van: a termelési eszközök társadalmi tulajdona, a tervszerűen fejlődő társadalmi termelés, amely biztosítja a társadalom minden tagja szükségleteinek egyre teljesebb kielégítését. A két fok között azonban lényeges különbségek is vannak. A szocializmusban a társadalmi termelés és a munka termelékenységére még nem nőtt oly nagyra, hogy biztosítani lehessen a fogyasztási cikkek bőségét, s a javakat nem a társadalom tagjainak szükségletei szerint, hanem végzett munkájuk szerint osztják el. Ezért a szocializmus szakaszán az emberek közt még megmarad egy bizonyos gazdasági egyenlőtlenség, mivel különbségek vannak szakképzettségükben, nincs egyenlő tehetségük és képességük a munkára, különbség van családjuk nagyságában, s ezért nem egyenlő személyes szükségleteik kielégítését szolgáló jövedelmük sem. A szocializmusban még léteznek bizonyos osztálykülönbségek a munkások és a parasztok között, fennáll a város és a falu, a szellemi és a fizikai munka közti lényeges különbség. A munkások és parasztok kulturális és technikai színvonala még nem érte el a mérnökök és technikusok színvonalát. Ezzel egyidejűleg azonban egyre inkább felszámolják a város és a falu kapitalizmustól öröklött különbségét, s egyre emelkedik az egész nép kulturális és technikai színvonala. ... A kommunizmusban a termelés fejlődése magasabb színvonalat ér majd el, ami lehetővé teszi az anyagi és szellemi javak bőségének elérését, s valamennyi ember szükségleteinek teljes kielégítését. A szocializmusban az elosztás lényegében véve a „mindenki képességei szerint, mindenkinek munkája szerint” elv alapján történik, a kommunizmusban viszont a „mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint” elv válik valóra.”

*

A kizsákmányolás fokozódása út a fasizmus felé!

A tőke szerves összetételének (termelési eszköz/munkaerő c/v) emelkedése és az ezzel összefüggő profitráta ($P = (m/c+v) \times 100$) csökkenése ellentétként fokozódik a proletárok kizsákmányolása, ezért érdekvédelmének megsemmisítése, ami együtt jár a diktatúra erősödésével, a mérhetetlen agymosással, a fegyverkezéssel, az emberiség lehetséges életlehetőségek kihasználhatatlanságával, a kizsákmányolt értéktöbblet elpazarlásával, a törvényszerűen ismétlődő termelési, pénzügyi és mesterséges válságokkal. Ez elvezet a demokrácia látszatát is elvető fasizmushoz, a totális kapitalista-fasiszta diktatúrához. A kapitalizmus védekezése a rendszer fenntartására a fasizmus, ami a polgári demokrácia keretében is totális diktatúra, de szükség esetén ezt a látszatot is elveti. A fasizmust elsősorban a proletárok érdekvédelme ellen alkalmazza a kapitalizmus, de a világalomra törés is jellemző rá.

Marxista filozófia alapjai: „... Köztudomású, hogy a burzsoázia diktatúrája parlamentáris köztársaság formájában is, alkotmányos monarchia formájában is, fasiszta terrorista diktatúra formájában is létezik.

... A fasiszmus, eltérően a polgári demokráciától, az imperialista burzsoázia diktatúrájának nyílt, terrorista formája. A fasiszmus létrejötté elválaszthatatlanul összefügg a kapitalizmus általános válságának korával; kísérlet arra, hogy a terror és erőszak módszereivel alátámassza a kapitalizmus megingott pilléreit. Nem véletlen, hogy a burzsoázia elsősorban azokban az országokban vezette be a fasiszta rendszert, amelyekben a kapitalizmus pillérei kiváltképpen ingatagok voltak, vagy amelyekben a burzsoázia különösen tevékenyen vett részt az új világháború előkészítésében (Olaszországban, Németországban és Japánban). A fasiszta tendenciák azonban nemcsak ezekben az országokban fejlődtek ki. ... Bár a fasiszmus régi formáiban kompromittálta magát a népek előtt, nincs kizárva az a veszély, hogy új formákban feléled.

... A monopoltőke nem szabad kereskedelemre és szabad versenyre, hanem monopolista uralomra, más országok és népek rabságba döntésére törekszik. Ezen a gazdasági talajon fokozódott a fajelmélet, a sovinizmus, a militarizmus, az agresszió és a hódító háborúk eszméjének propagandája. Az imperialista burzsoázia a dolgozó tömegek állhatatos küzdelmével kivívtat demokratikus szabadságjogok megnyirbálására, katonai terrorista diktatúrájának megteremtésére törekszik (például a fasiszmus formájában). Közvetlenül vagy közvetve alárendeli magának az államapparátust úgy, hogy a burzsoá kormányok és a monopoltőkés egyesülések között közvetlen kapcsolatot létesít, vagy pedig úgy, hogy különböző módon megvásárolja a minisztereket, a parlamenti képviselőket, a hadseregek vezérkari főnökeit, a kormányhivatalok és a burzsoá pártok vezetőit, valamint a munkásmozgalom egyes olyan funkcionáriusait, akik elszakadtak a tömegektől, és egyéni hasznuk érdekében elárulták a népet.

... A monopólium előtti kapitalizmus idején a burzsoá állam olyan bizottság volt, amelyik az egész tőkésosztály közös ügyeit intézte, az imperializmus korában viszont a burzsoá állam a monopolista burzsoázia eszköze. „A monopóliumok további gazdagodása, a munkásmozgalom és a nemzeti felszabadító harcok elnyomása, a kapitalista rendszer megmentése és az agresszív háború kirobantása céljából az állammonopolista kapitalizmus egységes mechanizmusban egyesíti a monopóliumok erejét az állam erejével.” A tőkés monopóliumok a maguk szolgálatába állítják az államapparátust. A tőkésmonopóliumok az államapparátus kézben tartásának közvetett módszerei (a hivatalnokok, képviselők, miniszterek megvásárlása stb.) mellett közvetlenül is cselekszenek. A nagytőkések, bankigazgatók és részvénytársasági elnökök miniszteri, hivatalfőnöki tisztségekbe telepednek, biztosítják a monopóliumoknak kedvező politikát, valamint előnyös szerződések, megrendelések, támogatások stb. révén elősegítik a monopóliumok profitjának növelését. ... A burzsoá állam nem képes irányítani a gazdasági fejlődést, mivel ennek útjában áll a termelési eszközök magántulajdona és a kapitalizmus fejlődésének spontán jellege. Nem az állam irányítja a tőkés monopóliumokat, hanem ellenkezőleg, a monopóliumok irányítják az államot. ... Bármennyire is elrothadtak a kapitalizmus pillérei, a tőkés rend önmagától nem omlik össze, mert védelmezi a burzsoá állam. Ezért a proletariátus osztályharca nemcsak a tőkés rend gazdasági alapjai ellen irányul, hanem a kapitalizmust védelmező politikai hatalom ellen is.”

*

Előre vagy hátra?

Az embertelen kizsákmányolás, élősködés, totális diktatúra még kevés a proletárok tömegeinek öntudatra ébredésére, ehhez szükséges a kapitalizmus működése által okozott társadalmi katasztrófa, ami a proletárok - az emberiség - tömeges pusztulását, nyomorát, az egész emberi társadalom világméretű tehetetlenségét okozza. A kapitalizmus a technika fejlődésével a munkaerőt kiváltja a robotokkal és már nem tud kizsákmányolni, a profitráta ($m/c+v$) a nulla felé süllyed, a tőke szerves összetétele (c/v) pedig a végtelen felé tart. Ez, ha elkövetkezik, már csak a proletárforradalom jöhet és a szocializmus (kommunizmus), vagy a totális fasiszmus, mert a felsőbbrendűeknek a kapitalizmus keretében nem lesz szüksége a proletárra, így az emberiség többségére. Mert ekkor mondja majd a felsőbbrendű, henyélő kapitalista: Aki nem dolgozik, az ne is egyék!

Marxista filozófia alapjai: „... Az SZKP (XXII. kongresszus) programja: „A kommunizmus osztály nélküli társadalmi rendszer, amelyben a termelési eszközök egységes köztulajdonban vannak, ahol megvalósul a társadalom valamennyi tagjának teljes társadalmi egyenlősége, ahol az emberek sokoldalú fejlődésével együtt az állandóan fejlődő tudomány és technika alapján nőnek a termelőerők, ahol a társadalmi gazdagság minden forrása teljes bőségben buzog és megvalósul a nagyszerű elv: »Mindenki képességei szerint, mindenkinek szükségletei szerint.« A kommunizmus a szabad és öntudatos dolgozók magas szervezetségű társadalmi, amelyben megvalósul a társadalmi öngazdálkodás, a társadalom javára végzett munka mindenki számára elsődleges életszükségletté, felismert szükségesszerűséggé válik, képességeit mindenki a leghasznosabban fogja gyümölcsöztetni a nép javára.”

Proletársors: A kapitalizmusban szolga szintre nevelt emberiséget csak a szocialista forradalom nevelheti öntudatos emberré, aki nem tűri a kizsákmányolást, a felsőbbrendűséget, a szolgaságot. A csak a szerszám kezelésére nevelt öntudatlan szolgalelkű proletár, bármilyen okos, jól kereső, képzett is, csak kizsákmányolandó bérabszolga a kapitalizmusban; ha nem hoz profitot a tőkésnek, akkor nincs rá szükség, úgy mintegy felesleges szerszámra, le kell selejtezni, bármilyen hasznos volt előzőleg.

Marxista filozófia alapjai: „... A társadalmi forradalom az osztályharc legmagasabb rendű kifejeződése. A forradalmak korszakai fordulópontok a társadalom fejlődésében, ekkor valósul meg az egyik társadalmi-gazdasági alakulattól a másik társadalmi-gazdasági alakulattá való átmenet. ... Az egyik társadalmi-gazdasági alakulattól a másikba való átmenetet a társadalom termelőerőinek fejlődése és a társadalmi élet egyéb oldalainak megváltozása készíti elő. Mindez még a régi rend méhében megy végbe. Ezek a folyamatok még nem változtatják meg a társadalom fennálló minőségi állapotának egészét, s ezért úgy jellemezhetők, mint amelyek a minőségi változashoz képest evolúciós folyamatok. A társadalmi forradalmat ezek készítik elő, s a forradalom betetőzésüket, megkoronázásukat jelenti. A társadalmi forradalom, az evolúciótól eltérően, nem a régi rend megőrzésének alapján megy végbe, hanem megsemmisíti és új renddel váltja fel a régi rendet, vagyis alapvetően megváltoztatja a társadalom állapotát. ... A társadalmi forradalmak legmélyebben fekvő oka az új termelőerők és az elavult termelési viszonyok konfliktusa. Marx „A politikai gazdaságtan bírálatához” című művének híres előszavában kimutatta, hogy a termelőerők fejlődésük bizonyos fokán ellentmondásba jutnak a meglévő termelési viszonyokkal. „Ezek a viszonyok a termelőerők fejlődési formáiból a termelőerők béklyóivá csapnak át. Ekkor a társadalmi forradalom korszaka következik be.” ... A termelőerők és a termelési viszonyok konfliktusa az osztályok összeütközésére vezet. Egyes osztályok az önmagukat túlélő termelési viszonyok, valamint az ezek alapján emelkedő társadalmi és politikai rend védelmére sorakoznak fel, más osztályok viszont ezek felszámolására törekcszenek. A forradalmi osztályok megsemmisítik az elavult politikai és jogi felépítményt, felszámolják a régi, és létrehozzák az új államhatalmat. Az új

államhatalmat arra használják fel, hogy teljes egészében szétzúzzák a régi, és megszüldítsák az új termelési viszonyokat. ... A társadalmi forradalom tehát nemcsak politikai fordulatot jelent, amely megsemmisíti a régi politikai felépítményt, hanem megoldja az új termelőerők és az önmagukat túlélő termelési viszonyok gazdasági konfliktusát, valamint a társadalmi osztályok konfliktusát is. ... Politikai téren a forradalom legfőbb ismertető jele, hogy az államhatalom az egyik osztály kezéből a másik osztály kezébe kerül. Éppen ez az, ami elsősorban megkülönbözteti a forradalmat a vezető körökben végbemenő fordulatoktól, amelyek érintetlenül hagyják egyik vagy másik osztály uralmának alapját. ... Ha ismét hatalomra jut az önmagát túlélő osztály, amelynek sikerült időlegesen visszaállítani uralmát, akkor nem forradalomról, hanem ellenforradalomról van szó. *A társadalmi forradalom* olyan társadalmi fordulat, amikor megdöntik a magukat túlélő osztályok hatalmát, és megteremtik a haladó, forradalmi osztályok hatalmát. ... A forradalom fogalma nem azonos a „fegyveres felkelés” és a „polgárháború” fogalmával. ... lehetségesek olyan forradalmak is, amelyek fegyveres felkelés és polgárháború nélkül mennek végbe. ... A forradalom *mozgatóerői* azok az osztályok, amelyek megvívják a forradalmakat, leküzdik a magukat túlélő osztályok ellenállását. A történelmi szükségszerűség nem saját magától realizálódik, hanem az emberek tevékenysége révén. Az osztálytársadalomban a történelmileg megérlelődött feladatokat a leghaladóbb osztályok valósítják meg. ... A társadalmi forradalmak hallatlanul meggyorsítják a társadalom fejlődését. A forradalom néhány éve vagy akár néhány hónapja alatt jelentősebb, alapvetőbb változások történnek a társadalmi életben, mint a békés evolúció sok évtizede folyamán. Marx joggal nevezte a forradalmakat a történelem mozdonyainak. ... A társadalmi forradalom általános alapvető okán — a termelőerők és a termelési viszonyok konfliktusán — kívül a forradalomhoz konkrét történelmi feltételek is szükségesek, amelyeket *forradalmi helyzetnek* nevezünk. ... A forradalmi helyzet jellemzője, először: a „felül levők” válsága, az uralkodó osztályok politikájának válsága, az, hogy már nem képesek uralmukat a régi formában fenntartani, nem tudnak a régi módon kormányozni; másodsor: az elnyomott osztályok nyomorának és szenvedéseinek fokozódása, s ennek következtében aktivitásuk növekedése. Lenin „»Baloldaliság« — a kommunizmus gyermekbetegsége” című művében így határozta meg a társadalmi forradalom győzelmének feltételeit: „Csak akkor, ha az »*alul levők*« nem akarják a régi, a »*felül levők*« pedig nem tudnak tovább élni és kormányozni a régi módon, csak akkor győzhet a forradalom. Ezt az igazságot más szavakkal így fejezhetjük ki: a forradalom nem lehetséges általános nemzeti (a kizsákmányoltakat és a kizsákmányolókat egyaránt érintő) válság nélkül.” Éppen ezt a társadalmi válságot oldja meg a forradalom. A társadalmi forradalmak időszakában nyer megoldást az a rengeteg ellentmondás, amely lassan felgyülemlik az evolúciós fejlődés időszakában. ... A forradalmi helyzet nemcsak egyes csoportok vagy pártok, de még egész osztályok akaratától és óhajától is függetlenül áll be. Objektív feltételek nélkül, forradalmi helyzet nélkül nem mehet végbe forradalom. Ahhoz azonban, hogy a forradalom bekövetkezzék, s még inkább ahhoz, hogy a forradalmat győzelem koronázza, az objektív feltételek egymagukban nem elegendők. ... a forradalom győzelméhez az objektív feltételek megérésén kívül a *szubjektív tényező* megérése is elengedhetetlenül szükséges. Elengedhetetlen, hogy a forradalmi osztály olyan öntudatos és szervezett legyen, úgy tudja magával ragadni a forradalmi harcban mellé állt szövetségeseit, hogy forradalmi cselekvésének ereje elégségesnek bizonyuljon a magukat túlélő osztályok hatalmának megdöntéséhez. ... Ezt a szervezettséget, öntudatot a munkásosztály élcsapata, a marxista—leninista párt nevei ki. Csakis tapasztalt, a harcok tüzében megedzett, a forradalmi tömegekkel szorosan egybeforrott, a tömegek támogatását és bizalmát élvező párt léte esetén lehetséges a szocialista forradalom győzelme, s a forradalom objektív feltételeinek és törvényeinek hozzáértő felhasználása a munkásosztály vezette néptömegek érdekében. ... A forradalmi munkásmozgalom történetének tapasztalatai arra tanítanak, hogy a szocialista forradalom nem győzhet még akkor sem, ha kialakultak az objektív feltételek, megvan a forradalmi helyzet, létrejött a nagy tömegeket átfogó munkásmozgalom, de nem érvényesül a marxista párt vezetése. ... A történelmi tapasztalatok azt bizonyítják, hogy az egyik társadalmi-gazdasági alakulatból a másikba való átmenet, lényegét tekintve, mindig forradalom, bár változatos formákban mehet végbe; a forradalmi osztályok feladataikat többé vagy kevésbé következetesen oldhatják meg. ... A forradalmárok a kapitalizmusban elért reformokat a forradalmi harc melléktermékeinek tekintik, s a reformokat az osztályharc fejlesztésére, kiterjesztésére használják fel, a reformokat alárendelik az alapvető forradalmi feladatok megoldásának. ... A haladó osztályok éppen forradalmi harcukkal kényszerítik az elnyomókat arra, hogy reformokat hajtsanak végre, részengedményeket tegyenek.

... A marxisták számára a fegyveres harc nem öncél. A kommunisták egyáltalán nem hívei annak, hogy mindenütt és minden esetben fegyvert alkalmazzanak. Marx szemléletes kifejezése szerint az erőszak minden új társadalmi rend bábája. Az erőszak azonban nem azért játssza ezt a szerepet, mert a forradalmi osztályok feltétlenül erőszakhoz akarnak nyúlni, hanem azért, mert az önmagukat túlélő osztályok, vagyonuk és kiváltságaik megvédelmezésére, erőszakot használnak. ... Engels „A kommunizmus alapelvei” című munkájában felvetette a kérdést: lehetséges lesz-e a magántulajdon megszüntetése békés úton? „Kíváncsinos volna, hogy így történjék, és bizonyára a kommunisták lennének az utolsók, akik tiltakoznának ez ellen... Ámde a kommunisták azt is látják, hogy a proletariátus fejlődését csaknem minden civilizált országban erőszakkal elnyomják, s hogy ezáltal a kommunisták ellenfelei munkálkodnak minden erejükkel egy forradalom irányában. Ha ezáltal az elnyomott proletariátust végül is belekergetik egy forradalomba, mi kommunisták, tettel éppúgy védeni fogjuk a proletárok ügyét, mint most szóval.” ... A marxizmus—leninizmus klasszikusai sokszor hangsúlyozták, hogy a munkásosztály szívesebben venné békés úton kezébe a hatalmat a kapitalista társadalom kommunista társadalommá való átalakítása céljából. A proletariátusnak érdeke a forradalom békés keresztülvitele, mert ez az út csökkenti az áldozatok számát, és lehetővé teszi a termelőerők pusztulásának elkerülését, ami a polgárháborúban elkerülhetetlen. Sem Szovjet-Oroszországban az 1918—1920-as, sem Kínában az 1946—1949-es polgárháborút nem a munkásosztály és nem is a parasztság robbantotta ki, hanem a tőkések és a földbirtokokosok. A munkásosztály a fegyveres harc eszközeit nem a maga jószántából alkalmazza, hanem ez a kizsákmányoló osztályok ellenállásának fokától függ, mert a kizsákmányolók nyúlnak először fegyverhez. Mivel a magukat túlélő osztályok nem mondanak le önként hatalmukról, uralmuk megdöntésére erőszakos úton kerül sor. A marxizmus—leninizmus klasszikusai, amikor leszögezték ezt az általános tételt, nem zárták ki azt a lehetőséget, hogy némely országban a hatalom békés úton kerül majd a munkásosztály kezébe.

... a hatalom sokféle formában mehet át a munkásosztály kezébe, valamint a különböző országokban kialakult konkrét történelmi feltételek különbözőségéből fakad a proletárdiktatúra formáinak sokfélesége is. Lenin ezt írta: „A polgári államformák rendkívül változatosak, de lényegük egy: mindezek az államok így vagy amúgy, de végeredményben feltétlenül *burzsoá diktatúrák*. Az átmenet a kapitalizmusból a kommunizmusba természetesen okvetlenül létrehozza a politikai formák óriási gazdagságát és változatosságát, de a lényeg emellett elkerülhetetlenül ugyanegy lesz: a *proletariátus diktatúrája*.” ... A történelemben ismeretesek a proletariátus diktatúrájának olyan formái, mint az 1871. évi párizsi kommün, az orosz munkásosztály tapasztalataiból született és 1917-ben gyökeret vert szovjetek, továbbá a népi demokratikus köztársaságok. A szocializmushoz vezető parlamenti út felhasználása elvezethet a proletárdiktatúra új formáihoz, amelyekben a forradalmi harc folyamán átalakult parlament a nép többségének akaratát kifejező intézménnyé válik.”

*

Az emberiség kipusztulása vagy a forradalom

A kapitalizmusban a konkurencia, a verseny, ami előreviszi a fejlődést, ugyanakkor elnyomja a proletárokat, társadalmilag és világméretekben anarchikus szervezetlen tervszerűtlen gazdaságot, diktatúrát, önkényuralmat,

megosztott világot valósít meg, állandó háborús viszonyokat teremt, ami lappangva csak gazdasági, de időnként átcsap fegyveres harcra, népiirtásra. Sőt elkerülhetetlenül világméretű háborúba, világháborúba, az emberiség kipusztulására vezethet.

A földön a létfeltétel termelő képesség a technika fejlődésével olyan nagy lett, hogy a kapitalista központokban normál körülmények esetén nem a nyomor lesz forradalmi tényező; sokkal inkább a természeti, társadalmi katasztrófák, a háborúk, a robotok uralkodóvá válása okozhat megoldhatatlan problémát a kapitalizmus számára. Ez azonban szintén az életheletőség romlásával fog járni, a gazdaság kihasználhatatlanságával, a pazarló élőködők fényűzésével. A vakon ható társadalmi erők nagy pusztítást okoznak majd, sok emberáldozattal. A kapitalizmus azonban csak erre lesz képes.

A történelemben az összeütközéseket alapvetően az emberi érdekek, érdekellentétek motiválják. Nagy vonalakban az ellenérdek miatt a kizsákmányoló osztályon belüli harc nemzeti és nemzetközi méretekben - a konkurencia, marakodás a hatalomért - és a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak osztályharca, ami a termelőerők fejlődésével állandóan változik, miáltal a társadalom átalakul, fejlődik.

Marxista filozófia alapjai: „... Mindenfajta háború kirobbanásának társadalmi és nemzeti okai csak akkor fognak végleg megszűnni, ha a munkásosztály győzelmet arat az egész világon, ha a szocializmus diadalmaskodik a nemzetközi küzdőterén. A kommunizmus történelmi küldetése: megszüntetni a háborúkat és tartós békét teremteni a földön. Miként Marx megjósolta: „Ellentétben a régi társadalommal, amelynek velejárója a gazdasági nyomor és a politikai téboly — egy új társadalom születik, amelynek nemzetközi elve a béke, mert minden nemzetenél ugyanaz az elv uralkodik: a *munka!*” ... A szocialista forradalom világméretű győzelme az új, kommunista társadalmi-gazdasági alakulat végleges diadalához vezet. Az emberiség, fejlődésének a legmagasabb fokán, egyetlen családdá válik, amely nem ismeri majd sem az osztályharcot, sem a népek közötti háborúkat. ... az SZKP programja megállapítja: „A kommunizmus azzal teljesíti történelmi küldetését, hogy minden embert megszabadít a társadalmi egyenlőtlenségtől, az elnyomás és a kizsákmányolás minden formájától, a háború borzalmaitól, és meg hozza a földkerekség minden népének a *Békét, a Munkát, a Szabadságot, az Egyenlőséget, a Testvériséget és a Boldogságot.*”

A vak társadalmi erők hatása: Az emberek a társadalomban adott körülmények közé születnek, adott a genetikai kódjuk és így adott az elérhető civilizáltságuk, emberi értékük szintje; ez hasonlítható egy növény fejlődésére, jó földben, elegendő napfény, víz és emberi gondoskodással teljesen más lesz a növény, mintha nincsenek meg a kedvező feltételek; az embernél pont így van; a szocializmusban a társadalom az összefogással és a marxizmus-leninizmus tudományának használatával képes a kedvezőbb emberi tulajdonságok megvalósítására; a kapitalista társadalomban a társadalmi törvények a vakon (ösztönösen) hatnak, így a véletlen szerepe a döntő az ember fejlődésében, nem az emberi ész, a tudomány; a megfelelő körülmények között minden ember értékesebb lesz, ami a kapitalizmusban csak ösztönösen valósul meg. A képességek kifejlődésének lehetőségét alapvetően meghatározza a kapitalista társadalom igénye, érdeke, erkölce. Ettől eltérni csak kivételes esetekben lehetséges, de van rá példa, a tehetség néha felszínre tör a mélyből is, mint a tűzhányó, de a magma a mélyben marad, mint a kapitalizmusban a tehetséges vagy csak értékes emberek túlnyomó többsége, akire a tőkésnek nincs szüksége, milliárdnyi szegény ember a perifériákon - és nem csak ott - szenved a vak társadalmi erők hatása alatt. Ezért egy társadalmi forma világnézete, gazdasági érdeke alapvetően meghatározza tagjainak lehetséges emberi minőségét, erkölcsét, demokráciáját, szabadságát, ami a kapitalizmusban messze alatta marad a valódi lehetőségnek, mint a magma a föld mélyén szunnyadnak az emberi értékek.

Marxista filozófia alapjai: „... Lenin: „A társadalmi lét és a társadalmi tudat nem azonos, mint ahogy nem azonos a lét és a tudat sem. Amikor az emberek érintkezésbe lépnek egymással, ezt mint tudatos lények teszik; ebből azonban semmiképpen sem következik, hogy a társadalmi tudat azonos a társadalommal. Az emberek, mikor érintkezésbe lépnek egymással, egyetlen valamelyest is bonyolult társadalmi alakulatban *sincsenek tudatában* — és különösen a kapitalista társadalomban *nincsenek tudatában* — *annak*, hogy milyen társadalmi viszonyok alakulnak ki ebből az érintkezésből, hogy milyen törvények szerint fejlődnek ezek a viszonyok stb.” ... A társadalmi tudat nem lehet azonos a léttel; a társadalmi tudat másodlagos, a létből leszarmazott. Nem tükrözheti a társadalmi lét semmiféle változását azelőtt, hogy az meg ne jelent volna magában az életben. A tudat, mivel a lét visszatükrözése, rendszerint elmarad a léttől. ... A társadalmi tudat valamennyi formája az osztály társadalomban mindig osztályjellegű. Mindegyik társadalmi osztály kidolgozza nézeteit, eszméit és elméleteit. Az egyes osztályok társadalmi érzéseit, hangulatait, szokásait, eszméit és nézeteit az illető osztály életfeltételei hozzák létre, s ezek az adott osztály, érdekeinek felelnek meg. Lenin azt tanította, hogy bármiféle erkölcsi, vallási, politikai, társadalmi szólam, kijelentés, ígéret mögött meg kell látni és fel kell tárni a különböző osztályok érdekeit.

... A marxizmus egyáltalában nem azt tartja, hogy a kommunizmusban mindenkinek minden tekintetben egyenlőnek kell lennie, egyenlően kell fogyasztania, s egyenlő képességekkel és tehetséggel kell rendelkeznie. Lenin ezt írta: „Boursoá professzorok az egyenlőség fogalmával kapcsolatban megpróbálták rátkbizonyítani azt, hogy mi minden embert egyenlővé akarunk tenni. Ezzel az általuk kitalált dőreséggel próbálták a szocialistákat megvádolni. De tudatlanságukban nem tudták, hogy a szocialisták — és éppen a modern tudományos szocializmus megalapítói, Marx és Engels — mondták azt, hogy az egyenlőség üres frázis, ha egyenlőségen nem az osztályok megszüntetését értjük. ... Az osztályok megszüntetése a gazdasági, társadalmi egyenlőtlenség megszüntetését jelenti, annyit jelent, hogy mindenki egyenlően megszabadul a kizsákmányolástól, hogy véget ér a vagyonos osztályok műveltségi monopóliuma, s minden ember számára egyenlő feltételek jönnek létre alkotó képességeinek mindenirányú és szabad kibontakoztatására. Az antagonisztikus társadalmi alakulatokban csupán a kiváltságos osztályok tagjai számára nyílnak meg az egyéniség fejlődésének kedvező feltételei. A kommunizmus olyan társadalom, amelyben minden egyes ember szabad fejlődése mindenki szabad fejlődésének feltétele. ... Mindegyik társadalmi alakulatnak megvan a maga oktatási, nevelési rendszere, s az a rendszer, amelynek alapján előlépteti az embereket a vezető állásokba. Ez azonban természetesen nem zárja ki, hogy ne forduljanak elő a rendszertől való véletlen eltérések, és ne hájgák át ezt a rendszert. A tőkés társadalomban ezen a területen is a konkurencia törvényei érvényesülnek, s emellett a burzsoázia azokat az embereket lépteti elő vezető állásokba, akik az ő érdekeit szolgálják.”

Az emberiség léte a tét: A kapitalizmusban azonban a tőkés érdeke és így az erkölce a számára szükségtelen embereket civilizátlanságban, butaságban tartani és hagyni, minthogy lassan megtérülő (nemzedékeket felölelő) tőkét befektetni a civilizálódásukra, emberibb körülmények megvalósítására; inkább elherdálják a feleslegesen rabolt értéktöbbletet (fegyverkezés, háborúk, élősködés, pazarlás), mint hogy az emberiség fejlődésére költsek; a proletárok számára az egészségügy és az oktatás elhanyagolása világméreteiben jelentős, helyette viszont a vallásra, a népbutításra van elég pénz, mert ez a jó megtérülő befektetés a tőkésnek; ami táptalaja a nacionalizmusnak, a fajüldözésnek, a rasszizmusnak, a lumpenproletárságnak, ami még profitot is hoz a tőkésnek; a kapitalizmusban erkölcsös (manapság már rejtve, de azért a médiák agymosásában módszeresen sugallva) a feketének, a sárgának, a különböző etnikumoknak, a hajléktalanságnak, az éhezőknek, éhen halóknak, szegények millióinak, milliárdjainak, a nyomorgóknak a gyűlölete, ami a kapitalizmus bűne, de számára ez az erkölcs; ez az embertelenség sugallása (a finoman hangolt agymosás) elősegíti a proletárok érdekeinek eltérítését az igazi okok felismeréséről és a tőkésnek ez semmibe sem kerül, sőt még jó sok profitot hozó üzlet is. De játszanak a tüzzel! Pedig a tét az emberiség léte! Azt hiszik, ilyen erkölcs mellett emberek lehetnek!

*

A megosztott emberiség

A kapitalizmusban az egyenlőség csak formális lehet, mert a tőkés és a proletár között nem lehet valódi egyenlőség. A kapitalizmusban a szélsőségesen megosztott emberiség életlehetőségei is szélsőségesek és a demokrácia is csak legfeljebb formális lehet. A formális demokrácia miatt a szabadság joga valójában a másokon való élősködéssé válik, így a „demokrácia” már csak az élősködők lehetősége az érdekérvényesítésre; ilyen a kapitalizmus gazdasági-politikai formája; a valóságban a demokratikus érdekérvényesítésben a proletárok nem vagy a tőkés érdekeiben hozott törvények szerint vesznek részt, a tőkés kizsákmányolási érdekeknek való alárendeltségében.

Marxista filozófia alapjai: „... A burzsoá állam, akárcsak a feudális állam, magán viseli annak a gazdasági rendnek a jellemző vonásait, amelynek alapján emelkedik. A kapitalizmus az árutulajdonosok társadalma, amelyben a munkásoknak a tőkés által kizsákmányoltóságát formális egyenlőségük leplezi. A munkaerő adásvételi aktusában a tőkés és a bért munkás látszatra, egyenjogú árutulajdonosokként jelennek meg. Ugyanilyen formális jellegű a burzsoá demokrácia is, amely az emberek jogi egyenlőségét hangoztatja, emögött azonban a társadalom tagjainak mélységes gazdasági egyenlőtlensége húzódik meg. A burzsoá jogi egyenlőség formális jellegét találóan jellemzi Anatole Francé francia író gúnyos megjegyzése: „A törvény előtti egyenlőség... gazdagnak-szegénynek egyformán megtiltja, hogy a híd alatt háljon, az utcán kolduljon és kenyert lopjon.”

A kapitalizmusnak szüksége van a megosztott világra: Az embereknek a születésükkel hozott belső (genetikai) és külső (születési, társadalmi körülmények) meglévő adottságai és a kapitalizmus működési modellje miatt az érdekérvényesítő lehetőségei szélsőségesen eltérnek; a kapitalizmusban az elérhető, az elért képességek és az adott külső lehetőségek miatt ez felsőbb és alacsonyabb rendűre megosztott emberiséget hozott létre; azaz embertelen emberi civilizációt valósít meg; amelyen a kapitalizmus nem tud és nem is akar változtatni. A kapitalizmusnak szüksége van a megosztott világra, csak így képes működni, mert a tőkésnek szüksége van bérrabszolgákra az élősködése végett.

Marxista filozófia alapjai: „... A tőkés termelési mód egyszerűbbé tette a társadalom osztálytagozódását, s eltörölte a rendi előjogokat. A kapitalizmusban a közvetlen termelők — a munkások — jogilag szabaddá váltak. De nincsenek termelési eszközeik, s gazdaságilag a tőkésektől függenek. A kizsákmányolás tőkés rendszerét Marx és Engels a bérrabszolgaság rendszerének nevezte. ... Az osztályharcot a különböző osztályok gazdasági helyzetének ellentéte és érdekeinek ellentmondása hozza létre. Ha pedig az érdekek ellentétben vannak egymással, akkor minden olyan kísérlet csődöt mond, amely az osztályokat közös erkölcs prédikálásával akarja egyesíteni. ... Az osztályérdekeket nem az osztály tudata, hanem az illető osztálynak a társadalmi termelés rendszerében elfoglalt helyzete határozza meg. A proletariátusnak, mivel nincsenek termelési eszközei, és a tőkés kizsákmányolja, objektív helyzeténél fogva érdeke a kapitalizmus megszüntetése, s ezért forradalmi osztály. A burzsoáziának, éppen ellenkezőleg, a tőkés rend örökössé tétele az érdeke. A burzsoázia és a proletariátus antagonisztikus osztályok, mivel érdekeik ellentétesek és kibékíthetetlenek. Ugyanilyen antagonisztikus osztályok voltak a kapitalizmus előtti társadalmi alakulatok alapvető osztályai: a rabszolgatartók és a rabszolgák, a hűbérurak és a jobbágyság. Ezért a köztük folyó osztályharc történelmileg elkerülhetetlen.”

*

De mi vezet a kizsákmányoláshoz?

Ne nézd a tőkésnek az első megszerzett millióit lehet, hogy vér, verejték, lopás, rablás, gyilkolás, jajszó, hörgés, hullahegyek eredménye! De a szorgalom, a szerencse, a jó helyzetfelismerés, a kitartás is induló tőkét eredményezhet.

A jobb vagy kedvezőbb társadalmi környezet, a genetikai adottság, a tehetség, a tudás, a szorgalom, a szerencse, a gátlástalanság, rablás, stb. a megosztottságra berendezkedett társadalmi-gazdasági formában, amilyen a kapitalizmus, az embereket szélsőségesen elkülöníti egymástól, társadalmi osztályokra osztja. Az emberek egy kis csoportja mérhetetlenül felülkerekedik a túlnyomó többségen és korlátlan hatalomra tesz szert, önkényuralom alakul ki. A tőkés hatalma szabadság a proletárok feletti diktatúrára, még akkor is, ha a polgári demokrácia és a jogállamiság cégre alatt sziporkázik, ami a hatalom nélküli proletárok számára csak tőkés diktatúra lehet.

A vállalkozót amennyiben a kezdetben meglévő jó emberi tulajdonsága az, ami valóban az átlag fölé emeli, az idővel mégis átalakul élősködővé, kizsákmányolóvá, a proletárok által munkával termelt értékek eltulajdonítójává és a kapitalizmusban törvényes rablóvá válik. Ennek oka a kapitalizmusban a létfeltételek termelési eszközeinek magánkézben való koncentrálódása, aminek alapja a bármilyen módon megszerzett induló tőke, ami a továbbiakban már elsősorban az élősködést szolgálja. Nehéz megkülönböztetni a törvénytelenül vagy embertelenül szerzett induló tőkével működő üzletet a törvénytől, a szorgalommal, tehetséggel, kitartással, rengeteg munkával megszerzett induló tőkét, amikor már pont úgy működik, mert célja az élősködés. A kapitalizmusban semmiben sem különbözik a rablásból, csalásból, gyilkolásból megteremtett induló tőke a szorgalommal, tudással, munkával létrehozottól. A bűnözők is üzletnek nevezik a törvény áttal nem támogatott vagy éppenséggel üldözött gazdasági tevékenységüket, ami már törvényesen is lopás, ha kiderül; ez sokszor csak jogi erő kérdése; a kapitalista célja az értéktobblet eltulajdonítása, amihez mindenképpen a kizsákmányolás szükséges; a rabló a zsákmányért tevékenykedik és mindenki kárára, a tőkés rablása a minél nagyobb profit a proletárok kárára.

Marxista filozófia alapjai: „... A társadalom alapja magában foglalja azoknak a gazdasági viszonyoknak az összességét, amelyek az emberek között az anyagi termelés és életük újatermelése folyamatában alakultak ki; ide tartoznak elsősorban a termelési eszközök tulajdonviszonyai, a különböző társadalmi csoportok, osztályok közti gazdasági viszonyok, valamint a termelési eszközök tulajdonviszonyaitól függő elosztási és csereviszonyok. ... Az emberek termelési viszonyai, amelyek a társadalom gazdasági alapját alkotják, anyagi jellegűek: objektívek, az emberek tudatán és akaratán kívül, attól függetlenül léteznek; az anyagi termelési folyamatban alakulnak ki, és közvetlenül a termelőerők fejlődésének befolyására változnak meg. A gazdasági viszonyok a termelőerők fejlődésének formáit alkotják, és a termelőerők fejlődése határozza meg őket, de ugyanakkor a gazdasági viszonyok határozzák meg az egész felépítményt. „... A társadalom mindenkor gazdasági szerkezete — írta Engels — az a reális alap, amelyből minden egyes történelmi korszak jogi és politikai intézményeinek, valamint vallási, filozófiai és egyéb szemléleti módjának egész felépítménye végső fokon magyarázandó.” A társadalom felépítménye a társadalmi élet gazdasági tartalmának ideológiai, politikai és jogi formája. ... A társadalom felépítményéhez tartoznak az összes társadalmi eszmék és a nekik megfelelő intézmények: az állam, a jog, a politikai pártok, a politikai eszmék, az erkölcs, a művészet, a filozófia, a vallás, az egyház stb. Mindezekben a különböző társadalmi jelenségekben az a közös, hogy az adott társadalom gazdasági rendje alapján emelkednek, ez a rend határozza meg őket, ennek a rendnek termékei és visszatükröződései. Ez indokolta teszi, hogy mindezeket az előbb említett jelenségeket úgy tekintsük, mint bizonyos közös fejlődési törvényeknek alávetett társadalmi jelenségek egységes, kölcsönösen összefüggő rendszerét. ... A felépítményhez tartozó mindegyik jelenségnek megvannak a maga sajátos fejlődési törvényszerűségei, és mindegyikük az alaptól való általános függőségének keretein belül viszonylagosan önálló. A felépítmény különböző részei — az állam, a jog, az ideológia különféle formái (filozófia, erkölcs, művészet, vallás) — különböző módon függnek össze az alappal és egymással, s állandó kölcsönhatásban vannak. A felépítmény egyes részei — például az állam és a jog, a politikai szervezetek és a politikai ideológia — közvetlenül összefüggnek a társadalom gazdasági rendjével, más részei viszont — például a filozófia, a művészet, a vallás — távolabb vannak az alaptól, és közvetve függnek össze vele. ... E különbségek ellenére a felépítmény mindegyik része a társadalom gazdasági rendjét tükrözi vissza, és a gazdasági rend meghatározó hatására változik. ... Az államot például a társadalom uralkodó osztálya hozza létre, érdekeinek megvédelmezése és az ellenséges osztályok elnyomása céljából. Az osztályok azonban, s így az állam is, a társadalom gazdasági fejlődésének termékei. ... A társadalom különböző osztályainak és azok pártjainak az államhatalomhoz — az uralkodó osztály eszközéhez — való viszonya *politikai* viszony. A politikai rend mint e viszonyok összessége a gazdasági rend származéka, a társadalom *politikai felépítménye*. A kapitalizmusban a burzsoázia a gazdaságilag uralkodó osztály. A burzsoázia a tőkés gazdasági rend védelme céljából létrehozza a maga burzsoá államát, kidolgozza és rákényszeríti a társadalomra a maga politikai és egyéb ideológiáját, s ezáltal mind politikai, mind pedig szellemi, ideológiai tekintetben uralkodó osztállyá válik. ... A munkásosztályt, a kizsákmányolt dolgozó tömegeket a burzsoá társadalomban nemcsak gazdasági, hanem politikai és ideológiai elnyomás is sújtja.”

*

Mi a megoldás a kizsákmányolás és az élősködés megszüntetésére?

Az osztály nélküli társadalom, a kommunizmus megteremtése, de a hozzávezető út csak a szocializmus lehet. A kapitalizmusban a tőkés vállalkozók a proletárok munkájával minden embertelensége ellenére hatalmas fejlődést tettek lehetővé. Ennek alapja a vállalkozó szellem és az élősködés lehetőségének elsöprő ereje, ami persze a proletárok munkája nélkül nem ért volna semmit. A vállalkozó szellemet a kapitalizmusban az élősködés lehetősége motiválja, ami embertelen; a vállalkozó szellemet a kommunizmus megvalósításáig, megvalósíthatóságáig és utána is mégis fenn kell tartani, megbecsülni, de mentesíteni kell az élősködés lehetőségétől. A vállalkozó szellemet magasfokú értékteremtő munkának kell elismerni, de meg kell megfosztani a kizsákmányolástól, a társadalom ellenőrzése alatt kordában kell tartani. Ez nagyon nehéz feladat, mert a vállalkozó szellemű emberek képesek a többi ember fölé emelkedni és, ha lehetőség van rá, könnyen élősködőké válhatnak, ez történik a kapitalizmusban; nem feltétlenül a rossz erkölcsű emberek lesznek tőkés, de azzá válnak, bármit is tesznek; sőt a kiváló képességek nélkül nem is lehet senki tartósan tőkés, az erősebb

ragadozó tőkés elveszi a gyengébbtől az élőködés lehetőségét vagy a maga uralma alá rendeli. A tőkés, ha nem erős ragadozó, a többi tőkés erősebb ragadozó elpusztítja. Nem mindig (sőt) az emberiség számára hasznos tulajdonság a tőkés vállalkozó „értéke”, leginkább a ragadozó élőködés a jellemzője.

Marxista filozófia alapjai: „... A termelőerők és a termelési viszonyok fejlődésének tanulmányozása kulcsot ad a társadalom szerkezetének megmagyarázásához s azoknak az okoknak a megértéséhez, amelyeknek következtében az egyik társadalmi-gazdasági alakulatot egy másik alakulat váltja fel. ... Mindegyik társadalmi-gazdasági alakulat meghatározott fokot képvisel az emberiség előrehaladó fejlődésében. Az emberiség története a társadalmi-gazdasági alakulatok fejlődésének és váltakozásának története: az *ősközösségi* alakulatot a *rabszolgatartó* alakulat váltotta fel, s ennek helyébe a *feudalizmus* lépett; a feudális rendnek át kellett adnia helyét a *kapitalista* alakulatnak, s a kapitalista rendet ... a *szocialista* rend, a *kommunista* alakulat első foka vált ... [ja] fel. ... A társadalmi-gazdasági alakulatok váltakozásának alapja a termelési módok váltakozása. Amikor a régi termelési módot az új termelési mód váltja fel, ez alulról felfelé az egész társadalmi rend megváltozását vonja maga után. Az egyes társadalmi-gazdasági alakulatok létezése mindaddig jogosult, ameddig elősegíti a társadalom fejlődését. Amikor viszont a fennálló társadalmi rend, elsősorban az elavult termelési mód a fejlődés gátjává válik, elkerülhetetlenül a pusztulás sorsára jut. ... A termelési módtól függ mindegyik társadalmi-gazdasági alakulat belső szerkezete is. A történelem azt mutatja, hogy a társadalmi élet rendjét, a társadalom osztályösszetételét, a politikai, jogi, erkölcsi és egyéb nézeteket s a nekik megfelelő intézményeket végső soron a termelési mód határozza meg. A különböző társadalmi-gazdasági alakulatok összehasonlítás azt bizonyítja hogy a társadalom osztályokra tagozódása, a kizsákmányolás, a tömegek politikai elnyomása és jogfosztottsága a termelési eszközök magántulajdonán alapuló, történelmileg meghatározott termelési módokkal van összefüggésben. Az ősközösségi rendben, amelyben a termelési eszközök közösségi tulajdona uralkodott, nem voltak osztályok, s nem ismerték a kizsákmányolást. A magántermelésnek és a termelési eszközök magántulajdonának megjelenésével a társadalom osztályokra szakad, s az emberek között a kizsákmányolás, az uralom és az alárendeltség viszonyai alakulnak ki. Ezek a viszonyok jellemzik a rabszolgatartó rendet, a feudalizmust és a kapitalizmust. Engels mondta: „A rabszolgaság a kizsákmányolás első, az antik világra jellemző formája; ezt követi a jobbágyiság a középkorban és a bér munka az újabb korban. Ez a szolgaság három fő formája, amelyek a civilizáció három nagy korszakára jellemzők; a nyílt, legújabbban leplezett rabszolgaság mindig kíséretükben járt.” ... Csakis a termelési eszközök magántulajdonára épülő termelési módok megszűnésével, s a szocialista termelési mód kialakulásával és megszilárdulásával változik meg alapvetően a társadalmi élet egész rendje, csak ekkor szűnnek meg a kizsákmányoló osztályok, ér véget a kizsákmányolás, vernek gyökeret az új politikai és jogi nézetek, valamint a nekik megfelelő intézmények, amelyek a dolgozók érdekeit fejezik ki.

... A proletariátus három fő — gazdasági, politikai és ideológiai — formában vívja harcát a kapitalizmus ellen. ... A mindennapi szükségletekért folyó gazdasági harc létfontosságú a munkásosztály számára. Ez a harc azonban nem tudja megszabadítani a munkásosztályt a kizsákmányolástól, a nélkülözéstől, a bizonytalanságtól. ... A munkásosztály gazdasági harca törvényszerűen *politikai* harcba nő át. ... Bármily nagy jelentőségű is a gazdasági harc, mégsem elegendő a tőkés kizsákmányolás megszüntetéséhez. Ehhez a proletariátus *politikai harca* szükséges. ... A marxisták csak azt a harcot tartják a szó teljes értelmében fejlett osztályharcnak, amely nemcsak átfogja a politika területét, hanem a politikában is a leglényegesebbet: a politikai hatalom kérdését ragadja meg. A marxizmusban nem az osztályharc elismerése a legfőbb, hanem az osztályharc kiterjesztése egészen a proletariátus diktatúrájának elismeréséig. ... A politikai harc folyamán, a marxista párt vezetésével a munkásosztályban kialakul a valódi proletár osztályöntudat, osztályuk alapvető közös érdekeinek, történelmi küldetésének, forradalmi feladatainak megértése. ... A gazdasági harc szükségessé teszi, hogy a proletariátus szakszervezetekbe szerveződjék. A politikai harc megköveteli a marxista politikai párt létrehozását, amely a proletariátus osztályszervezetének legmagasabb formája. ... A proletariátus osztályharcának a gazdasági és a politikai harc mellett igen fontos formája az ideológiai harc. Az ideológiai harcnak elsősorban az a feladata, hogy megszabadítsa a munkásokat a burzsoázis eszméitől és előítéleteitől, s beoltsa a szocialista ideológiát a proletártömegekbe.

... Forradalmi elmélet nélkül nem lehet forradalmi mozgalom. A forradalmi elmélet a proletariátus megbízható irányítóje, vezércsillaga a felszabadulásért és az új társadalom megteremtéséért vívott harcában. Annak következtében, hogy a szocializmus eszméi meghódítják a proletariátus tömegeinek tudatát, a munkások *ösztönös* osztályharc *tudatos* harccá válik. ... a szocializmus elmélete, ha nem kapcsolódik a munkásmozgalom gyakorlatához, tehetetlen és nem váltható valóra. A marxizmus—leninizmus megalapítói ezért tüzték célul maguk elé, hogy a tudományos szocializmus elméletét egyesíteni kell a munkásmozgalommal. ... Ennek az egyesítésnek megtestesülése a marxista párt, amely beoltja a szocialista ideológiát a tömegek mozgalmába, s a forradalmi elmélet reflektorfényével világítja be a mozgalom útját. A munkásosztály csak marxista politikai pártja vezetésével képes egységes szervezett erőként fellépni.

... az osztályharcban vezető szerepet játszanak a politikai pártok. A proletariátus, akárcsak a kapitalista társadalom többi osztálya, létrehozza a maga politikai pártját. Ez a párt céljait, szervezetét és szerepét tekintve elvileg, alapvetően különbözik minden más párttól. A proletariátus pártja a marxizmus—leninizmus elveinek fundamentumára épül, s ezek az elvek alkotják megingathatatlan ideológiai alapját. A proletariátus pártja következetesen forradalmi párt, amely bátran és mindvégig védelmezi a munkásosztály érdekeit, valamennyi dolgozónak a tőkés iga és a nemzeti elnyomás alóli felszabadulása érdekeit. A proletariátus pártja azért, hogy irányítja és megszervezi a nép nagy tömegeinek harcát, a társadalmi fejlődés hatalmas átalakító ereje lesz, példátlanul meggyorsítja a történelmi fejlődés menetét. A marxista párt a proletariátus vezető szervezete, a munkásosztály legfőbb fegyvere a tőkés társadalom kommunista társadalommá való forradalmi átalakításáért vívott harcban.

... A munkásosztály pártja, akárcsak minden politikai párt, az osztály része. De nem pusztán része, hanem leghaladottabb, politikailag szervezett és tevékeny része, az osztály élcsapata. A munkásosztályon belül különböző rétegek vannak. A munkások többsége, akikre ránehezedik a kizsákmányolás súlyos igája, a kapitalizmus viszonyai között nem képes az osztályöntudatnak arra a fokára felemelkedni, amely az élenjáró részt, a pártot jellemzi. ... A történelem tapasztalatai arra tanítanak, hogy a munkásosztály harcedzett és kipróbált marxista párt vezetése nélkül nem arathat győzelmet a burzsoázián, nem hozhatja létre és még kevésbé tarthatja meg hatalmát. A munkásosztály marxista politikai párt nélkül annyi, mint törzs fej nélkül. A munkásosztály harca csak akkor lehet sikeres, ha harcát élcsapata vezeti, egyesíti és szervezi. Az élcsapat egységes harci szövetség, amely a legjobb, legöntudatosabb és legállhatatosabb harcosokat foglalja magába. ... A kommunista párt ereje abban van, hogy a munkásosztály élcsapata, amely a tudományos forradalmi elmélettel van felvértezve, s ezért, tudatosságát tekintve, a tömegek felett áll. A marxista párt a munkásosztály leghaladóbb, legbátrabb, leghősiessé és legönfeláldozóbb elemeit egyesíti soraiban. Lenin azt mondta a bolsevik pártól, hogy a munkásosztály forradalmi pártjának példaképe lett, hogy ez a párt megtestesíti korunk esztét, becsületét és lelkiismeretét. ... A pártot, amely a munkásosztály élcsapata, egyúttal a legszorosabb kötelékek fűzik az egész osztályhoz. A párt csak akkor erős és legyőzhetetlen, ha elválaszthatatlanul egybefonódik a tömegekkel, sohasem szakad el tőlük, és napról napra erősíti az összes dolgozókhoz fűződő kapcsolatát. ... A kommunista párt ereje abban is áll, hogy szervezettileg egységes, hogy a gondolat és a cselekvés egysége és a minden párttagra kötelező egységes fegyelem forrasztja egybe. A proletárpárt felépítésének alapvető szervezeti elve a demokratikus centralizmus. Ezt az elvet objektíve a proletárpárt jellege és harci feltételei határozzák meg. A demokratikus centralizmus elve a centralizált vezetést a pártban belüli demokráciával, a párt vasfegyelmét a párttagok tömegeinek aktivitásával és öntevékenységgel, a bírálat és az önbírálat átfogó fejlesztésével kapcsolja egybe. A pártélet lenini normái és a pártvezetés kollektivitásának Lenin által kidolgozott elvei biztosítják a párt harcképességét.

... A marxista párt tevékenységének rendkívül fontos elve a proletár nemzetköziség. Eltérően minden korábbi elnyomott osztály küzdelmeitől, a proletariátus osztályharca nemzetközi jellegű. A rabszolgák sohasem, a parasztok pedig viszonylag ritkán emelkedtek fel odáig, hogy erőfeszítéseiket akárcsak egyetlen ország méreteiben egyesítsék. A proletariátus nemcsak nemzeti, hanem nemzetközi méretekben is egyesül. Ennek objektív feltételeit a kapitalizmus teremti meg, amely kialakítja a világpiacot, s a korábbi helyi és nemzeti elzártság helyett létrehozza a népek mindenoldalú kapcsolatát. A kapitalizmus fejlődése minden országban megteremti a proletariátust, amellyel közös ellenség — a burzsoázia — áll szemben. A munkásosztály és valamennyi dolgozó csak akkor szabadulhat fel a tőkés kizsákmányolás alól, ha minden nemzet proletárjai egyesítik erőfeszítéseiket. Ebből fakad a különböző nemzetek proletariátusának érdekösszege, s ezt fejezi ki Marx és Engels több mint száz évvel ezelőtt kiadott harci jelszava: „*Világ proletárjai, egyesüljetek!*”

*

Hogyan lehet a vállalkozó szellemet a kizsákmányolástól mentesíteni és társadalom ellenőrzése alá venni?

A kapitalizmus keretében a demokráciát nem lehet kiterjeszteni a dolgozó népre, pedig a kizsákmányolás megszüntetése csak a demokráciának, a hatalomnak a dolgozó népre való kiterjesztésével, a tőkés viszonyok megszüntetésével vagy korlátozásával lehetséges, ami a kapitalizmus meghaladása felé vezet. Az emberré váláshoz a demokráciát - a valódi demokráciát, a néphatalmat - ki kell terjeszteni a dolgozó népre, és a létfenntartási termelőeszközök birtoklását, üzemeltetését a társadalom egészének ellenőrzése alatt kell működtetni, és az ehhez szükséges társadalmi szerveket ki kell építeni; meg kell valósítani a termelés, a pénzügyek valódi népi, társadalmi ellenőrzését. Ez megvalósítható a népi demokrácia, majd a szocializmus keretében és csak így valósítható meg, mert a kapitalizmus keretei ehhez nagyon szűkek; az emberré váláshoz tovább kell lépni a szocializmus felé. Az átmenetben (a népi demokráciában) a kizsákmányolás még így is lehetséges, de már társadalmilag ellenőrizhető és korlátozható. Az átmenet alatt a vállalkozás megbecsülésével, de az élősködése törvényes korlátozásával, a dolgozók általi ellenőrzésével igazságosabbá válik a társadalom, az embertelenség csökkenthető; a kapitalista diktatúrára törekvőkkel szemben pedig védelmet kell nyújtania az államnak, ami valódi néphatalom nélkül elképzelhetetlen. A kommunizmusig, az osztály nélküli társadalomig a szocializmus lehet a legalkalmasabb forma, ahol a gazdaságot tervszerűen, emberségesen, kizsákmányolás, élősködés és szolgásgémesen, demokratikusan, a társadalomtudomány segítségével lehet fejleszteni a magasabb életszínvonalra.

Marxista filozófia alapjai: „... A Kínai Népköztársaságban elkobozták az ország gazdaságában korábban uralkodó bürokratikus komprádortőke összes vállalatát. Így jött létre a gazdaság szocialista állami szektora, amely szakadatlanul tovább növekedett. Ami viszont a nemzeti burzsoáziát illeti — amellyel a kínai munkásosztály a szocializmus építésének viszonyai közt is fenntartotta szövetségét —, vállalatainak szocialista tulajdonná való átalakítása nem erőszakos kisajátítással ment végbe, hanem békés úton: vegyes állami-magánvállalatokká való átalakításuk, az államkapitalizmus révén. ... Az államkapitalizmust Lenin a munkásosztály diktatúrájának viszonyai között úgy tekintette mint a szocializmushoz vezető kicsiny lépcsőfokot, mint a magánkapitalizmus korlátozásának olyan formáját, amelyet a proletárhatalom kihasználhat abból a célból, hogy úrrá legyen a kispolgári ösztönösségen, és bevigye a gazdaságba a tervszerűség elvét. A Szovjetunióban az államkapitalizmus nem fejlődött ki széles körben, aminek oka a szovjethatalom bukásában reménykedő kapitalisták ellenállása volt. Kínában és az NDK-ban az államkapitalizmus a magánkapitalista ipar és kereskedelem szocialista iparrá és kereskedelemmé való fokozatos átalakításának formája lett. E forma révén válik valóra a tőkés ipar és kereskedelem kihasználásának, korlátozásának és szocialista átalakításának proletár politikája.

... A Szovjetunióban a szocializmus győzelmével megszűntek a kizsákmányoló osztályok. Teljesen felszámolták a kizsákmányolást, eltűnt az osztálytársadalom alapvető vonása, az hogy az emberek olyan csoportokra oszlanak, amelyek közül az egyik csoport — a társadalmi gazdaság rendszerében elfoglalt helyzetük különbsége folytán — elcsúsztatja a másik csoport munkáját. ... A munkásosztály az ösztönözni tulajdonban levő szocialista vállalatokban dolgozik. A munkásosztály az egész néppel együtt a termelési eszközök tulajdonosa, és ezért már nem proletariátus, nem a termelési eszközöktől megfosztott osztály. A munkásosztály a szocializmusban is az élenjáró osztály, a társadalom legszervezettebb ereje marad. Vezető szerepe a társadalomban csak akkor szűnik meg, ha felépül a kommunizmus, ha eltűnnek az osztályok. ... A parasztok a szocializmusban többé már nem kisáru-termelők, hanem kolhozparaszttokká váltak, s létüket a szocialista tulajdonra és a kollektív munkára alapozzák.

... A szocializmus és a kommunizmus felépítésének elengedhetetlen feltétele a marxista párt vezető szerepe. ... tapasztalt, harcedzett marxista párt nélkül a proletariátus nem rázhatja le a kapitalizmus igáját, nem tudja megteremteni politikai hatalmát. Miután a munkásosztály megragadta az államhatalmat, még jobban megnő a proletárpárt jelentősége. Lenin hangoztatta, hogy a forradalmak történetében voltak olyan példák, amikor a forradalmi erők kezükbe vették az államhatalmat, de nem tudták, mihez kezdenek vele, s ez elősegítette vereségüket. A proletárforradalom egyik nagy előnye az ilyen forradalmakkal szemben, hogy a proletariátus tudja, miként tegye tartóssá győzelmét, hogyan használja fel az államhatalmat minden dolgozó érdekében, a kommunizmus végleges diadala érdekében. Ennek ismeretével a marxista párt vértzi fel a munkásosztályt. ... A szocialista forradalom győzelme után a proletariátus előtt az a feladat áll, hogy megszilárdítsa a kivívott hatalmat, elnyomja a megdöntött kizsákmányoló osztályok ellenállását, és megvédje a proletárdiktatúrát a külső ellenségek merényleteitől.”

*

A vállalkozó képesség ereje

Amíg elégtelen a létfeltételek termelésének mennyisége, az emberiség nagyrésze csak vegetál (azért dolgozik, hogy holnap is tudjon dolgozni) és nagy a küzdelem az életbenmaradásért, addig a vállalkozó szellem

és a spekuláció törekszik felülkerekedni a munkával szemben és élősködővé válhat, és ha lehetősége van rá, mindenképpen élősködővé válik. A kapitalizmusban mindenképpen felülkerekedik a vállalkozó szellem a spekulációval karöltve a munkával szemben és totális hatalomra jut és megosztja a társadalmat vállalkozókra és dolgozókra.

Marxista filozófia alapjai: „... A szocialista forradalom feltétlenül a dolgozó tömegek és a kizsákmányolók közti osztályharc kibontakozására vezet. A kizsákmányolók ellenállásának erőszakos elnyomására használt módszerek azonban összekapcsolódhatnak a burzsoáziának, a burzsoázia ismereteinek a szocialista gazdaság építése érdekében történő felhasználásával. Lenin a burzsoázia ilyen „felhasználását” úgy tekintette, mint a proletariátus osztály harcának egyik formáját az átmeneti időszakban. Lenin szükségesnek tartotta, hogy a burzsoázia és a burzsoá szakemberek tudását és tapasztalatait a szocialista építés szolgálatába állítsák. ... A proletariátus diktatúrája — tanította Lenin — nem az osztályharc befejezését, hanem új formákban történő folytatását jelenti. ... Az osztályharc elkerülhetetlen a kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti időszakban, de a harc élességének foka és formái igen különbözők lehetnek ... Lenin hangsúlyozta, a megdöntött burzsoáziát még hosszú ideig erőssé teszik nemzetközi kapcsolata, felhalmozott javai, nagy tapasztalata és ismeretei.”

Amíg az antagonisztikus társadalmi osztályok - a kizsákmányolók és a proletárok - kialakulásának feltételei megvannak, az osztályharcot nem lehet elkerülni; a szocializmussal az emberiség a társadalmi katasztrófákat megspórolhatja és megmenekülhet a kipusztulástól; ellenben a kapitalizmussal elkerülhetetlen az emberiség pusztulása; a szocializmus a kapitalizmussal ellentétben a társadalom törvényeit tudományosan kutatja és felhasználja. Az emberi társadalomban, amíg kevés a létfeltételek mennyisége, mindenképpen a megosztottságra hajlamos, ezt nem lehet elkerülni. A **Szovjetunió** ez ellen küzdött, ezért kellett a kíméletlen diktatúra a kizsákmányolás tendenciáinak fékentartására; az elmaradottság, a létfeltételek elégtelensége miatt szükség volt az erőn felüli iparosításra, az erős kapitalista világgal szemben a **Vörös Hadsereg**.

Marxista filozófia alapjai: Az új társadalmi rend, a szocializmus győzelme ... szükségszerű jelenség, amely az egész megelőző társadalmi fejlődés lényegéből fakad, az egész világon okvetlenül végbemegy; ennek a jelenségnek oka a társadalmi fejlődés belső törvényszerűségeiben gyökerezik.

... Az osztályok alapvető érdekei meghatározzák az osztályok viszonyát az uralkodó termelési módhoz, a fennálló társadalmi és államrendszerhez. Az antagonisztikus osztályok hol nyílt, hol leplezett harcot vívnak a fennálló termelési mód és az arra épülő rend megőrzéséért vagy megsemmisítéséért. Az antagonisztikus osztályok elszánt harcán át valósul meg a társadalom előrehaladó mozgása, az egyik társadalmi alakulat felváltása másik, magasabb alakulattal. ... az osztályharc vezet az önmagukat túlélte intézmények szétzúzására, a gazdasági életnek a társadalom fejlődését gátló elavult formái felszámolására, tehát az osztályharc lendíti előre a történelmet. Mint tudjuk, a marxista dialektika feltárta, hogy mindennemű fejlődés forrása az ellentétes erők és tendenciák harca. Az osztálytársadalomban a dialektikának ez a törvénye az osztályharcban érvényesül.

... A szocializmusban a történelem során először válik lehetségessé, hogy az ember egyre fokozódó mértékben irányítsa a társadalmi folyamatokat, és az egész társadalom érdekében tudatosan felhasználja a törvényeket. A szocializmusban a nép birtokol minden jelentős termelési eszközt, a nép kezében van az egyre nagyobb szerepet játszó tudomány, és ez lehetővé teszi sok természeti véletlen esemény pusztító hatásának kiküszöbölését. A szocializmusban a természet felismert fejlődéstörvényei és a termelés hatalmas technikája arra szolgálnak, hogy az ember úrrá legyen a spontán erőken, s e törvényeket meg a technikát a nép érdekében használják fel.

... Minden alapvető társadalmi változás legmélyebb mozgatóereje a termelőerők fejlődése, különösen a termelés technikájának tökéletesedése. ... Ha a gazdaságra, az alapra az antagonizmus viszonyai és az általuk meghatározott osztályharc a jellemző, akkor a felépítménynek, amely az osztályok ideológiai viszonyait képviseli, természetesen vissza kell tükröznie ezt a harcot. ... A tőkés társadalomban a gazdasági viszonyok elsősorban az uralom és alárendeltség viszonyai a burzsoázia és a proletariátus között. Ennek megfelelően a felépítmény is az osztályok antagonizmusának ezeket a viszonyait tükrözi. Az ilyen társadalom felépítményében az uralkodó helyet az uralkodó osztályok szervezetei és eszméi — állama, joga, ideológiája — foglalják el, amelyek a dolgozó osztályok elnyomásával a fennálló rendet óvják és védelmezik. Éppen ezek a szervezetek és eszmék határozzák meg minden osztályjellegű társadalmi-gazdasági alakulat felépítményének jellegét, arculatát. Ezeket a szervezeteket és eszméket tartják szem előtt a marxizmus—leninizmus klasszikusai, amikor például a tőkés társadalom burzsoá felépítményéről beszélnek. A kapitalizmus viszonyai között azonban kialakulnak az elnyomott osztály eszméi és szervezetei, amelyek szintén az adott társadalom felépítményéhez tartoznak.

... A szocialista forradalom a kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti időszak folyamán oldja meg a társadalom politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális átalakításának feladatát. Az átmeneti időszak a proletariátus politikai hatalmának megteremtésével kezdődik, és a szocialista gazdaság győzelmével, valamint az összes kizsákmányoló osztályok felszámolásával, azaz a szocialista társadalom — a kommunizmus első szakasza — felépítésével fejeződik be. ... A társadalom *gazdasági szerkezetét* az átmeneti időszak folyamán az jellemzi, hogy a gazdaságban több szektor áll fenn. A proletariátus diktatúrája államosítja a nagyipart, a bankokat, a közlekedést, és ilyen módon megteremt a gazdaság szocialista szektorát, amely kezdetben nem foglal el uralkodó helyzetet az egész népgazdaságban. Mellette tovább élnek a gazdaság kapitalista szektorának maradványai, a kisiparosok, a kézművesek és a parasztki kisárutermelő gazdasága, valamint helyenként még a patriarchális naturális parasztgazdaság is. Az átmeneti időszak folyamán a több szektort magában foglaló gazdaság átalakul egyöntetű szocialista gazdasággá. Ennek az átmenetnek vezető ereje a proletariátus diktatúrája, amely szüntelenül szélesíti a szocialista szektort, és bevonja a tömegeket a szocializmus építésébe. ... A gazdaság különböző szektorai mögött osztályok állnak. A társadalom *osztályszerkezetét* a kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti időszakban három osztály: a munkásosztály, a dolgozó parasztság és a burzsoázia létezése jellemzi. Az átmeneti időszak alapvető osztályai: a munkásosztály és a dolgozó parasztság; e két osztály kölcsönös viszonya határozza meg a társadalom fejlődését, előrehaladását a szocializmus felé. A burzsoázia a legfontosabb termelési eszközök államosítása után a nem alapvető, másodrendű osztály helyzetébe szorul, amelyet a szocializmus építése során teljesen felszámolnak. ... A *munkásosztály* a szocialista forradalom győzelme következtében uralkodó osztállyá lesz, és gyakorolja a társadalom állami vezetését. A szocialista vállalatokban a munkásosztály mentes a kizsákmányolástól. Mindaddig azonban, ameddig fennáll a gazdaság magánkapitalista szektora, a városi és falusi munkások egy részét kizsákmányolják, ám a kizsákmányolást a szocialista állam törvényei korlátozzák. ... A *dolgozó parasztság* a kapitalizmusból a szocializmusba való átmeneti időszakban az olyan kismagántulajdonosok osztálya, akik megszabadultak a földesúri kizsákmányolástól, de még nem teljesen mentesek a kulákok és kereskedők kizsákmányolásától. ... A munkásosztály és a parasztság szövetségének nem az a célja, hogy örökké tegye, hanem hogy megszüntesse az osztálykülönbségeket, és a termelőszövetkezet révén szocialista módon átalakítsa a parasztságot. Ezért a szocialista építés meghatározott szakaszán a munkás-paraszt szövetség megszilárdításának szükségszerű feltételévé válik a parasztság rátérése a szövetkezés útjára.

... Az anyagi javak termelésének folyamatában a dolgozók termelik meg és termelik újra a társadalom anyagi életét, ők azok, akik tökéletesítik a termelési eszközöket, termelési tapasztalatokat gyűjtenek, s ezáltal létrehozzák a tudományba technika és a művészet fejlődésének *alapját*. ... A szocialista Szovjetuniónak ... két évtizednél is kevesebb idő kellett ahhoz, hogy felépítse elsőrendű szocialista iparát, a gépesített, nagyüzemi szocialista mezőgazdaságot, és végrehajtsa a kulturális forradalmat. S mindez az ellenséges kapitalista környezet rendkívül nehéz körülményei közepette történt. ... A szocializmusban a néptömegek a történelem során először válnak a társadalom tudatos teremtőivé. A szocialista rend lépésről lépésre bevonja az egész lakosságot, az egész társadalmat a tudatos történelmi alkotó munkába.”

*

A kapitalizmus elvezet(het) az emberiség kipusztulására

A kapitalizmus legyőzte az emberré válás eddigi legjelentősebb kísérletét a **Szovjetuniót**. Ez megmenthette volna az emberiséget a kipusztulástól. A szocializmus a széles néptömegek demokráciáját, a szolgaság minden formájának megszüntetését, az osztály nélküli társadalom megvalósítását tűzte maga elé; a **Szovjetunióban** minden hibája ellenére az emberek többsége emberként élt. A kapitalizmusban, azonban az emberiség többsége szolga, alacsonyabbrendű ember. A szocializmus a népgazdaságot az igényeknek megfelelően tervszerűen, a társadalom törvényeinek eddig feltárt eredményeinek felhasználásával, emberségesen építette. A kapitalizmus ellenben társadalmi és világméreteken anarchikus gazdaságot használ, a társadalmi törvényeket nem tudja elismerni, nem is alkalmazza, ami időnként katasztrófát okoz, amit a nép, a dolgozók kárára old meg. A szocializmusban az élőködés bűn, a kapitalizmusban ez a mozgatóerő, ez az erkölcs. A szocializmus a nép demokráciája, a kapitalizmus a tőkés diktatúrája, totális hatalommal. A szocializmus az erőforrásait az emberiség érdekében, a kapitalizmus az élőködésre használja fel, az emberiség kárára. A kapitalizmus mindent megtesz az élőködésért, akár az emberiség kipusztulását is kockáztatja ezért.

Marxista filozófia alapjai: „... A szocialista forradalom szükségszerűségét Marx és Engels minden oldalra kiterjedően megalapozta és bebizonyította, s a történelem egész további fejlődése alátámasztotta. ... A világtörténelem hatalmas fordulata volt az oroszországi Nagy Októberi Szocialista Forradalom, amellyel új történelmi korszak nyílt, a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet korszaka. ... A kapitalizmus monopólium előtti korszakában Marx és Engels kimondta azt a tételt, hogy a szocialista forradalom valamennyi civilizált országban vagy legalábbis Angliában, az Egyesült Államokban, Franciaországban és Németországban egyidejűleg mehet végbe. Ezt a tételt, amelyet Engels „A kommunizmus alapelvei” című, 1847-ben írt munkájában fektetett le, Marx és Engels később azzal az útmutatással egészítette ki, hogy a forradalom elkezdődhet az egyes országokban. De mivel akkor a kapitalizmus fejlődése felfelé ívelt, Marx és Engels lehetetlennek tartotta a szocialista forradalom győzelmét egy, egymagában vett országban, mert a forradalmat elfojtották volna a kapitalista országok együttes erővel reáért csapásai. ... A kapitalizmus hanyatlásának korszakában megváltozott a helyzet. Lenin a marxizmus alaptételeire támaszkodva, s az új történelmi tapasztalatok elvi általánosításával megalkotta a szocialista forradalom új elméletét, amely a marxizmus alkotó továbbfejlesztése az imperializmus korának feltételeire. Mint Lenin kimutatta, az imperializmus rendszere egészében megérett a szocialista forradalomra. Az imperializmus korában az egyes országok az imperialista világrendszer láncszemei, és belső ellentmondásai az imperializmus általános ellentmondásainak részei. Ezért azt a kérdést, hogy ebben vagy amabban az országban megértek-e a szocialista forradalom feltételei, előfeltételei — nemcsak az illető ország belső fejlődésének szemszögéből kell megvizsgálni, hanem az imperializmus rendszerében elfoglalt helyének szemszögéből is. A forradalom legelőször azokban az országokban megy végbe, amelyekben a legélesebbek a belső ellentmondások; ennek következtében ezek az országok az imperializmus leggyengébb láncszemei. ... A fejlődés belső és külső feltételeinek összességétől, a társadalmi ellentmondások élességétől és az osztályok erőviszonyaitól függ, hogy egy bizonyos történelmi időszakban mely ország az imperializmus láncának leggyengébb szeme. ... Mint Lenin bebizonyította, a tőkésországokban végbemenő gazdasági és politikai fejlődés ütemének egyenlőtlensége az imperializmus korában a végletekig kiéleződik. Gazdasági területen az egyenlőtlenség abban jut kifejezésre, hogy egyes országok elébe vágnak más országoknak, mégpedig nem sima, evolúciós, hanem ugrásszerű fejlődéssel. ... Politikai téren az egyenlőtlenség arra vezet, hogy a szocialista forradalom politikai előfeltételei nem egyidejűleg érnek be minden tőkésországban. ... A kapitalizmus fejlődésének egyenlőtlensége az imperialista országok ellentmondásainak éleződésére, a világ felosztásáért indított harcra és imperialista háborúkra vezet. Lenin, figyelembe véve a megváltozott történelmi helyzetet, az imperialista államok közti, valamint az anyaországok és a gyarmatok, a munka és a tőke közti ellentmondások kiéleződését. 1915-ben azt a következtetést szűrte le, hogy lehetővé vált a szocialista forradalom győzelme kezdetben néhány, sőt egy, egymagában vett országban, és lehetetlen a szocialista forradalom egyidejű győzelme valamennyi kapitalista országban. ... Ez a zseniális előre látás igazolódott. A világkapitalizmus pilléreinek meggyengülése lehetővé tette, hogy a forradalmi erők először Oroszországban, majd számos más európai és ázsiai országban áttörjék az imperializmus frontját. ... Így tehát a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet nem úgy megy végbe, hogy a tőkés rendszer egyidejűleg valamennyi országban összeomlik, hanem úgy, hogy egyes országok kiszakadnak a kapitalizmus rendszeréből. ... Ebből következik, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet világméreteken szükségszerűen egy egész történelmi időszakot ölel fel.

... A történelmi materializmusnak azok a tételei, amelyek szerint az alap meghatározó szerepet játszik a felépítmény viszonylatában, a felépítmény visszahat az alapra s aktív szerepet tölt be, teljes egészében érvényesek a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenet idején és a kommunista társadalomban is. *A felépítmény szerepe* ebben a korszakban *megdő*, mert a szocialista gazdaság nem spontán módon fejlődik, hanem tervszerűen, tudatosan épül, s építését a kommunista párt és a szocialista állam vezeti, amelyek tevékenységükben a társadalmi fejlődés objektív törvényeiről, a szocializmus és a kommunizmus építésének törvényeiről szóló marxista tanításra támaszkodnak. A kommunista párt vezető és irányító szerepet tölt be a szocialista gazdaság, valamint a rajta emelkedő szocialista felépítmény építésében és fejlesztésében. A párt vezeti a dolgozók kommunista nevelése és az emberek tudatában megmaradt kapitalista csökevények legyőzése érdekében végzett munkát. A párt fejleszti a szocialista ideológiát, irányítja a szocialista művészet fejlődését, és a tömegeket a kommunista erkölcs szellemében neveli.”